DIN TAINELE UNIVERSULUI SPIRITUAL (NEGATIV)

CUVÂNT ÎNAINTE

Această lucrare a fost întocmită având la bază studiile şi datele obţinute între anii 1964 – 1966 şi care au fost redactate în două volume, cu titlul: „Cercetări în lumea nevăzută”.

„Cercetările” sus amintite au fost posibile graţie mediumnităţii soţiei mele Veronica, mediumnitate care prezintă rarisima calitate de a auzi şi de a vedea spirite în stare de transă conştientă. Acest fel de „transă conştientă” este o abatere de la regula generală a mediumurilor care vorbesc „căzând” în transă totală inconştientă şi în rare ocazii pot răspunde la întrebări. Graţie transei conştiente şi viziunii clare, Veronica poate deosebi spiritele, constatând cu uşurinţă „calitatea” lor spirituală graţie luminozităţii pe care fiecare spirit o are.

Această lucrare este aşadar întocmită în baza unor extinse cercetări, care au avut drept scop atât descifrarea tainelor lumii spirituale, cât şi verificarea datelor culese prin cercetarea unui important număr de spirite. De aceea, această lucrare se adresează în exclusivitate numai celor ce au parcurs cele două volume ale „Cercetărilor din Lumea nevăzută”, cu toate că, citită chiar şi de cei ce nu au parcurs cele două volume, lucrarea este judicios întocmită, astfel încât să poată constitui un material accesibil celor ce deja sunt iniţiaţi în problematica spiritului.

În capitolul I am procedat dintr-un început la explicarea diferenţierii dintre cele două materii: materia „pozitivă” – supusă simţurilor primare, elementare şi materia „negativă” – invizibilă, care are funcţia de susţinere a materiei pozitive, pentru a face posibilă viaţa.

Am trecut apoi la prezentarea „spiritului” ca uzină producătoare de energie şi am arătat strânsa relaţie dintre trăsăturile de caracter şi coloraţia spiritului, precizând corespondentul cromatic al fiecărui tip structural spiritual, în care joacă un rol deosebit de expresiv atât luminozitatea cât şi câmpul magnetic specific fiecărui individ.

Apoi am abordat structura şi configuraţia spaţială a Universului spiritual negativ, având ca bază relatarea şi desenul lui Galileo Galilei, pe care ni l-a comunicat în 1965 şi care se prezintă sub forma unei spirale imense înscrisă într-un con, având ca punct culminant Opalul: Cetatea Divinităţii.

Capitolul privitor la Opal este de asemenea rezultatul comunicărilor primite din partea unui spirit opalic cu numele de Heruvicle, care a avut bunăvoinţa să ne furnizeze adevărate date „tehnice” cu conţinut cifric, referitoare la câmpurile luminice şi câmpurile magnetice mensonice specifice fiecărui strat, precum şi caracteristicile spiritelor din Rama Opalică şi Pertuţia Divină. Aceste date nu apar în cele două volume de „Cercetări”, ele fiind furnizate de Heruvicle în cursul verii anului 1977.

În luna octombrie a acelui an s-a petrecut un fenomen mai puţin obişnuit pentru noi. De obicei, toate şedinţele noastre erau rezultatul chemărilor care plecau de la noi, din iniţiativa noastră. La 20 octombrie 1977 însă, s-au declanşat o serie de şedinţe, în care Veronica era anunţată de spirite că vor ele să comunice. Întrucât conţinutul acestor şedinţe – spre deosebire de altele – au fost datorate unor mari spirite opalice, am găsit de cuviinţă să le cuprindem într-un capitol (cel de-al doilea), păstrând cu fidelitate toate expunerile.

Expunerile spiritelor opalice din Capitolul II, au marea calitate de a aduce lămuriri esenţiale privitor la creaţie, evoluţie, precum şi inedite chemări adresate omului pentru ordine, studiu şi cunoaştere. Valoarea lor este cu atât mai mare, cu cât, pentru prima oară luăm cunoştinţă de unghiul sub care este privit Pământul de

către cei din Opal.

În ce priveşte acest Capitol al II-lea, trebuie să avizez cititorul că pornisem să-l formulez singur, pentru adâncirea problematicii izvorâtă din primul capitol. Dar, după ce am început, la numai câteva pagini după aceea, a intervenit Veronica, chemându-mă să scriu cele spuse de primul spirit opalic, la 20 octombrie 1977 şi care s-au încadrat perfect, supraexcaladându-se intenţiilor mele pentru redactarea acestui capitol.

Capitolul III cuprinde o paralelă între dogmele religiei creştine şi conţinutul primelor două capitole comunicate nouă, dovedindu-se clara apropiere dintre cele două puncte de vedere. În acelaşi timp, Capitolul III dovedeşte cum rezultatele cercetărilor noastre vin să ilustreze multe din cele spuse de Iisus Hristos prin textele evanghelice.

Am încercat ca exprimarea noastră să fie cât mai accesibilă şi să poată sta la îndemâna unui cât mai larg cerc de cititori. Oricum însă, această lucrare va putea servi la formarea unei concepţii logice şi raţionale asupra tainelor pe care le ascunde existenţa noastră. Considerând că ceea ce am realizat noi este un pas înainte pe drumul descifrării tainelor existenţei, ca orice pas înainte într-un domeniu necunoscut, atrage după sine necesitatea unor noi cercetări, într-un spaţiu mai extins, plin de necunoscute şi semne de întrebare.

Sperăm că eforturile noastre nu au fost zadarnice şi că ele vor constitui pentru cititor un valoros material de meditaţie.

Cu siguranţă că, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, alţi cercetători vor continua munca începută de noi. Universul spiritual (negativ) este atât de vast încât, oricând, noi date obţinute de noi cercetători, vor contribui la cele ce noi am reuşit să aflăm.

Noi, n-am formulat noi dogme. Dogmatica nu mai aparţine prezentului şi cu atât mai puţin viitorului. Am formulat însă nişte LEGI şi am descifrat o serie de fenomene, care mai târziu vor constitui măreţul edificiu al

LEGILOR care formează STRUCTURA INTELIGIBILĂ a acestui Univers spiritual (negativ). Aceasta a fost şi intenţia noastră majoră – pe care o mărturisim deschis – să găsim STRUCTURA interioară, logică, raţiunea existenţei spiritului şi a universului din care acesta face parte.

Tratând paralel cu dogmatica creştină, am considerat că aceasta trebuie discutată, pentru că noi, autorii, am fost educaţi şi am crescut în spiritul religiei creştine, de care am fost şi continuăm să fim legaţi.

Dogmatica noi nu am negat-o şi nu o negăm. Dimpotrivă, ea constituie canevasul „elementar” apt de nenumărate perspective, toate depinzând de unghiul din care este postat privitorul.

Dar, deoarece dogmatica constituie ghidul autentificat de Sfinţii Părinţi, am regreta dacă cititorul ar deduce că noi o combatem.

Nu am prezentat această lucrare în spirit combativ şi cu atât mai puţin polemic. Am căutat însă, să subliniem şi să descifrăm acele probleme pe care dogmatica s-a ferit să le circumscrie, să le concretizeze în dogme.

Dacă avem o poziţie deosebită, este tocmai datorită faptului că dogma nu trebuie să înlănţuiască gândirea şi cercetarea, ci să le stimuleze.

În acest sens, dogmatica, ca CERC, este o proiecţie orizontală a SFEREI. Cercetările noastre au tins către SFERĂ – către înţelegerea globală, încercând o eliberare de acele idei ale dogmaticii, care intrau mai greu în consonanţă.

Pentru fizica modernă cuantică, fizica mecanică clasică mecanicistă devine doar un caz particular.

Vizând SFERA – înţelegerea globală, CERCUL dogmelor apare ca una din posibilele proiecţii ale sferei într-un plan, CERCUL devenind un caz particular, dar integrant al SFEREI. Cercul reprezintă întretăierea a doua coordonate, pe când SFERA este definită de încă o coordonată în plus, ceea ce îi dă consistenţă şi adâncime.

Contribuţia noastră esenţială o considerăm în elucidarea tuturor problemelor legate de EVOLUŢIE. Şi

culorile spirituale, şi luminozitatea, şi straturile de energie şi lumină aduc o importantă contribuţie legată de fenomenologia spiritului, care face ca cititorul familiarizat cu logica ştiinţifică să fie pe deplin satisfăcut.

Desigur – suntem convinşi – cei ce consideră CERCUL ca absolut (adică dogma), vor ceda în faţa supremaţiei SFEREI.

Autorul

Capitolul I

INTRODUCERE

Totul se mişcă.

Totul şi toate activează.

Totul şi toate evoluează în timp şi se transformă.

Trebuie dintr-un început, să stabilim o strictă demarcaţie între ceea ce este „materie” şi ceea ce este „viaţă”.

Între „materie”, între ceea ce noi numim „materie” şi între ceea ce noi numim” viaţă”, există clare şi nete deosebiri, cu toate că şi „materia” îşi are şi ea „viaţa” ei specifică… mai bine-zis şi materia îşi are modul ei de existenţă specific, dacă ne gândim la atomi şi la activitatea nucleară.

În această lucrare, ne-am propus prezentarea universului spiritual, a lumii spirituale nevăzute, aşa cum ne-a fost prezentată de-a lungul anilor de către diverse spirite superioare. Sarcina de a prezenta aceste comunicări este deosebit de dificilă atunci când ideile trebuie traduse şi interpretate potrivit limbajului nostru ştiinţific actual, faţă de care am simţit nevoia introducerii unor termeni şi noţiuni noi, sau refolosirea unor termeni existenţi, dar având un alt înţeles.

Pătrunderea în lumea spiritelor, în organizarea lor pe trepte diferite de energii şi lumini, contactul cu legile care guvernează această lume şi extraordinarele fenomene care au loc în această neînchipuit de vastă lume a spiritelor, reîntorcându-te la nivelul lumii noastre materiale, pare aproape cu neputinţă de descris în limbajul nostru pământean, complexitatea neînchipuită a fenomenelor care au loc în sferele înalte cereşti, pe treptele energiilor, în care viaţa se desfăşoară la nivelul sublimului…

Ni s-a descoperit o lume nebănuită, neînchipuită vreodată de o minte pământeană, sau chiar dacă această lume şi-a „închipuit-o” cineva, a fost considerată un joc al închipuirii, al fanteziei şi imaginaţiei şi pământenii au dispreţuit şi au denigrat întotdeauna acest „joc al fanteziei” care, fără să i se fi descifrat sensul, a fost dispreţuit şi neluat în serios.

Personal, ca arhitect, om format dintr-o gândire matematică şi artistică, pironit de liniile certe ale geometriei şi perspectivei, dar eliberat în gând, pentru a putea face loc fanteziei, atât de necesară actului de creaţie, ca arhitect, zic, am fost obişnuit cu îmbinarea dintre formele rigide ale betonului şi muzica formelor şi a spaţiilor, pe care trebuia să le concretizez în proiectele mele.

Mărturisesc cititorului că, de la data când am luat cunoştinţă cu structura spaţială a universului spiritual (negativ), de la data de când am luat cunoştinţă de cele nouă trepte de energie şi lumină ale spiritelor evoluate, superioare, şi cu celelalte planete înaintate şi mult avansate faţă de noi… au trecut de atunci 12 ani, timp în care au început să se cristalizeze în mintea mea „coordonatele reale ale existenţei noastre pământene”…

Realitatea coordonatelor şi configuraţiei gândirii noastre pământene este… tristă! Dispunem de sisteme de gândire rigide ca betonul… suntem departe… oh, atât de departe de a putea înţelege ARMONIA lumilor de deasupra noastră, tocmai din cauza unei blestemate înapoieri în care stăm doborâţi, tocmai de STADIUL inferior la care suntem

din punct de vedere spiritual, din punct de vedere al felului în care CONCEPEM noi lumea ce ne înconjoară, lumea în care trăim, cu sensurile ei, care încă sunt necunoscute.

Da! În înapoierea noastră spirituală şi filosofică, în sistemele noastre rudimentare de gândire nu am reuşit să descifrăm SENSUL EXISTENŢEI, nu am reuşit să răspundem clar şi precis la marile întrebări ale filosofiei: de unde venim şi unde vom merge?... de unde am venit... pentru ce am venit şi, în fond... către ce tindem şi încotro ne îndreptăm?... ce ROST... ce SENS are viaţa şi existenţa noastră? Pentru ce există în unii oameni aspiraţii către frumos, către ceea ce este armonios, către ceea ce este perfect şi SACRU? De ce aceste aspiraţii, de ce aceste năzuinţe către „bine”, către „adevăr”, către „frumos”?

Luând cunoştinţă de structura şi configuraţia lumii şi a universului spiritual negativ, nevăzut, am putut constata importanţa diferenţelor dintre diferitele STADII de spiritualitate şi filosofie, care există între lumea spirituală avansată pe care am descoperit-o şi STADIUL ÎNAPOIAT la care se află pământul. De ce? De ce aceasta? Din multe motive.

Mai întâi, înapoierea spirituală a pământului se datorează unei cauze obiective: Pământul este singura planetă populată, care se află spaţial în ZONA PERIFERICĂ a marii zone a luminii spirituale. Este planeta cea mai decăzută spiritual şi datorită eterogenităţii spiritelor care o populează. Populaţia Pământului este foarte eterogenă, cuprinzând atât spirite evoluate – în număr destul de restrâns – cât mai ales o foarte largă gamă de caractere mai mult sau mai puţin deformate, care tind adesea la cele mai neaşteptate „caricaturi” de perfidie, viclenie, egoism şi răutate.

Dar cel mai supărător aspect al lumii actuale moderne este atrofierea celui de-al şaselea simţ: SIMŢUL SACRULUI, al perfecţiunii, al frumosului, într-o lume care goneşte după lux şi confort.

Oricât ar fi însă de dramatică această situaţie în care se află Pământul, „criza” aceasta prin care trece se va

rezolva în timp; omul, cu nesecatele sale valenţe va birui opacitatea sa spirituală şi, prin intuiţie şi efort – sperăm – va reface şi va recupera handicapul care îl desparte de o lume a armoniei, a înţelegerii, a pătrunderilor filosofice, o lume în care valorile şi ierarhia lor sunt strict respectate.

MATERIA POZITIVĂ

Spuneam mai înainte de acea delimitare strictă pe care trebuie să o facem între „materie” şi „viaţă”.

Dintr-un început, este bine să stabilim o terminologie cât mai precisă. De aceea, vom defini mai întâi termenul de: „MATERIE STAGNANTĂ”.

Prin „materie stagnantă” vom înţelege toate elementele din natură, cât şi substanţele chimiei anorganice, adică „materia elementară” cu substanţele ei primare, care există în afara a ceea ce numim noi: viaţă.

Să ne închipuim Pământul o planetă fără viaţă! Fără microorganisme, fără regn vegetal, fără regn animal, fără oameni… Ar fi un fel de planetă a „morţii”, a „materiei moarte”, lipsită complet de viaţă, în care s-ar produce doar mişcările lente ale scoarţei, mişcări tectonice, erupţii vulcanice, precum şi toată gama de fenomene meteorologice: vânturi, ploi, furtuni, ceţuri, ninsori, viscole, fulgere, trăsnete, etc. Ar rămâne planeta mai departe în mişcarea ei de rotaţie şi de revoluţie, ar rămâne noaptea şi ziua, lumina şi întunericul, radiaţiile solare, astrale, radiaţiile cosmice, etc., toate fenomenele fizice legate de componenţa şi structura păturilor atmosferice, s-ar menţine legile atracţiei universale, marile câmpuri magnetice ale planetelor, astrelor, etc.

Precizez şi repet: am zis „să ne închipuim” o astfel de planetă „moartă”, aşa cum a fost găsită luna, satelitul nostru, o planetă „moartă”, adică fără viaţă. Pe o astfel de planetă „moartă” nu ar exista nici naşterea, nici moartea, nici înmulţirea, nici procreerea, toate fenomenele proprii materiei vii ar fi inexistente şi, astfel stând lucrurile, denumim această materie lipsită de viaţă nu „moartă”, ci

MATERIE STAGNANTĂ, deoarece o astfel de materie s-ar rezuma doar la elementele din tabloul lui Mendeleev, la minereuri şi substanţe minerale.

Recunoaştem şi ştim cu toţii că materie „moartă” nu există, deoarece şi această materie îşi are „existenţa” ei legată de activitatea atomilor, a nucleilor atomici. Ştim că în intimitatea ei, materia are şi ea o „viaţă” a ei, dar pe care noi nu o numim viaţă, ci activitate nucleară. Deci, ceea ce vom numi noi: MATERIE STAGNANTĂ o vom numi astfel, conştienţi că această materie îşi are MODUL ei de EXISTENŢĂ, graţie unor FENOMENE care constituie activitatea intimă a atomilor, care „trăiesc” şi ei într-o continuă activitate nucleară, specifică, proprie fiecărui nucleu în parte, potrivit „nivelului său energetic” pe care îl are.

Dar ce este, în fond, materia?

Cu toate că s-au dat multe răspunsuri şi s-au încercat multe formulări, materia a fost şi va rămâne un mister, pe care îl luăm ca atare.

Cea mai valoroasă explicaţie a materiei a fost aceea că materia este: O ACUMULARE DE ENERGIE! Iată de aici şi SENSUL evoluţiei, care este: ACUMULAREA DE ENERGIE.

La ora actuală însă, materia nu mai acumulează energie, nu mai evoluează. Ea a stagnat: A PIERDUT, nemaiputând să urce TREPTELE ACUMULĂRII DE ENERGIE, a ieşit din competiţie, a „căzut” din drumul ascendent sau, mai bine zis, S-A OPRIT, A STAGNAT – cum am spune noi – încremenind în: LEGEA CONSERVĂRII și a SCHIMBURILOR DE ENERGIE.

Aici vrem noi să dăm relieful cuvenit deosebirii dintre materia stagnantă şi materia fiinţelor vii.

Vrem să scoatem în relief faptul că:

…În timp ce materia stagnantă are proprii doar legile conservării şi ale schimburilor de energie, nefiindu-i proprie EVOLUŢIA… materiile vii, mai bine zis fiinţele, fie ele pe orice treaptă s-ar afla, cumulează în ele nu numai legile conservării şi ale schimburilor de energie, ci şi legea

evoluţiei, adică, doar VIAŢA are posibilitatea să evolueze, să se dezvolte de la simplu la complex.

Materia stagnantă este o materie care cândva a fost într-o stare mult mai activă, dar „a căzut”, a devenit materie „solidă”, „rigidă” şi „grea”, exercitând în exclusivitate puternice forţe de atracţie între atomi. Forţele de coeziune sunt forţe rămase la un stadiu primar, „primitiv”, care şi mai mult fixează această materie la un nivel scăzut, inferior…

De aceea, conchidem că materia stagnantă este o materie căzută, inferioară. De această materie stagnantă ne vom folosi sub numele de: MATERIE POZITIVĂ.

SPIRITUL
O UZINĂ PRODUCĂTOARE DE ENERGIE

Tot ceea ce numim noi VIAŢĂ, de la protozoare şi microorganisme, de la toate speciile de plante ale întregului regn vegetal, de la toate speciile şi încrengăturile regnului animal până la om inclusiv, toate TRĂIESC şi au VIAŢĂ datorită SPIRITULUI, datorită existenţei unei substanţe, a unei „materii negative” ajunsă prin evoluţie milenară la un înalt nivel de organizare.

SPIRITUL constituie baza şi fundamentul vieţii, cauza ei primară, finală şi eficientă. Dacă nu ar fi existat „materia negativă” cu înalta ei capacitate de CONSERVARE, nu ar fi fost posibilă evoluţia şi uimitoarele acumulări de energii spirituale şi intelectuale pe care le deţine fiinţa, spiritul uman.

De aceea: bacteria pozitivă există pentru că există o bacterie „negativă”, firul de iarbă pozitiv există pentru că există firul de iarbă „negativ”; nu ar exista trandafirul pozitiv, dacă nu ar fi susţinut de un substanţial, de un spirit de trandafir „negativ”… şi aşa mai departe.

Tot ceea ce numim noi în jurul nostru viaţă, are ca bază spiritul, pe toate treptele specifice vieţii.

Spiritul nu „apare” şi nu „dispare”! El se menţine,

fiind mai presus de naştere şi moarte. „Naştere” şi „moarte” nu există!

Există: pozitivări, întrupări! Materia negativă, spiritul ia trup, prinde formă materială, ÎMPREUNÂNDU-SE CU MATERIA POZITIVĂ, alcătuind împreună un tot armonios, un echilibru, datorită unificării, colaborării dintre POZITIV şi NEGATIV!

Spiritul este o materie vie, veşnică, ce nu cunoaşte nici distrugerea, nici degradarea, nici dezagregarea, spiritul este acea materie căreia îi corespunde nu numai legea conservării, ci şi legea evoluţiei veşnice, ce nu cunoaşte stagnare, nici oprire, ci o veşnică dezvoltare în timp şi spaţiu.

Spiritul are ca și cărămidă fundamentală nu atomul, ci: celula care alcătuieşte o entitate, o formaţiune vie, complexă, cu un grad limitat de autonomie şi care este integrată în alcătuirea unui organ. Totalitatea organelor formează un organism, fiecare organism alcătuind o fiinţă vie.

Materia din care este alcătuit spiritul o vom numi: MATERIE NEGATIVĂ.

Spiritul omului îl vom numi CORP NEGATIV sau CORP SPIRITUAL, iar trupul, alcătuit din materia pozitivă, îl vom numi CORP POZITIV sau corp pământesc.

Ei bine, după cum materiei pozitive, vizibile, am văzut că îi corespunde o materie negativă, tot astfel: universului pozitiv, vizibil îi corespunde un: UNIVERS SPIRITUAL NEGATIV INVIZIBIL.

Noi, cunoaştem universul nostru pozitiv, sistemul nostru planetar, precum şi alte formaţiuni stelare şi astrale, cunoaştem existenţa galaxiei noastre, în care se află şi alte sisteme planetare, alte forme de existenţă ale astrelor, sub formă de nebuloase, quasare, asteroizi, stele gigantice, etc. Cunoaştem legile care guvernează sistemul nostru planetar şi urmărim fenomenele care se petrec cu alte corpuri cereşti şi le descifrăm legile care stau la baza lor.

Dar nu numai atât; noi cunoaştem, de asemenea,

legile şi ordinea care domnesc în sânul materiei pozitive şi, în acest sens, dispunem de un excepţional sistem periodic al elementelor lui Mendeleev, care ilustrează ORDINEA şi DISCIPLINA care stau la baza materiei pozitive, ordine şi disciplină pe care le regăsim, de fapt, în întregul UNIVERS POZITIV.

Se naşte întrebarea:

Care este modul de existenţă al universului spiritual negativ? Are el ceva comun cu universul pozitiv?

Răspunsul este afirmativ: Da! Universul spiritual negativ are comun cu universul pozitiv LEGILE, ceea ce constituie factorul esenţial ce face posibilă cunoaşterea şi a acestui univers spiritual negativ.

Acest univers spiritual negativ este încadrat şi el în marele fenomen al ARMONIEI UNIVERSALE, deoarece şi în universul spiritual negativ domină şi domnesc ORDINEA şi DISCIPLINA strictă şi absolută a LEGILOR.

Prima şi cea mai importantă lege a universului spiritual negativ este LEGEA MIŞCĂRII şi a EVOLUŢIEI, a dezvoltării de la simplu la complex.

Cea de-a doua lege, nu mai puţin importantă ca prima este LEGEA ACUMULĂRII DE ENERGIE prin muncă, efort şi veşnică activitate, legată strâns, în acest sens de prima lege a evoluţiei. Această lege, a acumulării de energie, îşi găseşte desăvârşita manifestare atât în sistemele solare, cât şi la nivelul atomilor, la nivelul materiei pozitive perfect ilustrată de mai sus pomenitul tablou al lui Mendeleev, una din cele mai geniale descoperiri ale oamenilor de ştiinţă. În acest sistem periodic al elementelor, găsim fiecare atom cu un număr specific de masă, cu un număr specific de electroni, fiecare atom ocupând o căsuţă care reprezintă TREAPTA DE ENERGIE a fiecăruia, stadiul energetic la care se află fiecare atom. Absolut identic, în universul spiritual vom găsi spiritele plasate fiecare asemeni atomilor pe câte o treaptă de energie specifică fiecărei grupări de spirite în parte, o lume unică, armonios închegată, dar plasată pe diferite TREPTE DE ENERGIE.

Cea de-a treia lege importantă care domină universul spiritual negativ, este LEGEA IERARHIZĂRII TREPTELOR DE ENERGIE, legată strâns de legea acumulării de energie, potrivit căreia treptele de energie sunt ierarhizate în spaţiu în funcţie de INTENSITATEA ENERGIEI emanate de fiecare treaptă. Potrivit acestei legi a ierarhizării treptelor de energie, universul spiritual negativ îl vom găsi judicios ordonat şi organizat în spaţiu cu trepte dispuse pe vertical în formă de brad, în vârful cărora va domina CETATEA ENERGIEI şi LUMINII SUPREME: OPALUL, lumea perfecţiunii divine, „dătătorul de sens” al întregului univers spiritual.

Lumile universului spiritual negativ sunt împărţite pe mai multe trepte de energie şi lumină, care se compun din trei zone distincte, toate aflându-se între cele două puncte cardinale ale universului spiritual: ZENITUL – polul armoniei binelui şi al sublimului – şi NADIRUL – polul disonanţelor, al răului, al infernului.

Nu ne putem ocupa de treptele de energie ale universului spiritual negativ, înainte de a da o definiţie corectă şi precisă a ceea ce înseamnă noţiunea de spirit sau corp negativ, a ceea ce este spiritul în esenţă.

Spiritul, pentru a-l înţelege şi pentru a-l putea integra în universul nostru spiritual alcătuit din trepte de energie, trebuie să-l definim în esenţă ca fiind: „O UZINĂ PRODUCĂTOARE DE ENERGIE”.

În locul acestui text scris cu roșu introducem LEGILE care au fost scoase.

SPIRITELE: CULORI ŞI LUMINOZITĂŢI

Spiritele umane întrupate, încadrate în mijlocul întregii naturi, nu se deosebesc prea mult, deoarece nu se percep la nivelul materiei pozitive culoarea şi luminozitatea fiecăruia, ceea ce constituie deosebiri esenţiale între ele.

Să explic:

În întregul regn animal şi vegetal există o identitate perfectă între spirit negativ şi spirit pozitivizat, întrupat,

adică există o totală corespondenţă între formele şi culorile corpurilor din negativ şi cele ce sunt în pozitiv. Astfel: firul de iarbă este verde în negativ, verde şi în pozitiv; trandafirul roşu din pozitiv este tot roşu şi în negativ; calul negru la culoare în pozitiv este tot negru din punct de vedere al coloraţiei şi în negativ, adică şi spiritul calului este tot negru la păr ca şi cel pozitiv.

La oameni însă, lucrurile stau cu totul şi cu totul altfel: dacă noi, în jurul nostru, vedem oameni care nu se deosebesc între ei decât prin portul vestimentar, în negativ priviţi, ei apar cu totul altfel, fiecare având culorile sale spirituale specifice, fiecare cu luminozitatea sa distinctă, astfel că aproape nu vom găsi doi oameni la fel, care să aibă aceleaşi culori pe spiritele lor, sau să aibă aceeaşi luminozitate spirituală.

Aceste deosebiri între spiritele umane, din punct de vedere al coloraţiei şi luminozităţii, se datorează tocmai faptului că fiecare spirit este o „uzină producătoare de energie” şi fiecare „uzină” produce acea energie specifică fiecăruia, potrivit nivelului spiritual al fiecăruia.

Se naşte întrebarea:

Care este factorul care generează CULOAREA şi care este cauza care generează LUMINOZITATEA diferită a spiritelor?

La această întrebare există un răspuns clar, precis:

CULOAREA unui spirit – sau culorile – sunt generate de CARACTERUL individului, de trăsăturile sale de caracter, fiecare tip de om, fiecare „structură de caracter” având o corespondenţă precisă într-o coloraţie, care corespunde cu exactitate, matematic, cu fiecare trăsătură de caracter în parte. Astfel, orgolioşii vor avea culoarea lor, hoţii şi escrocii culoarea lor, ipocriţii şi făţarnicii culoarea lor, şi aşa mai departe.

LUMINOZITATEA culorii, adică faptul că o culoare poate fi mai închisă sau mai deschisă, faptul că un gri – de pildă – poate fi întunecat, închis la unii, iar la alţii griul să fie mai deschis, mai luminos, chiar împrăştiind în jurul lui o oarecare lumină, aceasta se datorează INTENSITĂŢII

ACTIVITĂŢII fiecăruia în sensul culorii respective.

Să luăm, de pildă, hoţia. Culoarea specifică hoţiei este maroul. O hoţie efectuată o dată, atrage după sine apariţia pe pieptul spiritului a unei pete maro, de o mărime variind de la o palmă sau un ban, în funcţie de gravitatea sau mai bine zis de amploarea acelei hoţii. Pata aceasta se extinde la repetarea hoţiei, iar când ajunge la a cincea sau a şasea oară şi se transformă în obicei, pata maronie se extinde, acoperind tot pieptul spiritului. Dar şi hoţii se deosebesc între ei: unii sunt pungaşi, „hoţi de buzunare”, sau simpli borfaşi; aceştia vor avea un maroniu semiînchis. Hoţii de la drumul mare, hoţii care fură şi dau lovituri vor avea un maroniu închis, iar la bandiţii şi gangsterii de profesie, maroniul va tinde spre fumuriu, spre negru.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu celelalte culori: roşu, pentru crimă, sepia pentru făţărnicie şi ipocrizie, albastru pentru desfrâu, violet pentru perversiunile sexuale, verde pentru magia neagră şi galbenul pentru orgoliu.

Majoritatea spiritelor inferioare – deoarece culorile sunt specifice caracterelor deformate – majoritatea acestor spirite deformate, în general se prezintă cu mai multe, două sau trei culori, sau având o culoare dominantă şi câte o dungă sau alte pete, fiecare spirit ilustrând aspectul, structura sa de caracter.

Când culorile se închid în intensitate, ele tind spre negru, ceea ce exprimă răutatea ce tinde spre diabolism. Odată cu închiderea culorii creşte egoismul, creşte setea de înavuţire şi odată cu aceasta setea de dominare.

Pe Pământ, spiritele de culori închise au cele mai mari şanse de a domina, de a conduce, dintr-o nesăbuită sete de mărire, de onoruri, de înavuţire prin exploatare, prin cele mai necinstite căi şi mijloace, uzând de cele mai perfide şi obraznice metode. Aceştia ajung dictatori feroce, care tind să oprime şi ajung să terorizeze din cea mai gravă formă a răului: setea de putere…

Fiecare spirit activează. Creierul este factorul principal în privinţa specificului activităţii pe care fiecare dintre noi o avem. Ori, coloraţia şi luminozitatea unui spirit

este tocmai rezultatul activităţii specifice fiecăruia, axată pe specificul structurii de caracter pe care fiecare îl are.

Culoarea gri închis şi semiînchis reprezintă cinstea şi corectitudinea, dar fără orizont spiritual, adică spiritul care are gri închis sau semiînchis nu are preocupări de ordin spiritual, nu-l interesează armonia, frumosul şi religia, este un spirit total lipsit de aşa-numitul „cel de-al şaselea simţ”, simţul sacrului.

De abia griul semideschis şi griul deschis marchează prezenţa celui de al şaselea simţ, simţul sacrului, frumosului şi armoniei. În general, griul deschis şi chiar semideschis este culoarea celor ce-şi ajută semenii şi sunt sensibili la frumos.

Luminozitatea griului, apariţia luminozităţii deja înseamnă mult pentru un spirit pământean, deoarece înseamnă începutul ferm de manifestare a unei activităţi interioare, este semnul care arată intrarea spiritului pe treapta meditaţiei şi rugăciunii, înseamnă prezenţa în spiritul omului a unei religiozităţi pregnante, luminozitatea griului – numai a griului deschis – însemnând manifestarea formelor de început ale simţului sacrului, frumosului şi armoniei. Chiar dacă spiritele respective nu sunt religioase, semnalmentul principal este iubirea şi ajutorarea semenilor sub diverse şi multiple forme.

Luminozitatea griului deschis, drept culoare de fond, dominantă, implică apariţia chiar a unui guler alb, fază de trecere spre alb.

Trecerea spre alb se face lent şi implică multe şi mari eforturi. Albul are şi el diverse nuanţe: 1. alb de fildeş, 2. alb mat şi 3. alb curat.

Albul de fildeş este nuanţa care urmează imediat după culoarea gri, nuanţă obligatorie, fără de care nu se poate atinge albul curat, care înseamnă prima treaptă a celor desăvârşiţi.

Abia culoarea alb curat reprezintă treapta superioară cu adevărat a omului apt de a intra în sferele armoniei universale.

Abia albul curat reprezintă realizarea echilibrului

spiritual definitiv, realizarea armoniei integrale, a unui raport convenabil între raţiune şi spiritualitate.

Albul reprezintă cea mai intensă formă a activităţii spirituale, pe de o parte, pe de altă parte, cea mai armonioasă formă de caracter. Corect spus însă, vom inversa şi vom spune: caracterul armonios se exprimă prin culoarea albă... intensitatea activităţii pe fondul culorii albe se exprimă, la rândul ei prin luminozitate. Şi albul curat, la rândul lui, crescând activitatea în „uzina energetică a spiritului”, poate ajunge: alb luminos, alb lucitor, alb strălucitor şi aşa mai departe, până la luminozităţile de limită ale spiritelor divine, pe care mediumnitatea pământeană nici nu o mai poate percepe, deoarece lumina spiritelor opalice este orbitoare.

Albul este culoarea celor cu un dezvoltat simţ al sacrului, armoniei şi frumosului, este culoarea tuturor celor sensibili la SACRU şi FRUMOS.

Albul este culoarea tuturor celor care în întreaga lor viaţă nu s-au îngrijit de ei, ci au luptat pentru cauza: BINELUI, ADEVĂRULUI, DREPTĂŢII ŞI FRUMOSULUI.

Albul este culoarea celor ce şi-au închinat viaţa slujirii unei cauze, uitându-se pe ei, este culoarea cercetătorilor, savanţilor şi descoperitorilor, care şi-au închinat viaţa studiului, slujirii ştiinţei, este culoarea tuturor creatorilor în sunete, forme şi culori, care şi-au dedicat viaţa creaţiei şi realmente... au creat.

Albul este culoarea martirilor credinţei, ştiinţei, dreptăţii, adevărului şi artei, a tuturor naţiilor din toate timpurile.

Albul este culoarea marilor anahoreţi şi însinguraţi care, fără să se poată regăsi în semenii lor, s-au retras, au optat pentru singurătate şi reculegere...

Albul este – în sfârşit – culoarea contemplativilor, a celor care au cunoscut EXTAZUL în faţa SFINŢENIEI, ARMONIEI LEGILOR şi FENOMENELOR, a celor ce sunt însetaţi de EXTAZUL MUZICII.

Conchidem aşadar:

CULOAREA este expresia caracterului; LUMINOZITATEA este cepresia intensităţii activităţii spirituale. Spiritul: „uzina energetică umană” are posibilitatea, prin muncă, să îmbunătăţească culoarea, să treacă spre gri – din gri în alb și din alb să urce spre luminozităţi din ce în ce mai mari.

Albul reprezintă culoarea – activitatea cerebrală cu emisii de vibraţii de cea mai înaltă frecvenţă.

Creaţia este cea mai înaltă formă a dăruirii şi a altruismului, de aceea centralele cerebrale emit radiaţii cu o înaltă frecvenţă şi cu diverse amplitudini care determină diverse luminozităţi: CU CÂT ACTIVITATEA ESTE MAI INTENSĂ, CU ATÂT CREŞTE AMPLITUDINEA RADIAŢIILOR; CU CÂT AMPLITUDINEA CREŞTE, CU ATÂT LUMINOZITATEA ESTE MAI MARE.

ZONELE UNIVERSULUI SPIRITUAL (NEGATIV)

Conform Legii a III-a a IERARHIZĂRII SPIRITELOR în funcţie de energia şi luminozitatea fiecăruia – universul spiritual negativ, având forma unui con, este alcătuit din numeroase TREPTE DE ENERGIE ŞI LUMINĂ, treptele fiind dispuse ierarhizat în spaţiu între cei doi poli;

1. Polul Zenital – al Luminii, al OPALULUI – Cetatea Divină – polul energiei, al iubirii şi gândirii divine, al frumosului şi muzicii, al fiinţelor perfecţiunii divine şi…
2. Polul Nadiric – al întunericului, al energiilor negre, al haosului, al urii şi egoismului, polul raţiunii reci, luciferice.

Între aceste poluri diametral opuse se desfăşoară scara ierarhiei energiilor, luminilor şi culorilor în care se disting net trei zone importante:

A. ZONA LUMINII
B. ZONA NEUTRĂ şi
C. ZONA ÎNTUNERICULUI.

Nu putem discuta despre caracteristicile radiaţiilor ce le emite fiecare spirit de pe fiecare treaptă, dacă nu

vom avea un punct de referinţă.

Nu putem vorbi despre undele şi vibraţiile emise de fiecare spirit ale diferitelor trepte de energie, dacă nu vom avea un criteriu coordonator care să ne indice gradul şi înălţimea unui spirit şi, îndeosebi, STADIUL EVOLUTIV al fiecărui spirit, de pe orice treaptă s-ar afla el.

Acest criteriu coordonator al prezentării treptelor ierarhiei energiilor şi luminilor nu va putea, desigur, să fie ales din universul pozitiv. Universul pozitiv a apărut mult prea târziu în marea istorie a evoluţiilor, ca să putem găsi ceva convenabil. Mergând mai departe în universul negativ, nu ne putem opri nici la CHIPUL UMAN, căci omul, şi mai ales pământeanul, spiritul legat de această planetă, este prea neîmplinit, prea nedesăvârşit, pentru a servi drept criteriu coordonator.

Nu ne rămâne decât o singură rezolvare: să apelăm la CHIPUL PERFECŢIUNII, la „conturul” unei fiinţe perfecte şi această fiinţă perfectă, acest CHIP AL PERFECŢIUNII nu-l putem găsi decât în OPAL, în Cetatea Luminilor.

Criteriul nostru coordonator ar părea îndrăzneţ… Cum? – va spune poate cineva – cum să îndrăznim să prezentăm CHIPUL unei fiinţe din Cetatea Luminii? Şi totuşi îndrăznim să sugerăm conturul unei astfel de fiinţe opalice, întrucât şi nouă ni s-au arătat, ne-au fost prezentate două scheme care, citite fiecare în parte şi apoi suprapuse în minte, împreună reuşesc să definească sumar, schematic, dar ESENŢIAL, ceea ce noi pământenii am putea înţelege cât de cât din ceea ce se numeşte o FIINŢĂ OPALICĂ.

Schema nr. 1
Schema nr. 2

Cele două scheme aparent vorbesc despre acelaşi lucru şi anume despre:

STĂRILE MINTALE ALE UNEI FIINŢE DIVINE

Într-adevăr, ambele scheme vorbesc în două ipostaze despre stările mintale ale unei fiinţe divine, care sunt în număr de şapte şi anume:

1. GÂNDIREA
2. MEDITAŢIA
3. CONTEMPLAŢIA
4. EXTAZUL
5. LUCIDITATEA
6. CLARVIZIUNEA
7. IDEOGONIA.

Despre gândire şi meditaţie nu vom aduce precizări, deoarece sunt stări cunoscute. „Contemplaţia” este stadiul ce urmează meditaţiei, la care ajung cei curaţi sufleteşte şi care ajung să privească cu gândul tainele şi semnificaţiile lumii înconjurătoare.

„Extazul” divin exprimă bucuria cunoaşterii, bucurie trăită la nivel mintal, este starea prin excelenţă a celor ce se împărtăşesc cu bucuriile frumosului şi adevărului divin.

„Luciditatea” divină este starea de pătrundere nemijlocită a adevărurilor şi a armoniei legilor lumii înconjurătoare, luciditate care este proprie numai spiritelor deosebit de înalte.

Şi mai înaltă este „clar viziunea” care deschide drum spre viitor, spre perceperea ideilor cu desfăşurarea lor în timp şi spaţiu.

În sfârşit, „ideogonia” este capacitatea fiinţelor divine de a cunoaşte şi crea idei noi, de a percepe şi a intui cu precizie ideile înainte mergătoare.

Fiinţele divine trăiesc aceste stări mai întâi pe vertical, conform ipostazei „A”. Deja gândirea divină este de o profunzime de neegalat şi fără seamăn. Fiinţele divine trăiesc aceste stări mintale într-o continuitate perfectă, care se aseamănă unui cerc, continuitate care are ca început „alfa” – gândirea, trece prin toate celelalte şase stări, pentru a se reîntoarce în gândire („omega”), care

este în acelaşi timp punctul de pornire al unui nou cerc, aşa cum o prezintă schema Nr. 2: ipostaza „B” a unei fiinţe divine.

Având acest reper al fiinţelor divine, vom putea trece mai departe, să vorbim despre zona luminii.

ZONA LUMINII

Zona luminii are nouă trepte de energie, plus OPALUL, Cetatea Dumnezeirii, lumea fiinţelor divine, opalice, care domină cele nouă trepte de energie şi lumină. Cele nouă trepte sau straturi se împart, la rândul lor, în două zone: zona inferioară a straturilor de la unu la patru şi zona superioară a straturilor de la cinci la nouă (vezi schema nr. 3).

Straturile inferioare sunt formate din patru trepte. Aceste patru straturi aparţin în exclusivitate Pământului. Ele sunt populate cu spirite care vin numai de pe pământ, pe când celelalte straturi superioare, de la cinci la nouă, sunt straturi populate cu spirite care fac parte din celelalte planete superioare: Tarnium, Taitun, Zefirius, etc. În felul acesta, este de precizat că lumea echilibrului şi a armoniei desăvârşite este de la stratul cinci în sus, iar lumea nedesăvârşită, neîmplinită, plină de imperfecţiuni, aparţine zonei pământene inferioare, a straturilor de la unu la patru.

Forma în spaţiu a straturilor este de SPIRALĂ, asemenea unui drum în serpentină care înconjoară un munte, astfel că întreaga zonă a luminii se înscrie într-un con, care are în vârf o sferă în formă de pară – care este OPALUL, Cetatea Luminii care este întruchiparea PERFECŢIUNII.

Spirala celor nouă trepte de energie şi lumină este alcătuită dintr-un sol de substanţe superioare, denumite MATERII SOFIANICE, cu o puternică radiaţie în spaţiu, care întreţine o vegetaţie abundentă, ce prezintă fenomene din cele mai neobişnuite.

Dimensiunile acestei spirale sunt gigantice. Nimeni

nu a putut să le măsoare vreodată, de aceea nici noi nu putem preciza dimensiunile ei.

Împreună cu Galileo Galilei am încercat o măsurare a acestor straturi, dar datele obţinute sunt pur orientative, ele neputând exprima cu precizie realitatea.

Spirala porneşte de la extremitatea superioară a zonei neutre a rătăcitorilor – şi începe cu stratul I, urmând apoi pe cele nouă trepte, fiecare având luminozitatea şi energia specifică, lumina crescând pe măsură ce ne apropiem de OPAL – Cetatea Luminii, a Divinităţii, focarul principal de energie şi lumină al întregului univers spiritual negativ.

Primele două straturi sau trepte: unu şi doi din spirală, sunt populate de spirite cu culori pestriţe. Este o zonă de spirite care au diverse abateri, dar care nu sunt grave. Culorile pe care le au sunt semideschise sau semiînchise şi nu există niciun spirit care să nu aibă culoarea cenuşiu pe gât şi chiar o parte din piept, care exprimă cinstea şi corectitudinea. Spiritele din straturile I şi II sunt spirite care au gândit, dar nu au meditat. Ele nu cunosc MEDITAŢIA. Sunt spirite reci, egoiste am putea spune, oameni care au trăit numai pentru ei şi nu s-au interesat de binele celor din jur. Pentru că au fost însă corecţi, cinstiţi şi nu şi-au însuşit bunul altuia, ajung în I s-au chiar în II, dacă au şi pieptul cenuşiu.

Sunt oameni care nu au cunoscut înălţarea spirituală, atei în gândire, lipsiţi de simţul sacrului, insensibili la armonii.

Cei din straturile superioare, numesc aceste straturi inferioare: „straturile celor ce permanent aşteaptă”.

Într-adevăr cei ce ajung în I sau în II, ajung imediat să fie conştienţi de lipsurile lor şi aşteaptă să revină pe pământ pentru a progresa. Posibilitatea urcării pe o treaptă superioară nu poate fi asigurată decât prin încă două – trei reîntrupări şi de aceea starea în I şi II este o stare de provizorat foarte scurtă, spiritele dorind şi revenind foarte repede pe pământ să se reîntrupeze. Ele au pace, au odihnă, dar trăiesc din plin remuşcările de a

nu fi activat mai mult, trăiesc din plin părerea de rău de a nu fi fost pe pământ mai altruişti, mai activi, regretă că s-au complăcut într-o viaţă mediocră, lipsită de orizont spiritual, religios şi filosofic.

Dar şi revenirea pe Pământ reprezintă pentru aceste spirite o mare dilemă, deoarece Pământul trăieşte o epocă din plin luciferică, în care predomină ateismul şi egoismul, o epocă de alergare după lux şi confort şi-n care educaţia este lipsită de cunoaşterea realităţilor spirituale. De aceea, în straturile inferioare se manifestă o vădită reţinere în ultimele secole de a reveni pe pământ, tocmai pentru că educaţia care se face pe pământ este atee, pământul încă nu cunoaşte care este realitatea, nu ştie şi din lipsa unui regretabil simţ al sacrului neagă existenţa veşniciei şi a vieţii după moarte.

Spiritele din straturile I şi II nu au deloc luminozitate, raza de acţiune a aşa-numitelor radiaţii luminice fiind zero. Au însă un foarte mic câmp magnetic mensonic care reprezintă raza de activitate cerebrală, ea fiind pentru spiritele din straturile I şi II între 0, 10 m şi 0, 80 m. În stratul I, spiritele au câmpurile magnetice mensonice între 0, 10 m şi 0, 40 m, iar cele din stratul II de 0, 40 – 0, 80 m rază de acţiune magnetică. Acest câmp magnetic mensonic, după cum am spus, reprezintă câmpul magnetic al activităţii mintale – cerebrale care are influenţă asupra persoanelor cu care se intră în contact. Acest câmp magnetic mensonic este cel care generează simpatia sau antipatia dintre două persoane care pentru prima dată se întâlnesc.

Schema nr. 3

Radiaţiile luminice exprimă luminozitatea, gradul evolutiv la care a ajuns un spirit. Spiritele din straturile I şi II nu au deloc luminozitate. Abia cele din stratul IV încep să aibă mici radiaţii luminice.

Numărul spiritelor din stratul I, conform datelor

comunicate, este de peste 3 miliarde, iar al celor din stratul II de peste 1, 8 miliarde.

Stratul III este un strat aparte, cu o funcţie specialã de excepţie, bine definită. Este stratul în care stau toţi misionarii straturilor superioare care au vrut să vinã pe pământ pentru a ajuta la ridicarea lui, dar care, din diverse motive nu și-au putut îndeplini misiunea, murind prematur.

După cum dovedesc volumele „Cercetări în lumea nevăzutã”, marile personalităţi creatoare de pe pãmânt sunt provenite din straturile superioare V – IX, care de bunăvoie au cerut să vinã pe pãmânt, pentru a impulsiona religia, filosofia, știinţa, artele. Mulţi dintre ei însã, din pricina atmosferei sau a condiţiilor nefavorabile, au murit prunci fiind, sau în faza copilãriei, din diverse accidente. Toţi aceștia, a fost hotărât de Opal, să sălăşluiască în stratul III, așteptând condiţii favorabile pentru reîntrupare.

Toţi cei din III așteaptă „ÎNVIEREA” Pământului, deoarece OPALUL de mult a hotărât arderea definitivã a spiritelor luciferice care stăpânesc Pământul și instaurarea unui climat favorabil care să asigure condiţii normale de evoluţie. Astfel, cei din III, copii de la 2 la 14 ani, așteaptă intervenţia Opalului, pentru a putea reveni pe Pământ. La ora actuală, pământul trece printr-o cruntă criză de spiritualitate, pe care numai intervenţia Opalului o va rezolva, atmosfera luciferică ce domnește pe pământ fiind total improprie marilor spirite.

Următorul strat este IV, stratul celor ce sunt mai curaţi, dar semiactivi. Spiritele care sunt pe această treaptă mai au câte unele culori, îndeosebi albastru sau galben, dar de foarte slabă intensitate. Culoarea caracteristică acestui strat este cenușiul deschis și semideschis, ceea ce reprezintă nu numai cinstea și corectitudinea, ci și un orizont spiritual deschis. Unele spirite au chiar început de albire, cu puncte albe sau chiar gâtul și pieptul alburii de culoarea fildeșului.

Aceste spirite gândesc mai mult și meditează, dar puţine ating stadiul contemplaţiei. Nu sunt nici ele

desăvârșite și de aceea și ele așteaptă momentul potrivit spre a reveni pe pământ, spre a urca încă o treaptă și a ajunge în stratul V, al desăvârşiţilor.

Dacă cei din straturile I şi II cunosc liniștea și odihna, cei din IV cunosc bucuria! Ei au satisfacţii mai mari și beneficiază de o natură cu o vegetaţie minunată, care dă odihnă și linişte gândurilor. Cei din IV beneficiază și de unele coborâri ale unor spirite din V şi VI, care le vorbesc și le ţin conferinţe.

În IV se fac și coruri, iar cei ce sunt compozitori pot să-și confecţioneze anumite instrumente muzicale. Timpul și-l petrec în întâlniri, discuţii și plimbări în mijlocul vegetaţiei plină de încântare, care în același timp emană lumină. Ca și cei din I şi II, cei din IV se hrănesc cu fructe, pe care le au din abundenţă.

Radiaţiile Luminice ale celor din IV variazã între 0,05 m și 0, 40 m, iar câmpurile magnetice mensonice între 0, 80 m și 1, 20 m. Stratul IV este populat cu aproape 1 miliard de spirite.

Legile fixării pe aceste trepte sunt foarte severe. Niciun spirit nu îşi poate părăsi stratul, nu poate trece pe o treaptă superioară. Numai în stratul IV există posibilitatea pentru un număr foarte redus de spirite, să fie chemate în stratul V, de prieteni sau de cunoscuţi. Stau puţin, apoi revin în stratul din care au plecat.

Trebuie precizat încă o dată faptul că aceste trei straturi: I, ÎI şi IV aparţin în exclusivitate spiritelor pământene și niciun spirit de pe altă planetă nu vine în aceste straturi.

Când un om moare, spiritul său este ridicat până în faţa „Tronului de lumină”, de unde apoi este atras automat pe treapta pe care o merită, coboară la nivelul de energie și lumină potrivit efortului pe care l-a depus în viaţă. În faţa „Tronului de lumină” nu există nici milă, nici iertare, fiecare coboară automat acolo unde meritele faptelor activităţilor sale l-au adus. Nimeni nu e vinovat, nimeni nu are ce ierta, judecata și sentinţa se fac într-o singură clipă, prin privirea Părintelui Ceresc. Dacă spiritul este azvârlit

în zona neutră a spiritelor rătăcitoare sau în zona întunericului, vina o poartă numai cel căzut, suferind consecinţele propriei sale vieţi.

După stratul IV, spirala se întrerupe. Urmează un spaţiu liber, nepopulat, după care reîncepe spirala treptelor de energie cu treapta a V-a. Cu treapta a V-a încep straturile, treptele de „sfinţenie”, treptele „fericiţilor”. Abia acum, din stratul V, începe adevărata categorie a celor curaţi, a celor albi, a celor ce au depus o intensă activitate fie pe Pământ, fie mai ales pe o altă planetă. Foarte puţine spirite pământene urcă în V sau VI. Aceste două trepte – V şi VI – sunt treptele marilor creatori de pe pământ, sunt treptele contemplaţiei și extazului.

Treptele de energie și lumină V şi VI sunt treptele celor activi, care nu și-au precupeţit eforturile, ducând o viaţă cumpătată, de o desăvârșită integritate morală și al căror sens în viaţă a fost acela de a lăsa ceva în urma lor, semenilor lor. Începând cu stratul V, spiritele sunt albe, culoare care radiază în jur un câmp luminic, care pentru stratul V variază între 0, 80 și 1, 80 m. Câmpul mensonic magnetic pentru stratul V este de 3 până la 8 m, iar pentru stratul VI între 8 și 15 m.

Fiecare spirit în V sau VI locuieşte într-o vilă, care este rezultatul eforturilor depuse. În aceste straturi, preocupările sunt axate pe muzică – în primul rând – pe filosofie și ştiinţă – în al doilea rând. Există săli de concerte, unde se cânta muzică corală și instrumentală. În același timp, se fac numeroase comunicări filosofice și ştiinţifice privind fenomenele care au loc în lumea spirituală. Pentru comunicări și conferinţe iau cuvântul atât spirite înalte din stratul respectiv, cât și invitaţi din straturile superioare. Dar poate cea mai plăcută activitate pe care o poate avea un spirit în straturile fericiţilor, este dialogul cu natura. Spunem „dialog”, pentru că florile, de o imensă varietate, arbuști și tufanele înflorite răspund celor ce vin în mijlocul lor. Florile se deschid și se înclină, copacii freamătă de simpatie la apropierea vreunui spirit al locului.

Fenomenul însă care copleșește și încântă în cel mai înalt grad este MUZICA SPAŢIILOR, care se aude la răstimpuri atât în stratul respectiv, cât și muzica spaţiilor ce se aude din stratul imediat superior. Numeroase spirite au arătat că muzica aceasta a „spaţiilor de lumină” este tot ce poate fi mai frumos. Este muzica pe care o provoacă OPALUL, iar ecourile răzbat până în stratul V, fiecare strat contribuind la amplificarea și diversificarea melodiilor celeste.

Producerea acestei muzici mi-a fost explicată în felul următor: deasupra straturilor, la câţiva zeci de kilometri altitudine, se găsesc formate de milenii niște bolţi imense, care sunt alcătuite din materii cristaline transparente, numite substanţe sioneptice, formice și keranice, care sunt proiecţia energetică a activităţii de contemplaţie, extaz și luciditate. Opalul, care și el este acoperit cu asemenea bolţi, în timp ce gândește la problemele importante, ″zenta ″ opalică emite niște vânturi magnetice care inundă toate straturile de lumină, începând cu stratul IX și terminând cu stratul V, care face să intre în vibraţie bolţile sioneptice, formice și keranice. Intrarea în vibraţie a acestor bolţi, face să emită sunete și acorduri muzicale de o rară și nedescrisă frumuseţe.

(Am pomenit mai sus de ″zenta″ opalică. Vom explica aceasta când vom ajunge la Opal).

Stratul V are o populaţie de aproape 720 de milioane de locuitori, iar stratul vii de 352 de milioane, fără să intre spiritele de pe celelalte planete, care sunt acolo în corp pozitiv.

Treapta a VII-a și treapta a VIII-a sunt treptele spiritelor alb-argintii și alb-luminos. Sunt trepte care au depășit contemplaţia și extazul și au atins luciditatea și clarviziunea, care fac ca spiritele să aibă acces direct la tainele existenţei, vieţii și universului, la legile și fenomenele care guvernează tot și toate. Aceste straturi sunt aproape în exclusivitate locuite de spirite ce au trăit pe celelalte planete superioare, spirite cu mari capacităţi creatoare, care trăiesc în mijlocul unei naturi cu o

vegetaţie fantastică, miraculoasă, în mijlocul unei naturi care strălucește în colorit și parfum și care, adesea, scoate sunete și armonii muzicale. Este o lume de vis fantastică, incredibilă.

Din acest strat au coborât pe pământ: Galilei, Friedrich Nietzsche, Emmanuel Kant, Georg Hegel, Sf. Ioan Hrisostom, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Mitropoliţii Veniamin Costache și Antim Ivireanul. Toţi aceștia au coborât din stratul VIII și s-au reîntors în VIII. Din VIII au coborât însă mult mai mulţi, dar din cauza condiţiilor nefavorabile, nu au putut depune efortul necesar pentru a reveni de unde au plecat și de aceea s-au reîntors în V sau VI. Aici este ilustrat cazul prorocului Moise care, coborând din VIII, s-a reîntors abia în VI.

Radiaţiile luminice ale unui spirit din stratul VII variază între 1, 60 și 2, 20 m, iar câmpurile magnetice mensonice între 15 și 23 m. În stratul VIII radiaţiile luminice variază între 2,00 și 2, 80 m, iar câmpurile magnetice mensonice între 23 și 30 m.

Populaţia stratului VII numără peste 123 de milioane de spirite, iar cea din VIII în jur de 84 milioane de spirite.

Treapta a IX-a este ultima treaptă a desăvârșirii spirituale; ea mai poartă numele de ORAȘUL DE AUR. Este treapta maximă de evoluţie, limita superioară a tot ce poate fi desăvârșire. Niciun pământean nu a ajuns să urce ultima treaptă, dar acei care au coborât din Orașul de Aur s-au reîntors la locul lor, cum sunt – de pildă: Fecioara Maria, Buddha, Socrit, Ioan Botezătorul și Zamolxes – zeul dacilor.

Viaţa în Orașul de Aur nu poate fi descrisă, nu poate fi cuprinsă în cuvinte. Acolo au loc concerte în săli gigantice, acolo au loc congrese și conferinţe cu caracter filosofico-științific; acolo, natura întreagă cântă în lumini multicolore, florile și arborii luminează, totul este plin de farmec și încântare. Stratul IX reprezintă culmea desăvârșirii – perfecţiunii, însă este atinsă numai de fiinţele opalice. Astfel, cu stratul IX se închide spirala la

partea superioară, Opalul fiind o lume închisă, izolată, inabordabilă.

Ceea ce este de subliniat pentru toate straturile, este că în ele există veșnic lumină, veșnică și neobosită activitate. Nu există noapte, spiritele nu dorm, sunt veșnic treze și active.

Este de menţionat acum un fapt foarte important: pentru zona luminoasă, ca și pentru întreg universul spiritual negativ, universul pozitiv este ca și cum nu ar exista. Universul pozitiv nu există pentru universul negativ, după cum, pentru noi, universul spiritual este ca și cum nu ar exista. De aceea, din toate straturile, inclusiv pentru Opal, universul pozitiv: soarele, stelele, astrele, etc. nu se văd, nu există. Cerul, bolta cerească în straturi este limpede, veșnic luminoasă și cristalină, luminată de radiaţiile opalice, precum și de propria lumină.

De asemenea, Opalul – Cetatea de Lumină a Divinităţii – nu este vizibilă din niciun strat. Doar cei din stratul IX, din Orașul de Aur, văd Opalul sub forma unui disc uriaș, gigantic, din care ţâşnesc feerice lumini, de o coloraţie indescriptibilă.

De asemenea, cei din Orașul de Aur ascultă la răstimpuri corurile de Heruvimi și Serafimi, care cântă în timpul extazului opalic. Frumuseţea muzicii din Orașul de Aur nu se poate descrie în cuvinte. Fiecare locuinţă a unui spirit este aici de mărimea unui castel, cu arhitectură bogat ornamentată, ce întrece închipuirea și imaginaţia pământeană.

Raza radiaţiilor luminice ale unui spirit din Orașul de Aur variază între 2, 60 și 3, 50 m, iar câmpul magnetic mensonic are o rază care variază de la 30 la 40 m. Populaţia Orașului de Aur numără peste 36 de milioane de spirite, cu puteri de la + 4 la + 9, adică un spirit poate fi dedublat în patru până la nouă părţi și fiecare parte poate veni pe o planetă, fiind un spirit superior.

Dăm mai departe tabloul recapitulativ al însușirilor spiritelor pe diferite straturi, datele fiind cumulate pentru a se citi mai bine comparativ însușirile acestor spirite în

ceea ce privește luminozitatea (radiaţiile luminice), cât și în ceea ce privește câmpul magnetic mensonic. Tabloul cuprinde și „puterile”, adică posibilitatea de împărţire în mai multe părţi care să semene între ele. Un exemplu de împărţire în mai multe spirite este Mireacli din stratul VIII, care a avut pe pământ, trei părţi întrupate, fiecare alcătuind un spirit independent, de sine stătător. Tabloului i-am mai adăugat și populaţiile straturilor.

Se poate vedea din tablou că straturile de lumină I şi II nu au deloc radiaţii luminice, de asemenea nici rătăcitorii din zona neutră și nici cei din zona întunericului care, după cum se observă, au câmpuri magnetice destul de mari.

Pentru Orașul de Aur ar mai fi multe de spus, dar posibilităţile de exprimare sunt extrem de reduse. Mai este de amintit faptul că, dacă în toate straturile de care am vorbit până acum spiritele sunt bisexuate, în Orașul de Aur nu există sexe, fiinţele, spiritele fiind androgine.

Mai înainte de a ne ocupa de Opal, este necesar să revenim asupra caracterizării spiritelor din straturile superioare, în scopul de a înţelege cauza care generează diferenţierea spiritelor, situarea lor în straturi diferite. Pentru aceasta, ne vom referi la prima schemă prezentată în această lucrare, care exprimă stările mintale ale unei fiinţe divine în ipostaza „A”. Această schemă exprimă în sine însăși sensul și esenţa evoluţiei unui spirit care, de-a lungul evoluţiei sale, îşi începe propriu-zisa evoluţie spirituală de pe prima treaptă a gândirii, care este raţiunea.

Treptele următoare: meditaţia, contemplaţia și extazul, alcătuiesc primul ciclu evolutiv care, odată împlinit, marchează accesul unui spirit în stratul V.

Între spiritele din stratul V se pot distinge două tipuri cu structuri spirituale diferite:

Primul tip structural îl formează spiritele care au înclinaţie către religie şi artă, caracterizate prin dominarea STĂRII EXTATICE, spirite la care gândirea și raţiunea sunt mai puţin dezvoltate. Sunt spirite cu un grad

mare de emotivitate și sensibilitate afectivă, care dispun de o fantezie bogată și sunt apte de creaţie artistică.

Cel de-al doilea tip structural, diferit de primul, îl formează spiritele înclinate spre știinţă și filosofie, spre studiu și cercetare, caracterizate printr-o exigentă gândire analitică, printr-o mai profundă pătrundere a raţiunilor existenţei, spirite care, deși cunosc extazul, acesta joacă un rol secundar.

Spiritele din prima categorie poartă pe piept ca simbol POTIRUL, în timp ce spiritele din a doua categorie au ca semn distinctiv TRIUNGHIUL, pe care îl poartă pe frunte.

Spiritele din prima categorie – cele extatice – pot urca până în stratul VII cel mult. Structura lor specifică le face inapte de a putea depăși stratul VII. Aceste structuri sunt plafonate, din cauza unei prea mari îngustimi a facultăţilor gânditoare care, reduse fiind, frânează evoluţia ulterioară a spiritului, făcându-l inapt de a putea cunoaşte intrarea în cel de-al doilea ciclu al stărilor mintale: luciditatea, clarviziunea și ideogonia.

Aşadar, spiritele care realmente au drumul deschis către celelalte stări mintale superioare, sunt spiritele cu o gândire și o raţiune dezvoltată, dotate cu profund spirit analitic, care le face apte de sinteze cuprinzătoare, putând urca pe cele mai înaintate trepte ale CUNOAȘTERII…

Din cercetările efectuate prin mediumnitate, a rezultat că straturile V şi VI sunt dominate de spirite cu POTIR pe piept, adică spirite extatice, în timp ce spiritele din straturile VII şi VIII sunt spirite în care extaticul este depășit, spiritele situându-se pe treptele superioare specifice cunoaşterii: luciditatea și clarviziunea, având ca simbol TRIUNGHIUL.

Spiritele din Orașul de Aur sunt cele ce cunosc prin excelenţă starea de clarviziune, unele spirite atingând chiar și stadiul suprem al IDEOGONIEI, stadiu care le face apte să comunice cu fiinţele divine din Opal, fără însă să poată pătrunde acolo.

Trebuie să precizăm cu claritate faptul că:

Ascensiunea pe trepte a straturilor exprimă în esenţă DIFERENŢIEREA STADIILOR DE CUNOAȘTERE!...

Această diferenţiere în cunoaştere implică diferenţieri de limbaj și bagaj diferit de noţiuni. De aceea, cu cât urcăm treptele Ierarhiei straturilor, cu atât vom întâlni un bagaj din ce în ce mai bogat de noţiuni pe care noi, cei de pe Pământ, nu avem posibilitatea de a-l înţelege. De aceea, însăși această prezentare a noastră este, în fond, searbădă, seacă, neavând putinţa de a reda realitatea concretă a opticii și a gândirii specifice spiritelor din straturile superioare. Pe acest Pământ, surghiuniţi în condiţiile unei materii aspre și brute, limbajul nostru apare simplist, aspru, colţuros și brut, lipsit de muzicalitatea și varietatea nuanţelor limbajului propriu straturilor superioare.

Spiritele superioare care au comunicat cu noi, ne-au mărturisit că au avut nevoie de o perioadă de acomodare cu limbajul nostru, pentru a ne putea prezenta schematic cele ce noi în această lucrare prezentăm.

La cele spuse mai sus, este de adăugat faptul că straturile sunt și expresia TIMPULUI care s-a consumat pentru atingerea unei trepte. În acest sens, straturile superioare sunt de fapt cele mai „vechi” lumi, lumile cele mai înaintate în „vârstă”, astfel încât, cu cât un strat este mai înalt, cu atât el conţine în sine un timp mai îndelungat de existenţă. Cea mai „veche” lume este astfel lumea opalică, „lumea divină”, a fiinţelor celor mai evoluate, care au atins ceea ce noi numim: „PERFECŢIUNEA”. Opalul este singura lume care formează un univers, absolut independent și de sine stătător, singura lume care a reuşit o spiritualizare totală. Toate celelalte lumi care s-au format ulterior, n-au mai reușit să ajungă din urmă exploziva evoluţie a fiinţelor opalice.

Orașul de Aur este o „lume desăvârșită”, dar nu „perfectă”. Spiritele din Orașul de Aur au cunoscut și ele cândva ciclurile de reîntrupare pe o planetă, dar toate spiritele au depășit ciclurile reîntrupărilor și s-au stabilit pentru veșnicie în fruntea lumilor ce s-au format în

prezenţa și sub influenţa Opalului.

Precizăm: Opalul este singura lume care a evoluat fără nicio influenţă din afară. Celelalte lumi însă, s-au format și au evoluat influenţate, polarizate de Opal, care a jucat rolul de DĂTĂTOR DE SENS.

Nu direct… dar indirect Opalul a creat toate cele ce există în întregul univers spiritual, toate cele ce există și fiinţează, urmând drumul deschis de fiinţele opalice.

Spiritele aparţinând de zona pământeană sunt cele mai „tinere” făpturi din întregul univers spiritual, cele mai puţin evoluate care, pe lângă „tinereţea” lor, au cunoscut drama STAGNARII, care a atras după sine modificări și deformări structurale, cauzate de nerespectarea ordinii și a legilor.

Asupra acestora vom reveni.

OPALUL

Am ajuns, în sfârșit, la cea de-a X-a treaptă de energie și lumină, care este OPALUL – cetatea fiinţelor divine, care sunt în număr de peste 1, 7 milioane spirite integrale, cu înfăţișare umană, dar care mai cuprinde miliarde de alte fiinţe gânditoare, meditative, contemplative și chiar extatice. Cele 1, 7 milioane de fiinţe divine cunosc toate cele șapte stări mintale despre care am vorbit mai înainte, dar care excelează în extaz, luciditate, clarviziune și ideogonie.

Opalul este treapta unică absolută a „perfecţiunii”, este o lume închisă în sine, în care nimeni nu poate pătrunde și din care nimeni nu poate ieși. Singurele fiinţe care au ieșit „parţial” din Opal sunt: Hristos și Denşi (Ioan Evanghelistul), care au avut misiuni cu totul și cu totul excepţionale pentru salvarea Pământului. Numai în Orașul de Aur, spiritele care conduc destinele planetelor și cercetează în amănunt evenimentele de pe planete, numai acestea au acces în Opal cu gândirea, cu clarviziunea, dar nu pătrund niciodată în Opal. Opalul este o cetate ermetică, închisă pentru vecie.

Ni s-a comunicat că Opalul este mai în „vârstă” decât spiritele din Orașul de Aur cu circa 50 de milioane de ani, de aceea, ajungerea în Opal a spiritelor din Orașul de Aur este imposibilă și cu atât mai mult a celor din celelalte straturi.

Nici Opalul nu vede universul nostru pozitiv. Pentru cei din Opal, universul nostru, sistemul nostru planetar, precum și celelalte stele și astre sunt ca și cum nu ar fi. În schimb, știe și cunoaşte toate evenimentele de pe toate planetele, știe și cunoaşte în mare tot ceea ce se petrece pe Pământ. În scopul cunoaşterii exacte a evenimentelor de pe planete, există în Opal așa-numita „PERTUŢIE DIVINĂ”, care se traduce „vederea și cunoaşterea divină”, un grup de 54 de spirite gigantice, care alcătuiesc forul conducător al planetelor, inclusiv și îndeosebi Pământul, care are o situaţie foarte critică din cauză că a fost invadat de spirite negre.

Deasupra Pertuţiei Divine, se află forul suprem conducător al Opalului și al întregului univers, care poartă numele de: „RAMA OPALICĂ”.

„Rama opalică” este ceea ce numim noi Dumnezeu!

TABLOU RECAPITULATIV (pag. 60)

„Rama opalică” este alcătuită din 33 de Fii ai Părintelui Luminilor, Tatălui ceresc, Marele Guvernator sau, cum I se mai spune: Marele Arhitect. Tatăl, din punct de vedere al radiaţiilor luminice și ale câmpului magnetic mensonic este un adevărat colos. Nimeni, niciodată, nu a putut să-l măsoare razele de acţiune ale radiaţiilor luminice sau ale câmpului mensonic.

Acestea însă, sunt cunoscute pentru cei 33 de Fii ai Părintelui universului care au, fiecare, o rază de radiaţie luminică de 75 m, iar raza de acţiune a câmpului magnetic mensonic este de 240 m. Puterea celor 33 de Fii este de + 38 până la + 45 și este în continuă creștere.

Cei 33 de Fii se numesc astfel: Sibina divină, Forţa divină, Raza divină, Frumuseţea divină, Armonia divină,

Echilibrul divin, Mazepta divină, Ronșana divină, Ligurda divină, Noplenta divină, Golmina divină, Horvela divină, Lonunda divină, Durerea divină, Recunoștinţa divină, Supunerea divină, Blândeţea divină, Iertarea divină, Zâmbetul divin, Bucuria divină, Extazul divin, Visul divin, Orizontul divin, Verticalul divin, Vârful divin, Spada divină, Violenţa divină, Sărutul divin, Îmbrăţișarea divină și, în sfârșit, UMILINŢA DIVINĂ – care nu este altcineva decât marele disc, marele spirit din care s-a desprins, coborând pe Pământ – Hristos.

Atât Părintele universului, Tatăl ceresc, cât și cei 33 de Fii ai Săi, au o mediumnitate și o clarviziune fantastică. Pot cerceta orice loc din Opal, din straturile de lumină ale fericiţilor, precum și pe planete văd tot ce se întâmplă. Toţi trăiesc în palate grandioase, cu o arhitectura minunată. În centrul Opalului, se află „Marele Palat al Tăcerii”, unde locuiește Tatăl ceresc, Părintele Universului, Marele Creator. În spatele acestui palat se află „Marea Sală a Tăcerii”, unde se adună Rama Divină și Pertuţia Divină, precum și alte câteva mii de spirite gigantice, spre a se discuta probleme legate de evoluţia lumilor. Cele mai ample probleme le-a ridicat mereu Pământul, cu antinomiile și contradicţiile sale.

Am pomenit de Pertuţia Divină. Această Pertuţie este forul răspunzător de problemele planetare, care cercetează cu amănuntul tot ceea ce se petrece pe planete și prezintă Ramei Divine rapoarte, care propun soluţionări. Hotărârile definitive se iau numai de Părintele universului. Iată mai jos componenţa Pertuţiei opalice:

PERTUŢIA OPALICĂ

Puterea Raza Câmpul magnetic luminică mensonic …
4 Domnii + 35 68 m 180 m
8 Stăpânii + 32 64 m 160 m

16 Puteri + 28 60 m 145 m
24 Tronuri + 26 58 m 140 m
...

Acest for are în subordine câteva zeci de mii de spirite mari, care colaborează la bunul mers al planetelor, care dirijează, prin trimiși din alte straturi, toate problemele, îndeosebi cele legate de creaţie artistică și progres științific.

Opalul este cel mai active loc din întregul univers, unde se creează muzică, se face artă plastică, arhitectură, se cercetează fenomenele din punct de vedere științific, dar dominantă este muzica! Se compune și se cântă foarte, foarte multă muzică simfonică și corală. În Opal este o uimitoare efervescenţă creatoare și sunt nenumărate săli de concerte, precum și locuri de expunere, în aer liber, a lucrărilor modelatorilor (sculptorilor). De fapt, nu se sculptează, se modelează în materiale foarte preţioase.

După cum am spus, în afara celor 1, 7 milioane de fiinţe divine cu chip uman, mai există miliarde de alte fiinţe meditative-contemplative, între care sunt Serafimii și Heruvimii care, în timpul extazului divin, părăsesc Opalul și cântă pentru cei din Orașul de Aur, în coruri de o frumuseţe divină.

Cei din Opal au și scriitori și arhive imense, în care sunt consemnate toate tainele din Opal. Aceste scrieri sunt scrise în scopul ca, peste câteva milenii, când Orașul de Aur va mai progresa, să fie transmise celor din straturi, spre a se documenta și delecta. Deocamdată însă, nimic nu se poate scoate din Opal.

Opalul emite în spaţiu cele mai puternice și cele mai variate radiaţii. Emanaţiile Opalului sunt de 3 feluri:

1. RADIAŢII LUMINICE
2. CÂMPURI MAGNETICE MENSONICE
3. EFLUVII ZENTICE

1) Radiaţiile luminice sunt expresia imensei lumini ce

o emană Opalul în spaţiu. Aceste radiaţii luminice sunt emise în mod constant și sunt de 3 feluri (vezi schema nr. 4).

a. RADIAŢII LUMINICE AGAPINICE – acestea sunt expresia celei mai înalte iubiri – IUBIREA OPALICĂ. Ele au cea mai mică rază de acţiune, cuprinzând doar Orașul de Aur. Particulele acestor radiaţii dau „beatitudinea” de care se bucură cei din Orașul de Aur, precum și o mică parte din cei din stratul VIII.

b. RADIAŢIILE LUMINICE EROSONICE – sunt expresia DRAGOSTEI DIVINE. Au o rază de acţiune mult mai mare, cuprinzând toate straturile, până la stratul V, inclusiv și uneori răzbătând până în stratul IV. Particulele acestei emanaţii dau fericirea și stimulează extazul celor ce beneficiază de ele, adică toţi cei din straturile de la V la IX.

c. RADIAŢIILE LUMINICE SENTIONICE – sunt expresia SIMPATIEI DIVINE, sunt emanaţii cu cea mai mare rază de acţiune, care include în ea absolut toate straturile și planetele superioare, inclusiv Pământul. Aceste radiaţii întreţin în orice fiinţă gânditoare setea de lumină, de frumos, întreţin și stimulează activitatea spirituală a tuturor celor ce caută lumină, a celor ce cred și vor să urce pe o treaptă superioară.

2) Al doilea fel de radiaţii opalice sunt cele care provoacă de fapt câmpurile magnetice mensonice. Aceste iradieri au caracter pulsatil, raza lor de acţiune variind în timp și spaţiu, potrivit stărilor de activitate din Opal.

Aceste radiaţii au cea mai mare frecvenţă și amplitudine, ele ajungând la distanţele cele mai mari.

Câmpurile magnetice mensonice sunt de trei feluri:

a. CÂMPURI MAGNETICE FANICE – sunt provocate de înalta gândire divină, care stimulează ideogonia, clarviziunea și luciditatea celor din Orașul de Aur.

b. CÂMPURI MAGNETICE NUSONICE – au o rază de acţiune care înglobează toate straturile superioare, toate treptele până la V, uneori ajungând chiar până în stratul IV. Aceste câmpuri magnetice nusonice stimulează activitatea

de contemplaţie și extazul tuturor celor ce cad în raza lor de acţiune, adică straturile V, VI, VII, VIII şi IX.

c. CÂMPURI MAGNETICE FRENICE – cuprind toate straturile, fără excepţie, și planetele, inclusiv Pământul. Aceste câmpuri magnetice frenice stimulează gândirea tuturor și meditaţia. Ele sprijină prin excelenţă pe cei ce caută adevărul, pe cei ce caută răspuns la marile întrebări ale existenţei. Toate făpturile gânditoare activează în acest câmp de radiaţii divine, numite CÂMPURI MAGNETICE MENSONICE. Se numesc ″magnetice″, deoarece ele manifestă o forţă de atracţie pentru efort, pentru lumină, incită orice om gânditor la meditaţie și contemplaţie.

3) Cel de-al treilea fel de radiaţii ale Opalului sunt: EFLUVIILE ZENTICE. Pentru a înţelege efluviile zentice, este necesar să știm mai întâi ce este ZENTA OPALICĂ.

Opalul are o litosferă în formă de farfurie, cu diametrul de 18.000 de km. Zenta Opalică înconjoară Opalul, înglobându-l în interior. Zenta Opalică este alcătuită din cinci centuri, cinci zente suprapuse, fiecare zentă, fiecare centură fiind alcătuită, la rândul ei, din materiale cristaline, din cristale având diverse structuri. Este necesar să precizăm că termenul „ZENTĂ” exprimă forma geometrică specifică pe care o au în spaţiu aceste centuri, formă care în Opal se numește „ZENTĂ”. Această zentă seamănă cu o pară ascuţită la vârf și care se înscrie cu ușurinţă într-un triunghi isoscel. De aceea, triunghiul este ales ca formă ce reprezintă sfinţenia, de aici triunghiul din iconografia orientală, în care Tatăl ceresc este reprezentat având capul înconjurat de o aureolă în formă de triunghi, de aici triunghiul de pe fruntea marilor gânditori care se arată în lucrarea noastră „Cercetări în lumea nevăzută”.

Schema nr. 4

După cum am spus, zenta opalică este compusă din cinci cămăși suprapuse ca foile de ceapă, cu spaţiu între ele, care variază între 2 și 5 km. Grosimea tuturor

centurilor la un loc, care alcătuiesc zenta opalică este în total de circa 180 km.

Iată alcătuirea celor cinci centuri ale zentei opalice:

1. Centura substanţelor SIONEPTICE de laspis, produs al milenarei contemplaţii divine;

2. Centura substanţelor FORMICE de ametist, produs al milenarelor extazuri divine;

3. Centura substanţelor KERANICE de rubin, produs al milenarei lucidităţi divine;

4. Centura sunstanţelor TURINICE de safir, produs al milenarei clarviziuni divine;

5. Centura substanţelor ARGOTINICE de iacint, produs al ideogoniei divine.

Trebuie menţionat că ultimele două centuri sunt muzicale, adică scot sunete și acorduri muzicale la răstimpuri.

Zenta radiază în spaţiu, trimiţând către soare efluvii de particule de o intensă energie, iar soarele, la rândul său, emite în spaţiu radiaţiile solare, care întreţin viaţa spirituală pe planete.

ZONA NEUTRĂ

Am vorbit până acum de zona luminoasă. Există și o zonă a întunericului, a spiritelor diabolice, care și ele sunt organizate în trei straturi distincte, care culminează cu CETATEA LUCIFERICĂ.

Între aceste două zone – de lumină și întuneric, care sunt strict organizate – există la mijloc, între ele, o zonă intermediară, numită ZONA NEUTRĂ.

Este o zonă foarte întinsă, prin care trece și Pământul în mișcarea sa de evoluţie. Spiritele care populează această zonă neutră sunt spirite pribege, rătăcitoare. Este cea mai pestriţă zonă, cu spirite ce au diverse culori, în care predomină maroniul și mai ales amestecul de culori, care fac spiritele să fie mai mult murdare, cu intensităţi semiînchise. Sunt spirite care nu au nicio fixare, ele neavând acces nici în straturile de

lumină și nici în zonele de întuneric. Aceste spirite nu au niciun orizont spiritual, niciun ideal, nicio speranţă. În trup nu au lucrat decât pentru ei, într-un egoism total, fără să se intereseze de nimeni și de nimic. Aici sunt purtate de valurile întâmplării, când într-o parte, când în alta și au cea mai scurtă perioadă de reîntrupare, adică sunt spirite care se reîntrupează cel mai des, foarte puţine reușind să îşi depășească starea și să intre în zona luminoasă, cele mai multe căzând în zona întunericului.

Numărul acestor spirite rătăcitoare se ridică la aproximativ 8 miliarde.

ZONA ÎNTUNERICULUI

Această zonă este foarte departe de Pământ, dar mult mai aproape decât treptele de lumină. Această zonă a întunericului este împărţită și ea în trei trepte, trepte populate de spirite ce au culori închise. Sunt trei trepte de întuneric, ce corespund gradat, conform gravităţii actelor săvârșite pe Pământ. Din această zonă fac parte hoţii, escrocii, criminalii, desfrânaţii și cei trufași, ipocriţi, făţarnici, falșii doctrinari. Cu cât treapta este mai jos, cu atât chinurile sunt mai mari, spiritele suferind de pe urma mustrărilor de conștiinţă și trăind în mijlocul unei vegetaţii rapace, care chinuie și mai mult pe spirite.

Locul cel mai de jos și foarte aproape de soare este „Cetatea Luciferică”, a spiritelor negre, treapta diabolică a spiritelor ce sunt „prinţi ai întunericului”. Ei nu se chinuie și au libertate totală pentru reîntrupare, sunt spirite foarte inteligente, adevărate „genii ale întunericului”, întruchiparea trufiei și egoismului. Aceste spirite duc cele mai aprige lupte pentru stăpânirea Pământului, pentru a domina.

Centrul luciferic emite în spaţiu un câmp magnetic numit „gandanic”. Acest câmp magnetic cuprinde atât treptele de întuneric, cât și zona neutră, în care intră și Pământul. Acest câmp magnetic incită la rău și egoism și manifestă o puternică atracţie spre întuneric.

REÎNTRUPĂRILE, MISIUNILE, KARMA

Zona cu cea mai mare frecvenţă de reîntrupare este zona neutră a pribegilor, apoi urmează primele patru trepte din straturile zonei luminoase, după care vin cele trei straturi de chin, din care, de asemenea Pământul îşi recrutează multe spirite. Cu cât înaintăm pe treptele de lumină, numărul celor ce vin pe Pământ este din ce în ce mai mic.

Pământul oferă o viaţă diferită pentru toate spiritele. Astfel, pentru cei din straturile de chin, Pământul este un adevărat „rai”, deoarece ei nu mai suferă chinurile provocate de straturile de întuneric. De asemenea, un bun climat oferă Pământul spiritelor pribege, rătăcitoare, care găsesc ceva de făcut și viaţa Pământului îi atrage.

Cu cât mai superior este un spirit, cu atât Pământul devine mai greu de suportat, cu atât Pământul oferă condiţiile unui adevărat infern. Pământul trece în rândul celor superiori drept o „planetă blestemată”, în care cei superiori pierd din energie, mai mult decât să crească.

Din cercetările întreprinse de noi, a rezultat faptul că Pământul, din grija Marelui Guvernator divin, a beneficiat de foarte multe spirite mari, din straturile VIII şi IX, care au adus lumină pe Pământ. Toate vârfurile pământene în știinţă, filosofie, artă și religie au fost misionari ai înaltelor straturi, trimiși pe Pământ să ajute la progresul lui.

Dintre cele mai înaintate trepte de lumină care au venit pe Pământ, notăm în primul rând pe Hristos, care a fost fiinţă divină venită din Opal și care s-a reîntors în Opal. Cu toate că a trăit puţin pe Pământ, Hristos a reușit să revoluţioneze gândirea, aducând cea mai înaltă învăţătură despre viaţă, din toate timpurile.

A doua fiinţă cu mari influenţe în gândirea pământeană a fost Buddha Sachyamuni, care a revoluţionat gândirea în Extremul Orient. Din stratul VIII fac parte toate vârfurile gândirii filosofice și ştiinţifice pământene. Astfel au venit: Platon, Socrate, Aristotel, Ioan

Gură de Aur, Spinoza, Kant, Nietzsche, Hegel, Copernic, Galileo Galilei, Isaac Newton, Leonardo da Vinci, Michelangelo și alţii. Mulţi sunt, de asemenea, cei coborâţi din stratul VII, care au contribuit la ridicarea culturii și civilizaţiei pe Pământ.

Cu cât treapta de lumină este mai înaltă, cu atât reîntruparea este mai grea și mai rară. Treptele superioare nu vin pe Pământ decât cu misiuni. Reîntruparea este proprie mai mult straturilor de la IV în jos, a spiritelor care simt nevoia unei ridicări pe o treaptă superioară. Este de precizat faptul că viaţa unui om este strâns legată de culorile și luminozitatea cu care intră în trup pământean.

Viaţa pe Pământ, caracterul unui om, depinde de culorile pe care le-a avut înainte de a se întrupa. În acest sens, un spirit superior va deveni automat un om superior, iar un spirit inferior va fi un om inferior. Un spirit bun va fi un om bun, un spirit rău va fi un om rău. Aceasta este karma.

Karma, deci culorile și luminozitatea îşi spun cuvântul, ele fiind „fondul” spiritual care nu se schimbă, în orice condiţii s-ar naște acel spirit.

Așa după cum spiritele superioare, cele de la stratul V în sus, nu pot cădea, nu pot deveni rele, tot așa un spirit venit din straturile de chin nu poate să devină bun. Există, deci, două categorii extreme: luminoșii și întunecaţii, care nu-și pot schimba esenţa – se nasc luminoși și rămân luminoși, se nasc cu spiritul alb și tot alb pleacă din trup, după cum spiritele cu culori închise sau negre se nasc răi și mor răi.

Marea mojoritate a spiritelor pământene care se reîntrupează cel mai des nu sunt nici răi la limită, nici buni, albi; marea mojoritate a celor ce iau trup pământesc sunt „căldiceii”, cei cu culori pestriţe, semiînchise și semideschise. Aceștia sunt foarte mult influenţaţi de mediul în care se nasc, de societatea în mijlocul căreia se nasc, influenţaţi major de educaţia pe care o primesc din fragedă copilărie. Pentru că această categorie o formează majoritatea cea mare, influenţa educaţiei este

covârșitoare, ea decizând ca un spirit să se orienteze spre lumină sau spre întuneric.

Bineînţeles, în universul negativ, salturi nu există, sărituri peste trepte nu se fac; oricum, însă, un spirit rătăcitor din zona neutră poate ajunge în stratul I s-au chiar II, cu condiţia unei vieţi foarte corecte, cinstite și curate. Acest eveniment însă, este destul de rar, „inerţia” având un rol foarte important, spiritele tind să rămână ceea ce sunt, ceea ce au în esenţa lor, tind să rămână neschimbate. În orice caz, pentru cei cu caracter neclar, neprecizat, o educaţie atentă poate influenţa oricând în bine orice spirit.

Este aici de remarcat faptul că singurele spirite care se mai pot salva, sunt cele ce au culoarea cenușie măcar cât de puţin, aceasta reprezentând un procent de cinste și corectitudine, care marchează condiţia absolută și esenţială ca un spirit să se poată curăţi, să se poată ridica. În acest sens, mănăstirile și viaţa de însingurare asigură cele mai bune condiţii ca un spirit să se salveze și, mai mult, chiar să pătrundă în primele straturi de lumină. În general, viaţa de lipsuri, înfrânări și abstinenţă este soluţia cea mai bună pentru refacerea spirituală.

Karma este neiertătoare. Nimeni în universul spiritual negativ nu iartă, iar Dumnezeu fiind DREPT, este necruţător și neîngăduitor cu păcatul și fărădelegea.

Păcatul nu se iartă, se plătește, și nu oricum, se plătește scump. În general, păcatele mult mai ușor se fac; foarte ușor se comit păcatele, dar foarte greu un spirit se curăţă. Un păcat grav, cum ar fi hoţia, ajung să menţină câteva reîntrupări la rând, constituind premiza favorabilă de a se repeta. Odată păcatul repetat de două sau de trei ori, din pată ajunge să devină o bandă care înfășoară pieptul și astfel se transformă în obișnuinţă, iar omul pierde semnificaţia gravităţii acelui păcat, conștiinţa nu-l mai acuză, „simţul sacrului” se atrofiază și-n felul acesta cade, fără să mai aibă vreodată salvarea.

Karma spune: lumina cheamă lumină mai multă, răul cheamă un rău mai mare. Activităţile și culorile dobândite

din vieţile anterioare devin sensuri definitorii și directoare pentru viaţa care urmează. Drumul este oarecum prestabilit spre lumină, spre bine, spre cinste și curăţenie, fie spre lene și comoditate sau spre acţiuni rele, cu urmări nefaste.

Reîntruparea, viaţa în trup, este extrem de importantă, cu urmări serioase pentru spirit. Rămânere pe loc nu există. Orice spirit urcă sau coboară, se înnobilează sau devine mai necurat, mai necinstit, mai rău.

O karmă grea înseamnă păcate grele comise într-o viaţă anterioară, într-o totală orbire. Dacă spiritul este câtuși de puţin cinstit cu sine însuși și are un fond bun – adică cenușiu – vine, revine în trup, hotărât să ispășească. Ispășire există, curăţire se poate face, dar aceasta cu multe și nenumărate FAPTE BUNE, săvârșite cu discernământ. O karmă grea, o moștenire de păcate nefaste nu poate fi ușor ispășită. Ea cere efort, credinţă, multă meditaţie și multe lacrimi. Adesea, aceste spirite se roagă în starea de spirit pentru ispășire și atunci primesc din partea Marelui Guvernator să se nască cu o boală sau cu o defecţiune organică, ca prin această suferinţă provocată de boală să se poată curăţi, căci SUFERINŢA ESTE PLATA PĂCATULUI dincolo, iar aici pe Pământ, cine vrea să se cureţe, TREBUIE SĂ SUFERE. Să rabde, să se înfrâneze, să practice o asceză severă atât a trupului, cât și a minţii.

Păcatul cel mai grav este lenea minţii și comoditatea. Acestea constituie răul tuturor relelor: lenea, comoditatea și nepăsarea, care au doar influenţă dezastruoasă asupra luminozităţii spiritului. Din lene se naște invidia, din invidie se nasc hoţia și crima. Un păcat atrage după sine altul și în felul acesta urmează căderea definitivă, din care spiritul nu mai poate avea scăpare.

Câţi din cei cu karmă grea sunt conștienţi de gravitatea karmei lor și optează pentru suferinţă și îşi închină viaţa faptelor bune? câţi? foarte puţini! Extrem de puţini! O viaţă compromisă atrage alta mai grea; o viaţă plină de răutate atrage alta plină de mai multă răutate.

Pământul, datorită confuziei filosofice în care se scaldă, datorită eterogenităţii ideologiilor și credinţelor oferă, pentru spiritele superioare, condiţii precare de dezvoltare. Marea majoritate a misionarilor, a celor veniţi din Orașul de Aur sau din stratul VIII, nu au mai reușit să revină în locul din care au plecat, coborând două chiar trei trepte. Desigur, nu au coborât mai jos de V, dar oricum au pierdut din energie și lumină, în loc să acumuleze. Oricum, aceste spirite mari tot au strălucit, numele lor rămânând înscrise cu litere mari în istoria culturii și civilizaţiei. Lor le datorează Pământul progresul și înaintarea pe treptele descoperirilor și cunoaşterii. Newton, Galilei, Copernic, Faraday, Edison, Mendeleev, Einstein și mulţi alţii sunt toţi spirite coborâte din înaltele straturi ale luminii, din pronia divină, spre a face Pământul să înainteze cu pași repezi în cunoaştere, în artă și știinţă.

ELEMENTELE DE GENEZĂ ÎN UNIVERSUL SISTEMELOR PLANETARE

Astăzi, vineri, 11 noiembrie 1977, am avut o îndelungată discuţie cu Hristos, prin Veronica, referitor la existenţele din univers, la formarea lumilor și a straturilor.

Cu aceste precizări mi-au fost completate datele primite anterior, astfel încât problemele s-au clarificat și le pot prezenta clar și concis.

Prima lume care a apărut și a evoluat în galaxia noastră a fost lumea care astăzi se numește Lumea Opalică – într-un cuvânt: OPALUL.

Opalul a avut o evoluţie cu totul aparte faţă de lumile care au apărut mai târziu, deoarece lumea opalică s-a dezvoltat independent, fără nicio influenţă din afară, în timp ce celelalte lumi care au apărut mai târziu și au evoluat sub influenţa Opalului, dirijate de Opal.

După ce Opalul s-a format, cuprinzând în sine fiinţe cugetătoare de o calitate deosebit de superioară – divină, sub influenţa radiaţiilor Opalice, au început să apară fiinţe

cugetătoare în patru sisteme planetare diferite, fiecare sistem planetar având, bineînţeles, cel puţin un soare.

În felul acesta, universul evoluat are forma unei piramide cu baza pătrată, cele patru puncte fiind reprezentate de cele patru sisteme planetare pe care au apărut fiinţe cugetătoare, precum și vârful piramidei ocupat de cea mai evoluată lume – Lumea Opalică. În total, în cele patru sisteme planetare există 61 de planete, locuite de fiinţe umane, situate pe diferite trepte de civilizaţie, toate însă superioare Pământului.

Desigur, apariţia și dezvoltarea vieţii s-a făcut pe „familii”, fiecare aparţinând de câte o planetă, care a evoluat din punct de vedere biologic până la nivelele necesare intrării în legătură cu Lumea Opalică.

În momentul când prima lume s-a trezit la „conștiinţa de sine”, Opalul era deja format și îşi exercita funcţia de „îndrumător” pe calea desăvârșirii spirituale, astfel încât, prima lume trezită la „existenţa de sine” a luat cunoștinţă de îndrumătorul ei spiritual: Opalul.

În ceea ce privește universul spiritual negativ, straturile sunt o „creaţie” a Opalului, ele provenind din cele mai vechi timpuri, apărute însă ulterior în timp și, odată cu ele, și fiinţele cugetătoare care le populau.

Este deci, de reţinut, că Opalul cu întregul cortegiu al straturilor formează o unitate certă și independentă. Mai întâi s-a format Opalul ca planetă, în formă de farfurie, iar mai târziu au început să se formeze straturile, în formă de spirală, ca urmare a mișcării de rotaţie pe care o avea Opalul. Opalul s-a prezentat, aşadar, la un moment dat, ca un fel de cometă cu coadă, această coadă luând în timp forma de spirală. În zonele superioare ale spiralei au apărut și fiinţele umane, fiinţe care au continuat și continuă și astăzi să populeze straturile superioare (de la V în sus).

Prezenţa fiinţelor umane planetare în straturi a devenit posibilă numai datorită evoluţiei spiritelor planetare și anume, a celor ce au atins starea de desăvârșire spirituală, care le-a făcut apte să poată intra în

straturi.

Astfel, STRATURILE REPREZINTĂ UN DAR AL OPALULUI, O „NOUĂ LUME” PENTRU FIINŢELE PLANETARE CARE, GRAŢIE IUBIRII DIVINE, AU FOST ATRASE ÎN STRATURI, SPRE A PETRECE ÎN CONTEMPLAŢIE ȘI EXTAZ…

Iubirea divină a dăruit lumilor apărute ulterior straturile ca loc de continuare a evoluţiei lor, într-o lume însă perfectă, cu o vegetaţie de natură divină, procreată de divinitate.

În felul acesta, Opalul și straturile formează realmente „Împărăţia Luminilor”, creată de Opal pentru cei ce trecuseră prin viaţa planetară pozitivă.

Repetăm și precizăm cititorului că, în timp ce Opalul a evoluat singur, fără nicio intervenţie din afară, celelalte lumi – inclusiv Pământul – au evoluat sub influenţa radiaţiilor Opalice, care au avut un rol stimulator, polarizator în evoluţia lor. În acest sens, însăși evoluţia naturală a fost influenţată de Opal, fenomen ce trebuie remarcat și reţinut, cu toate că evoluţia naturală este condusă de legile naturii.

Pe măsură ce spiritele pe planete au evoluat din punct de vedere spiritual, ele au fost atrase după lepădarea corpului pozitiv în straturi. Aceasta este Voinţa Divină, Iubirea Divină manifestată faţă de fiinţele imperfecte, cărora le-a pregătit condiţii favorabile de a-și continua viaţa și evoluţia în condiţiile perfecte oferite de cele cinci straturi superioare, dar și de provizoratul celor patru straturi inferioare.

În sistemul nostru planetar sunt cinci planete locuite. Trei planete sunt mult mai evoluate ca Pământul: Tarnium, Taitun și Zefirius, una este foarte înapoiată, cu fiinţe care abia acum li se formează gândirea.

Zona pământeană este cea mai populată zonă din toate universurile și este singura planetă pe care au apărut: lenea, invidia, ura și răutatea. De asemenea, Pământul este unica planetă pe care au avut acces spiritele luciferice, spirite care iniţial au fost înfrăţite cu

spiritele opalice, dar care au căzut lent, din cauza egoismului și trufiei.

Pământului îi este rezervat un destin aparte faţă de celelalte planete. Pentru normalizarea atmosferei spirituale pe Pământ, în scopul asigurării unei evoluţii armonioase și pe această planetă, Opalul va interveni prin intermediul unor radiaţii puternice, care vor desfiinţa toate categoriile de spirite cu culori închise și negre. Această intervenţie opalică, după cum am fost înștiinţaţi în nenumărate rânduri, este foarte aproape, ea urmând să marcheze începerea unei noi ere, armonioase, într-o atmosferă de deplină unitate și înţelegere între oameni, care să aducă unitate de concepţie asupra lumii și existenţei.

O ultimă întrebare pe care i-am pus-o lui Hristos, a fost aceea de a ne preciza unde se află în universul nostru pozitiv, universul negativ, adică Opalul și straturile. Ni s-a răspuns că Opalul și straturile sunt foarte aproape de sistemul nostru planetar, planeta Zefirius trecând în mișcarea ei de rotaţie aproape de Orașul de Aur, implicit de Opal. Zefirius rămâne planeta cea mai evoluată din toate punctele de vedere.

Este de menţionat faptul că, cele trei planete locuite din sistemul nostru planetar: Tarnium, Taitun și Zefirius nu sunt vizibile de pe Pământ, deoarece radiaţiile lor sunt prea puternice, frecvenţele lor înscriindu-se în benzile de unde de dincolo de ultraviolet.

CONFLICTUL DINTRE CETATEA LUMINII ȘI CETATEA LUCIFERICĂ

Iniţial, înainte de apariţia planetelor, mai înainte de a apărea universul pozitiv, exista doar universul negativ, organizat în trei sfere concentrice. Existau însă de atunci deja formate fiinţele divine – zeii – în zona centrală a marii sfere, care era înconjurată de o altă sferă, numită zona medie a fiinţelor evoluate, dar care nu erau divine și, în

sfârșit, zona periferică a marii sfere a celor neevoluaţi.

Pe atunci, Lucifer făcea parte din zona centrală a fiinţelor divine. Pe atunci fiinţele divine obișnuiau să facă incursiuni în zona medie și chiar periferică, în scopul de a-i ajuta pe cei mai puţini evoluaţi, cu scopul de a-i incita la muncă și activitate.

Lucifer și cu o parte din spiritele „divine” nu erau de acord să ajute pe cei neevoluaţi, ridicând pretenţia de a fi slujiţi de aceștia. Astfel, a luat naștere primul conflict între spiritele cu adevărat divine și spiritele luciferice care, cu trufie, pretindeau să fie slujiţi de cei mai mici, de cei mai puţini evoluaţi.

Căpetenia fiinţelor divine – Dumnezeu – a hotărât atunci scindarea: separarea în spaţiu a celor trufași de cei iubitori și ascultători. Astfel, sferele au încetat să mai fie concentrice și miezul s-a scindat, urcând fiecare în zone diametral opuse. În felul acesta au luat naștere Zenitul și Nadirul, în Zenit luând loc fiinţele divine și formând Opalul – polul iubirii, ascultării și slujirii, iar în Nadir fiinţele luciferice, formând Cetatea Luciferică – polul raţiunii reci, al egoismului și al trufiei.

Apoi, Opalul și Cetatea Luciferică nu au mai comunicat un timp îndelungat. S-au format planetele între timp, straturile și universul pozitiv. S-au cristalizat cele trei zone: zona luminii, zona neutră și zona întunericului. Pământul era pe atunci o planetă a armoniei și înţelegerii, unde trăiau spirite neevoluate, dar liniștite și pașnice.

În acest timp, Lucifer și lumea sa se apropiau din ce în ce mai mult de soare; căldura devenea insuportabilă și atmosfera îmbâcsită, în care abia se mai putea respira. Înfrânt de propriile sale condiţii, pe care și le crease singur, Lucifer apelează la Dumnezeu să îi vină în ajutor, să-i ajute să se refacă, să renască într-o lume nouă, să-i ajute să poată intra și ei în zona luminii.

Dumnezeu, Marele Guvernator divin, îi oferă lui Lucifer ca loc de penitenţă Pământul, să suporte nenumăratele reîntrupări și robia pământeană, pentru a-și ispăși vinovăţia și pentru a scăpa de culoarea neagră pe

care o aveau spiritele luciferice. I se indică drept loc de ispășire continentul Atlantida, zonă uscată pe atunci, cuprinsă între coastele Americii de Nord de azi și coasta de vest a Europei. Pe atunci, zona aceasta era un mare continent care se numea Atlantida.

Dumnezeu trimite misionari în Atlantida și numeroși iniţiaţi, care să conducă robia spiritelor negre. Marii iniţiaţi, marii preoţi pun spiritele negre reîntrupate la munci grele, de construire a unor serii de piramide în trepte, care consfinţeau pe Pământ în forme, ierarhia cerească, ce era și ea în trepte, având în vârf templul soarelui, socotit „zeul care așteaptă învierea”. Mai erau doi zei: zeul care distruge și devorează şi zeul care clădește și renaște. Se instituie cultul autojertfirii: pe una din terasele piramidei, o dată pe an, cel mai bun și cel mai docil dintre cei liberi se autojertfea, cu sângele lui se ungea altarul zeului șarpe cu aripi de vultur. Șarpele zburător preînchipuia robul care avea nevoie de aripile sufletului ca să se înalţe.

În felul acesta, prin robie și supunere, multe, foarte multe spirite negre s-au salvat, dar în cea mai mare parte s-au răzvrătit și s-au separat, creând așezări de sine-stătătoare, în afara ascultării de marii iniţiaţi.

Prorocii Atlantidei începură să prevadă apariţia științei în rândurile celor negri și proroceau interzicerea preocupării cu știinţa, deoarece știinţa va atrage după sine distrugerea.

Spiritele inferioare și negre au dat năvală pe Pământ, au înlăturat marii iniţiaţi de la conducere și s-au făcut singuri stăpâni. Au început să accentueze cercetările științifice și, în scurt timp, civilizaţia luă locul atmosferei patriarhale a vechilor iniţiaţi. Prigoana celor ce credeau în zei nu se sfârșea, astfel încât, popoare întregi au început să părăsească Atlantida și să se refugieze în alte locuri. Astfel, au fost populate teritoriul Mexicului de astăzi și Egiptul, care păstrau rânduielile iniţiaţilor. Atlantida deveni continentul luciferic, cucerit de ei, unde domnea un fel de feudalism-capitalist. Se dezvoltau industrii și orașe,

creștea vertiginos populaţia recrutată din zona rătăcitorilor și, mai ales, cea a întunericului. Domnea religia luciferică, credeau în puterile negre și celebrau biruinţa luciferică pe Pământ.

Dumnezeu însă, plin de mânie pentru această întorsătură, trimite pe Pământ trei spirite din Orașul de Aur, cu misiune specială. Cei trei se numeau: Zenotecles, Menthotep și Ormoghen. Aceștia, ajunși la vârsta maturităţii, se prezentară în faţa conducerii luciferice a Atlantidei și-i provocară la discuţii aprinse. Cei trei le aduseră la cunoștinţă că Dumnezeu se simte înșelat în bunele sale intenţii și că, dacă nu vor ceda conducerea iniţiaţilor albi – Dumnezeu – îi va pedepsi. Luciferienii respinseră această propunere, zicând că ei sunt drepţi și împart dreptatea și că Lucifer este tot atât de puternic ca și Dumnezeu. Cei trei – Zenotecles, Menhotep și Ormoghen – propuseră o probă de putere: ei, toţi trei, se sacrifică singuri și, dacă Lucifer are atâta putere, atunci să le redea viaţa; dacă Lucifer nu poate, atunci Dumnezeu le va reda viaţa. Conducerea luciferică acceptă. Cei trei, în piaţa publică, îşi înfig pumnalele în inimă, dar Lucifer nu le poate reda viaţa. După două zile însă, de stat în piaţa publică, Dumnezeu învie cele trei cadavre.

În faţa acestei ultime probe capitale, conducerea luciferică reacţionează în modul caracteristic luciferienilor: declară că Pământul este al lor și că Dumnezeu nu are ce căuta pe această planetă, deoarece este planeta lor și au dreptul de stăpânire asupra ei.

Auzind această ripostă, Zenotecles, Menthotep și Ormoghen cad în genunchi în mijlocul pieţei publice și ridicând mâinile către cer, invocă pe Dumnezeu și cer distrugerea acestei lumi luciferice. În aceeași clipă, cerul se întunecă și o ploaie de foc se coboară din cer, nimicind pe toţi laolaltă – și buni și răi – apoi, după un șir de cutremure, continentul Atlantida se scufundă în apa oceanului.

Astfel, luă sfârșit prima împărăţie luciferică, împărăţie instaurată contrar voinţei divine. Rămaseră doar

cei refugiaţi în Mexic și Egipt, care continuară tradiţia patriarhală a marilor iniţiaţi, respectând pe marii preoţi, trimiși ai cerului, cu puteri înalte, mediumnice. Ei continuară tradiţia construirii de piramide, care preînchipuiau scara ierarhiei cerești.

Prăbușirea Atlantidei a avut loc în jurul anului 12.000 înainte de Hristos. Lucifer tăcu câteva milenii, pentru ca din nou să apeleze la mila lui Dumnezeu. Pentru a doua oară Dumnezeu acceptă compromisul, indicând lui Lucifer două teritorii pentru a se întrupa: India și Egiptul. Multe, peste 20 de milioane de spirite negre se întrupează în India și Egipt și reușesc să se cureţe. Acceptând robia, munca fizică grea, cele 20 de milioane de spirite de culoare închisă reușesc să atingă primele trei trepte ale zonei luminii. Dar Lucifer se înrăiește. Având drum liber spre Pământ, râvnind la vechea civilizaţie a Atlantidei, Lucifer nu ascultă indicaţia lui Dumnezeu de a se întrupa în India și Egipt, ci împânzește Pământul, în scopul de a crea mai multe împărăţii luciferice deoarece, spunea Lucifer, Dumnezeu nu va putea prăbuși întregul Pământ. Astfel, Lucifer declară făţiș ostilităţile deschise cu Cetatea Opalică.

Pământul intră într-o fază dramatică de împărăţii care cuceresc pe altele, spre a se impune. Începe pe Pământ era războaielor, a năvălirilor, a neînţelegerilor – era confuziilor. Împărăţia lui Lucifer se scindează: o parte ţine legământul cu Dumnezeu și cer să fie ocrotiţi și conduși spre izbăvire. Aceste spirite de culoare închisă se întrupează, formând poporul israelitean, cu care Dumnezeu face un legământ prin Avraam, ca fiind poporul ales să fie adus la lumină. Poporul israelitean, cu care Dumnezeu face legământ, se dovedește însă încăpăţânat și neascultător, în cele din urmă fiind invadat de spirite luciferice.

Dumnezeu hotărăște atunci proba de salvare ultimă a poporului israelitean luciferic și trimite din Opal pe Hristos, fiul Său, ca să întoarcă la credinţă și ascultare pe poporul israelitean.

Hristos se pozitivează în Egipt, în orașul Alexandria, ţinând legătura cu Iudeea. Hristos stă 30 de ani în Egipt, ca apoi să meargă între iudei, spre a-i chema la ascultare faţă de învăţătura divină revelată prin Hristos. În felul acesta, Dumnezeu îşi respectă angajamentul ca propriul Său Fiu să propovăduiască învăţătura Lui în mijlocul poporului ales de Dumnezeu spre a fi salvat.

Dar soarta lui Hristos a fost tragică. După cum se știe, spiritele luciferice L-au răstignit.

Răstignirea lui Hristos a provocat o cruntă revoltă în lumea opalică, astfel încât, Dumnezeu, în mare sfat opalic, hotărăște „arderea” definitivă a spiritelor cu culori închise și negre. Dar Opalul nu era pregătit pentru o astfel de cruntă intervenţie și, de aceea, de la Hristos încoace, Opalul a trăit pregătindu-se pentru definitiva și totala intervenţie care să desfiinţeze pentru totdeauna împărăţia luciferică.

De data aceasta însă, nu va mai fi o distrugere fizică, pozitivă, ci o distrugere negativă, o ardere a spiritelor de culoare închisă și neagră.

Opalul a trimis de-a lungul secolelor aleși, misionari, care au clădit o cultură înfloritoare, ce se aseamănă culturii de pe planetele superioare. Toată cultura, toţi filosofii, oamenii de artă, creatorii, marii descoperitori și inventatori ai istoriei noastre, sunt misionari, trimiși din straturile superioare.

Pe un Pământ nou, curăţit de foc, vor veni alţi noi înţelepţi și luminători, care să conducă Pământul spre noi destine mai limpezi, mai luminoase.

…

Iată ce ne-a comunicat Tatăl Ceresc, la începutul lunii august 1976:

„Într-un fel, sunt puţin supărat pe Pământeni, că n-au mai fost disciplinaţi, mai sârguincioși, mai activi, că nu s-au străduit să descifreze mai mult legile și fenomenele ce-i

înconjurau. Au așteptat prea mult să li se dea de pomană ceea ce ei nu făceau. În loc să ia exemplu de la cei pe care i-am trimis și să le urmeze sfatul și îndemnul, au început să-i numească zei și au inventat cererile de ajutor, tot felul de implorări și invocări, ca să-i salvăm din necazurile și suferinţele pe care ei singuri și le făceau.

Religiile sunt creaţia pământenilor, nu a Mea! Niciunul din cei pe care Eu i-am trimis nu i-a învăţat să-mi se închine sau să-mi aducă laude. Ei totuși și-au creat un refugiu în slujirea formelor și cuvintelor, al căror conţinut nu-l respectau. De aceea, toate religiile, fără nicio excepţie, au fost sursele denaturării adevărului revelat de Mine prin cei pe care Eu i-am trimis. Am rupt din Mine o parte și am trimis-o pe Pământ, să-i înveţe curajul, bărbăţia, lupta. M-am aşteptat la mai mult din partea pământenilor dar, M-au decepţionat…

Aceștia au fost pământenii… Cei ce nu făceau parte din categoria celor răi, au fost prea legaţi de împlinirile pozitive, prea au vrut să se sature cu cele pământene, cu cele trecătoare, în loc să fie însetaţi după cele veșnice și nepieritoare…

Au avut atâtea „lumini” între ei… și totuși nu le-au înţeles, nu au învăţat, nu au descifrat…

Dacă totuși voi revărsa iubirea Mea pe Pământ, voi face aceasta numai pentru frumuseţea martirilor care au împodobit până și locașul Meu. Datorită lor, voi face pe Pământ ceea ce niciodată nu am mai făcut cu nicio planetă și niciodată nu voi mai face! Ei, martirii, merită pe deplin lumina ce au primit-o și o vor mai primi cu prisosinţă. Lor, celor ce au iubit adevărul și dreptatea într-atât încât nu s-au temut de nimeni și de nimic, lor și pentru ei voi interveni pentru a restabili echilibrul și pe acest Pământ.

…(pauză)

Da! Am urât şi Eu ceva: lașitatea oamenilor, slugărnicia și lingușeala, trufia netrebnicilor și ignoranţa pretinșilor învăţători! M-au dezgustat rugăciunile false și

M-au scârbit cei ce pretindeau că Mă slujesc!… nu pot trece și pe aceștia cu vederea!… Nu pot!… Nu pot!

Cei ce m-au înfruntat, cei ce au călcat legile și le-au întors cu susul în jos, cei despuiaţi de caracter, cei ce au tâlhărit adevărul și valorile, vor pieri! Se vor șterge cu desăvârșire până și urmele lor de pe această planetă, căci răzbunarea Mea va fi necruţătoare!

Voi trece multe cu vederea greșelile, abaterile celor care din nepricepere sau din neștiinţă au greșit. Pe cei însă, care au lucrat contrar tuturor legilor, contrar oricăror reguli și discipline elementare, pe cei ce au stricat ordinea și echilibrul, nu-i voi cruţa de jăratecul ce va ţâșni din ochii și din mâinile Mele…

Voi închide ochii, îmi voi întoarce privirea și voi zdrobi și voi nimici așa cum ei au zdrobit și au nimicit ceea ce Eu cu trudă am sădit!

Au ridicat cuţitul, au îndrăznit, au avut curajul să înfrunte raţiunea, gândul și conștiinţa și, ridicând cuţitul, au ucis ceea ce ei nu aveau niciun drept să o facă. Totuși, au făcut… au făcut de nenumărate ori și în repetate rânduri, cu toate că Eu M-am opus și am strigat: nu faceţi asta!

Ei au făcut totuși mereu mai mult, din ce în ce mai mult, până când M-au determinat să iau măsuri radicale, hotărâri nestrămutate, definitive.

Un timp, îmi întorsesem privirile de la acest Pământ… să nu mai văd, să nu mai aud… acum, am început încet, încet, să-mi adun gândurile, puterile, energiile ce clocotesc deja în Mine și în toată lumea Mea.

Voi privi mai întâi la cei ce așteaptă semnalul Meu, ca să-i încarc cu puteri nebănuite, apoi Mă voi întoarce către cei vinovaţi și, în clipa în care privirile Mele se vor fixa asupra lor, se vor deschide zăgazurile mâniei Mele și voi vărsa din adâncurile Mele, asupra lor, toată urgia pe care am acumulat-o de veacuri… vor tremura munţii și se vor tulbura oceanele, vor izbucni flăcări în spaţiile întunericului şi-i vor mistui până la scrum, iar scrumul și cenușa le voi azvârli în hăurile acestui univers, acolo unde

nimeni nu poate pătrunde…

Că vor fi lacrimi, că va fi jale, că va fi suferinţă în tot și-n toate… nu am ce face! Nu am altă cale! Legile se vor manifesta din plin, provocând fenomene neînchipuite de vreo minte vreodată!…

De aceea, pregătiţi-vă! Ceasul a sosit! Trâmbiţele au început să răsune! Voi, cei ce le auziţi, lucraţi, privegheaţi, aşteptaţi! Veţi primi ceea ce nu aţi gândit vreodată că aţi putea primi și nici nu aţi putea primi, dacă Eu nu aș face ca voi să puteţi!

Vom fi alături într-un front al vieţii și al morţii, într-un front ai dreptăţii, al răzbunării și al judecăţii! Cărţile toate se vor închide și gândurile vor citi în cartea forţelor și puterilor ce vor acţiona cu o precizie matematică. Totul este pregătit, totul este ordonat, în lumile văzduhului domnește perfecta disciplină. Totul este studiat, totul analizat, fiecare la locul lui va împlini automat ceea ce i s-a trasat să împlinească. De acum veţi fi echilibraţi, dar nu „normali” așa cum înţeleg cei jurul vostru normalitatea! Sunteţi în mâinile Mele, pentru că îmi aparţineţi și până ce visul se va împlini, veţi trăi ceea ce nici nu aţi putut voi visa vreodată, căci împlinirea visului implică surprize și factori neprevăzuţi de nimeni, pentru că nu a putut să-i prevadă.

De acum ne vom întâlni mereu, pentru că, puteţi răsufla ușuraţi, drumul mult așteptat a poposit în mâinile Mele! Frâiele, de asemenea, în mâinile Mele sunt! De aceea, bucuraţi-vă și voi, pentru că și așa nu aţi cunoscut bucuria pe drumul pe care eraţi angajaţi!

Fiţi binecuvântaţi și… la lucru!”

CAPITOLUL II

Joi-20 octombrie 1977

M-am gândit foarte mult la acest punct de plecare, la

ceea ce este mai important și mai presus de orice în lumea noastră care ne înconjoară și la viaţa pe care o trăim și am găsit că nimic nu este mai surprinzător și mai demn de reliefat decât ordinea care domnește în tot și toate.

M-am gândit cu ce să încep: cu cele inferioare sau cu cele superioare; cu lumina sau cu întunericul; cu armonia sau cu disonanţele. M-am gândit să încep cu sfinţenia… cu Dumnezeu, dar am zăbovit și, gândindu-mă bine, am preferat să încep cu ceea ce este esenţial de conturat, mai înainte de a aduce vorba de divinitate… ORDINEA!

Nu se poate porni prin a răspunde ce este divinitatea, până nu am parcurs mai întâi toate TREPTELE care duc spre divinitate.

Pentru mulţi, pentru foarte mulţi, Dumnezeu este punctul de pornire a tot și toate. Pentru mine, Dumnezeu este prea complex ca să poată constitui un punct de pornire.

Pentru mulţi, pentru foarte mulţi, Dumnezeu poate fi cunoscut pornindu-se de la credinţă, ca și cum credinţa ar putea constitui un început al cunoaşterii. Într-adevăr, pentru mulţi Dumnezeu este ceva atât de simplu, încât este suficient să crezi, ca să-L poţi cunoaşte. Eroare! Gravă și incomensurabilă eroare!

Secole de-a rândul s-a socotit că punctul de pornire al cunoaşterii de Dumnezeu este credinţa, dar secolele, tot ele, au dovedit existenţa unei ORBIRI în credinţă. A existat o credinţă oarbă, meschină și simplistă, care a fost izvorul unor regretabile denaturări ale adevărului divin. De ce? Pentru că realul punct de pornire a fost nu credinţa, ci IGNORANŢA!

Ignoranţa a plăsmuit un Dumnezeu absurd, cu atribute stranii, străine unei gândiri ordonate, disciplinate.

De aceea, mai presus de tot și toate am găsit ORDINEA şi DISCIPLINA care domnesc în tot și toate și care pot constitui un punct de pornire realist și lucid.

Iată din nou noţiuni importante, fără de care nu se poate aborda problema divinităţii. Trebuie mai întâi de toate să fii realist și în aceeași măsură lucid, pentru a

putea aborda problema existenţei unei lumi divine, pentru a putea fi APT să începi să cauţi, să începi să privești mai presus de condiţiile materiale, la ceva care depășește cu mult o simplă credinţă. „A crede” este ceva foarte aproape de „a presupune”. Numai omul primitiv, în contact cu forţele naturii „a presupus”…” a bănuit” și apoi a început „să creadă” în forţe majore care depășesc omenescul și aceste credinţe și presupuneri l-au condus, realmente, la stadiul „plăsmuirii”. Omul primitiv și neinstruit presupune, bănuiește și apoi începe să creadă orbește, luând plăsmuirea Lui ca ceva absolut, ajungând să considere credinţa lui inefabilă.

Al doilea punct paralel de pornire îl consider ignoranţa, care a născut bigotismul și fanatismul sub toate formele. De aici rătăcirile, mulţimea de confesiuni și secte de tot felul, care au prisosit în toate timpurile, pe tot globul.

Ca să fim realiști și lucizi, nu putem pretinde acum, în secolul XXI, celor dinaintea noastră, să fi fost altfel. Dar, în aceeași măsură, trebuie recunoscut că, dacă au apărut de-a lungul istoriei atâtea credinţe și presupuneri referitor la existenţa lui Dumnezeu, toate acestea au fost rezultatul unor remarcabile intuiţii care, deși nu au avut suficient material de informare, totuși au intuit existenţa unei lumi divine, a unei lumi a armoniei și a luminii.

Intuiţia este o formă superioară de manifestare a spiritului uman și ei îi datorează mult atât gândirea teologică, cât și cea filosofică.

Istoria omenirii este istoria evoluţiei gândirii umane. Omenirea a progresat încet de-a lungul secolelor, urcând pas cu pas, secol de secol: TREPTELE CUNOAȘTERII!

Mai mult ca oricând în istoria omenirii, astăzi, când științele pozitive au progresat atât de mult, mai mult ca oricând, orice om cultivat și instruit care, a trăit aceste cuceriri științifice, vede și îşi dă seama că omenirea a început să pășească pe un tărâm nou al cunoaşterii: cunoaşterea ştiinţifică.

A apărut în ultimul secol ceva cu totul deosebit de

secolele anterioare și anume: instrucţia ştiinţifică. Această instrucţie ştiinţifică înseamnă în primul rând: GÂNDIRE SISTEMATICĂ, pentru că a gândi astăzi, a descifra tainele din laboratoare și institute de cercetare, înseamnă a poseda cel mai important instrument: gândirea ordonată, disciplinată, sistematică.

Ştiinţa – trebuie să recunoaştem – ne-a introdus într-o lume nouă: lumea ordinii din univers, lumea ordinii din infinitatea materiei, lumea legilor și fenomenelor, lume pe care omenirea nu a cunoscut-o milenii de-a rândul.

Astăzi putem cunoaşte și afirma că totul, toate fenomenele sunt conduse de legi, că întreg universul pozitiv este construit din nenumărate fenomene și că toate aceste fenomene sunt și există datorită existenţei LEGILOR.

ORDINEA ȘI LEGILE MAI PRESUS DE TOT ȘI TOATE ÎN UNIVERS!

Această afirmaţie constituie esenţa de la care pornim să afirmăm că și în strădania de a descoperi lumile divine, „divinul” din existenţa noastră, există o ordine și o disciplină strictă și inalienabilă.

ORDINEA din tot și toate scoate în prim plan că și în CUNOAȘTERE există o ordine strictă și că această ordine implică existenţa treptelor, a fazelor prin care trece cunoaşterea până ce ea să ajungă să atingă treptele cele mai înalte ale existenţei sale.

…

Întrerup propriile mele formulări. Veronica a intrat pe ușă și-mi spune că a simţit prezenţa unui spirit care dorește să vorbească. Veornica îmi șoptește că vede un spirit mare, din Opal, necunoscut de noi.

S-a așezat pe fotoliu și a început să vorbească:

Vineri – 21 octombrie 1977 – ora 13: 00

„Încetaţi să mai fiţi copii! E timpul să începeţi să gândiţi ca niște ființe evoluate, e timpul să începeţi să gândiţi matur!

NU EU, NOI AM FĂCUT TOATE CÂTE SUNT! TOTUL ȘI TOATE S-AU NĂSCUT FIECARE DIN SINE, ÎNSCRIINDU-SE PE LINIA ASCENDENTĂ A EVOLUŢIEI!

NU NOI AM FĂCUT ORDINEA, NICI LEGILE, CARE SUNT ÎNCEPUTUL A TOATE. ORDINEA ȘI LEGILE AU EXISTAT, IAR NOI, CEI CE SUNTEM ÎN VÂRFUL PIRAMIDEI TUTUROR EXISTENŢELOR, AFIRMĂM CU TĂRIE:

NU SUNTEM NOI CREATORII UNIVERSULUI ȘI NICI AL LUMILOR CE AU VENIT DUPĂ NOI. FIECARE LUME ESTE REZULTATUL PROPRIILOR VOASTRE STRĂDANII DE A ÎNVINGE INERŢIA ȘI COMODITATEA. Fiecare lume a muncit disciplinat, respectând legile și depunând eforturi, au ajuns asemenea nouă și de aceea au evoluat într-o deplină colaborare cu noi și fiecare din cei ce s-au apropiat de noi, au ajuns zei asemenea nouă.

MENIREA ORICĂREI FIINŢE UMANE ESTE SĂ AJUNGĂ UN ZEU, să ajungă fiecare acolo unde poate, prin muncă, efort, prin luptă.

Pământul este singura planetă care ne-a solicitat cel mai mult, pentru că este SINGURA PLANETĂ UNDE AU FOST CĂLCATE LEGILE ȘI NU AU FOST RESPECTATE ORDINEA ȘI DISCIPLINA.

Pe Pământ s-au produs cele mai grave abateri de la ordine și legi şi aceasta nu pentru că a vrut-o cineva, ci pentru că FIECARE LUME ESTE LIBERĂ SĂ ACŢIONEZE ÎN CONFORMITATE CU PROPRIILE EI VEDERI.

Suferinţa pe Pământ a fost rezultatul stadiului înapoiat al spiritelor ce aparţin de zona pământeană. Zona aceasta a apărut târziu în istoria evoluţiei lumilor și a fost zona spiritelor celor mai comode și inactive.

De la comoditate, de la lene și inactivitate a pornit tot ceea ce mai târziu a însemnat suferinţă și mizerie. Leneșii sunt cei ce au inventat furtul și minciuna și de aici au ajuns la tâlhării și crime.

De aceea, SĂ ȘTIE PĂMÂNTUL ȘI PĂMÂNTENII CĂ DESTINUL LOR EI ȘI L-AU CREAT, CĂ SOARTA LOR ESTE REZULTATUL PROPRIULUI LOR STADIU EVOLUTIV, STAGNĂRII ÎN CARE S-AU COMPLĂCUT MILENII DE-A RÂNDUL.

Noi am știut dintr-un început că Pământul va avea cel mai greu destin căci, STAGNAREA ÎN CARE SE COMPLĂCUSERĂ PĂMÂNTENII ERA UNICĂ ÎN ÎNTREGUL UNIVERS SPIRITUAL.

În iubirea noastră am fi vrut să ajutăm Pământul dar, nu am putut să trimitem ajutoare decât în perioada în care pământenii au ajuns să deosebească singuri binele de rău. Abia când cei de pe Pământ au început să gândească, abia atunci am putut să trimitem misionari, care și-au jertfit puterile lor, coborând, luând trup pe Pământ, ca să descifreze tainele existenţei. Misionarii au suferit însă cel mai mult pe acest Pământ, pentru că au coborât în cel mai cumplit întuneric, întunericul neștiinţei”.

…

Dar, cel ce mi-a dictat până acum se retrage și-mi cere să continui să scriu, spiritul meu conducător din Opal, Heruvicle:

„Voi continua eu, ceea ce unul din înţelepţii noștri a început. Voi formula eu, pentru că fac parte din cei ce au urmărit evoluţia Pământului și îndeosebi am urmărit și inspirat pe mulţi misionari în munca lor de creaţie pe această planetă.

…(pauză)

Da!

Noi cei din Opal am pornit să lucrăm pe Pământ pe fondul unui întuneric care pentru noi era… total.

Nu era posibilă comunicarea prin mediumnitate, pentru motivul că nu aveam încă un limbaj comun, pământenii nu aveau încă noţiunile de bază prin care să se poată comunica realităţile existente în lumile evoluate.

De aceea, primii misionari au fost lăsaţi singuri să se descurce în noianul de aberaţii din minţile celor de pe Pământ, pe care le creaseră din proprie fantezie.

Cei trimiși au fost la început dintre cei mai iscusiţi filosofi de pe Taitun, care au adus pe Pământ unele lămuriri, inventând ei primele scrieri și noţiuni, care să rămână urmașilor.

CEA MAI GREA DIFICULTATE PESTE CARE AU DAT MISIONARII PE PĂMÂNT, A FOST ATAȘAMENTUL EXCESIV AL PĂMÂNTENILOR FAŢĂ DE BUNURILE MATERIALE, dorinţa de înavuţire, în care excelau cei ce conduceau cu forţa pumnului și a sabiei și pentru că spiritele negre, luciferice, căpătau din ce în ce mai mult curaj, Opalul a sugerat ideea separării, a retragerii celor buni dintre cei răi, spre a putea realiza nuclee spirituale de iniţiere.

„Iniţierea” a însemnat la început cultul zeilor, cinstirea și respectarea lor prin jertfe.

Noţiunea de JERTFĂ este o creaţie opalică pentru pământeni, pentru că PĂMÂNTENII SE FĂCEAU VINOVAŢI DE CĂDERE PRIN STAGNARE, PRIN NERESPECTAREA LEGII EFORTULUI, PRIN RENUNŢARE LA ACTIVITATE.

ACESTA A FOST PROPRIU-ZISUL ȘI REALUL PĂCAT ORIGINAR: STAGNAREA, LENEA, INACTIVITATEA MINŢII ÎN SFERA VALORILOR SPIRITUALE, PREOCUPAREA EXCLUSIVĂ DE HRANĂ, ADĂPOST ȘI MAI ALES EXCESIVA ODIHNĂ ȘI INACTIVITATE.

Ideea de jertfă atrage după sine cea mai valoroasă soluţie de ieșire din impas, cel mai eficace mod de a-i scoate pe oameni din stagnare: RENUNŢAREA.

Renunţarea la bunurile materiale și mulţumirea cu ceea ce este strict necesar întreţinerii trupului, era condiţia fundamentală care dădea pământeanului șansele de a trăi în armonie cu cei din jur, de a-și ajuta semenii, de a nu râvni la ceea ce are altul.

Cu toată drama Atlantidei, totuși acolo au fost mai multe societăţi care, în totala retragere și separare de cei ce urmau înavuţirea și huzurul, s-au realizat, s-au

echilibrat și au progresat din punct de vedere spiritual.

Noi nu negăm necesitatea progresului material și civilizaţia dar, civilizaţia Atlantidei s-a dezvoltat într-o atmosferă de totală negare a valorilorspirituale, era lumea luciferică deosebit de inteligentă, dar care afirma doar viaţa materială, strict legată de necesităţile biologice, era o lumea rece, a egoismului, a inegalităţilor sociale și a unei crunte exploatări.

Atlantida a însemnat pentru Opal PRIMA INTERVENŢIE BRUTALĂ asupra celor ce nu-și respectaseră legământul. Lucifer ceruse salvarea, Forului Conducător Opalic. Rama Opalică, din dorinţa de a-l ajuta pe Lucifer, i-a îngăduit întruparea pe Pământ, cu condiţia de a asculta de iniţiaţi dar, Lucifer cu întreaga sa lume a dispreţuit iniţierea și a refuzat sfatul la renunţare și abuzând de bunătatea și îngăduinţa divină, s-a făcut pe sine domn și stăpân al Pământului, exploatând și terorizând pe cei buni și harnici.

Distrugând Atlantida, Opalul însuși a cunoscut zbuciumul. O perioadă îndelungată, noi toţi cei din Opal am renunţat să ne mai ocupăm de Pământ. În schimb, s-au ocupat celelalte lumi superioare. Din proprie iniţiativă, straturile superioare și-au concentrat intervenţiile pe Pământ, ocupându-se îndeosebi de focarele spirituale existente: Egipt și India.

Egiptul a dat rezultatele scontate, s-a creat o spiritualitate de extremă și exclusivă preocupare de renunţare la tot și la toate, până la negarea înseși a necesităţilor, care au fost supuse și disciplinate. Rezultatul a fost că PRIN ORDINEA ȘI ÎNFLĂCĂRAREA EGIPTENILOR, MII DE PĂMÂNTENI S-AU ALBIT și au reușit să recupereze timpul pierdut, cei mai evoluaţi au ajuns în rândul celor din straturile superioare, beneficiind astăzi de armonia care domnește în lumea luminilor.

Aceleași frumoase rezultate le-a adus și India în perioada de dinainte de venirea lui BUDDHA.

Buddha, unul din cele mai mari spirite din Orașul de Aur, a cerut permisiunea și binecuvântarea Părintelui

Luminilor să coboare personal pe Pământ, pentru a opri rătăcirile în cazul în care căzuseră cei ce populau pe atunci acea regiune. Se practica o asceză exagerată, se înmulţiseră tot felul de ritualuri zadarnice dar, erau prea bune intenţiile lor, astfel încât Buddha coboară.

A coborât... a coborât prima mare lumină, care a adus lumina între acei oameni cărora le-a arătat calea care duce către înnobilarea sufletului. Buddha a adus echilibru și moderaţie în râvna spirituală a contemporanilor săi, care l-au înţeles și l-au urmat. MĂNĂSTIRILE ȘI PUSTIILE, DUPĂ BUDDHA, S-AU UMPLUT DE OAMENI CURAŢI, ÎN CARE ARDEA SETEA DE LUMINĂ. SETEA LOR A FOST RĂSPLĂTITĂ DIN DESTUL, CĂCI MULŢI DINTRE EI AU REUȘIT CA ÎNTR-O SINGURĂ VIAŢĂ SĂ DEVINĂ ALBI și, în felul acesta, căpătând permisiunea să intre în straturile superioare, au scăpat de revenirile pe Pământ”.

...

Aici a intervenit propria mea gândire și am îndrăznit să-l întrerup pe Heruvicle, punându-i o întrebare:

— Înţeleg, prealuminatul meu călăuzitor, că pământenii au cunoscut epoci de spiritualitate foarte avansată, epoci care au reușit să ridice și să spiritualizeze mulţi pământeni.

— Da, între pământeni au fost foarte mulţi care au răspuns primelor chemări, primilor misionari, primelor iniţiative de salvare pornite din Opal și din celelalte lumi evoluate.

Primii au fost salvaţi cei ce au locuit în Atlantida, apoi au urmat cei din Egipt și India. Acestea au constituit prima fază a intervenţiei opalice, fază de care au beneficiat toţi acei ce s-au mulţumit cu puţin, cei ce au primit și s-au mulţumit trăind în sărăcie și în condiţii primitive de viaţă care, nedorind realizări pământene au ridicat piramide și temple, totul în armonie și înţelegere deplină, departe de păcat...

— Iată, prima dată când pomenești cuvântul „păcat”.

Înţeleg că această noţiune are o semnificaţie cu totul specială și că această „stare de păcat” reprezintă o situaţie deosebită, cu implicaţii mult mai grave.

— Ai intuit foarte bine! Te văd că ai putea să continui singur, expunând ceea ce înseamnă „starea de păcat”; prefer să-ţi comunic eu, pentru că și tu vei avea surprize.

Am spus că o mare parte din spiritele pământene au ascultat și au urmat sfaturile și învăţăturile superioare. Aceștia constituiau o categorie de spirite curate care, deși stagnaseră într-o oarecare măsură, totuși ele nu călcaseră legile iubirii, nu făcuseră și nu cunoscuseră… păcatul.

ESTE O MARE DEOSEBIRE ÎNTRE GREȘEALĂ ȘI PĂCAT…

PĂCATUL ESTE STAREA DE ÎNTUNERIC ȘI DE CONFUZIE ÎN CARE INTRĂ MINTEA ȘI CONȘTIINŢA DUPĂ CE UN OM A STĂRUIT ÎNTR-O GREȘEALĂ, REPRETÂND-O DE NENUMĂRATE ORI. ACEASTA FACE CA PE CORPUL SPIRITUAL SĂ APARĂ CULORI MURDARE, CEEA CE ÎNSEAMNĂ DEFORMAREA GÂNDIRII ȘI A CONȘTIINŢEI.

STAREA DE PĂCAT ÎNSEAMNĂ ABATEREA DE LA LEGILE ARMONIEI ȘI ALE BUNEI CONVIEŢUIRI, SUB TOATE FORMELE SUB CARE SE POATE PETRECE ASTA…

— Dar, dacă oamenii nu au știut, nu au cunoscut legile, dacă nimeni nu le-a spus ce este păcatul, ce trebuie și ce nu trebuie să facă… adică, dacă au ajuns în „starea de păcat” din neștiinţă, se poate considera aceasta o vină?

— Iată că îmi ceri un răspuns care într-adevăr trebuie lămurit și clarificat, cu toate că aveam intenţia să-l explic.

Trebuie să știţi că ceea ce s-a numit pe Pământ „CONȘTIINŢĂ”, este o facultate spirituală proprie celor ce au cunoscut căderea, adică, a celor ce cândva au fost călcători într-un fel sau altul, al legilor.

Noţiunea de „CONȘTIINŢĂ” – facultatea de a deosebi ceea ce este bine de ceea ce este rău, NU ESTE PROPRIE DECÂT PĂMÂNTENILOR, CELOR CE AU OSCILAT ÎNTRE CEEA CE ESTE BINE ȘI CEEA CE ESTE RĂU, FACULTATE SPIRITUALĂ PROPRIE CELOR CE AU TRĂIT ÎN RĂTĂCIRI

ȘI CONFUZII...

(Am vrut să pun o întrebare, dar am simţit că trebuie să tac și doar să scriu...).

...DA! LUMILE CARE AU EVOLUAT NORMAL ȘI NU S-AU ABĂTUT DE LA LEGI, NU AU CUNOSCUT RĂUL, nu au cunoscut căderea, nici opacitatea pe care o aduce păcatul. E greu de înţeles pentru voi, care trăiţi într-o lume de mari confuzii și contradicţii, ceea ce spun acum, dar știu că meditând veţi înţelege.

Un spirit care nu a cunoscut păcatul, nu are nici conștiinţa a ceea ce este rău. PENTRU UN SPIRIT SUPERIOR „RĂUL" NU EXISTĂ! EL ESTE CU DESĂVÂRȘIRE LIBER ÎN ACŢIUNILE SALE ȘI LUCRÂND LIBER, ÎN PERFECTĂ ARMONIE ȘI ÎN PERFECTĂ CONCORDANŢĂ CU LEGILE, GÂNDUL SĂU LIMPEDE ȘI CLAR ÎL CĂLĂUZEȘTE NUMAI SPRE CEEA CE ESTE BINE.

Numai pe Pământ apare ceea ce voi numiţi „conștiinţă" și care, de fapt, este ceea ce noi numim „gândul primar" care, experimentând căderea, abaterea, vede cu mintea că nu este bine și evită să mai cadă.

Facultatea de a deosebi binele de rău, este deci proprie pământenilor. ACEASTĂ „VEDERE A MINŢII" ÎNSĂ, NU O DĂ CINEVA DIN AFARĂ. FIECARE SPIRIT, ÎN DRUMUL SĂU EVOLUTIV, A AJUNS SINGUR SĂ DEOSEBEASCĂ BINELE DE RĂU. LEGILE LE-A CUNOSCUT FIECARE DIN SINE ȘI CÂND UN SPIRIT A COMIS VREO ABATERE DE LA VREO LEGE, „GÂNDUL PRIMAR" DIN FIECARE A STRIGAT: „NU! SĂ NU MAI FACEŢI ACEASTA!" Dar mulţi au continuat să facă, au repetat păcatul, nesocotind glasul lăuntric ce se opunea acţiunii sale.

De aceea, cei ce calcă legile, se fac vinovaţi tocmai pentru că în fiecare fiinţă cugetătoare „gândul primar" nu tace niciodată, acuzând greșeala și păcatul.

...(pauză)

S-a spus mai înainte că, în fapt, iniţial, omul, ca

ființă, nu a avut un „creator”. Opalul a putut interveni însă în evoluţia pământenilor în momentul în care pământenii au ajuns să gândească și să aibă un limbaj prin care să se poată formula învăţăturile și sfaturile. În acest sens, se poate spune că ÎNTREAGA GÂNDIRE ȘI TOT CE S-A CREAT PE PĂMÂNT BUN ȘI TRAINIC, ESTE RODUL INTERVENŢIEI OPALICE ȘI A CELORLALTE LUMI SUPERIOARE, care nu au pregetat să ia trup pământesc, spre a contribui la luminarea oamenilor.

Dacă prima categorie a celor curaţi, dar neevoluaţi, a fost salvată prin misionarii din Atlantida, Egipt și India, a rămas însă cea mai mare parte a spiritelor pământene, cei ce zăceau în „starea de păcat”. **„Starea de păcat” este echivalentă cu starea de dezordine spirituală**, lăuntrică, omul căzut nu mai este capabil să deosebească binele de rău, călcarea legilor devenind un obicei, o inerţie, care aduce după sine prăvălirea în infern, în straturile de suferinţă și chin.

Căderea, deci, a venit destul de târziu. Iniţial pe Pământ a fost liniște, pace și bună înţelegere; dar, în timp, leneșii au început să lovească și să fure de alţii ceea ce nu le aparţinea. A început să pătrundă în ei ura și invidia pentru cei ce aveau prin muncă și au recurs la loviri și crime ca să-și însușească ceea ce nu le aparţinea.

Răutatea și suferinţa pe Pământ se amplifică însă prin prezenţa spiritelor negre, luciferice, dornice de a stăpâni și de a se îmbogăţi prin exploatarea celor umili și nevoiași.

După zdrobirea lui Lucifer în Atlantida, la un timp îndelungat după aceea, o parte din spiritele luciferice cer Opalului cu insistenţă iertarte și îngăduire. Opalul, conștient că drama se va amplifica, acordă totuși șanse pentru refacere, promiţând trimiterea de misionari speciali care să-i îndrume.

Nu mai este necesar să insist, deoarece este vorba de poporul iudeu, a cărui istorie a rămas scrisă deși, pe alocuri, a fost denaturată de preoţime.

Poporul iudeu a beneficiat de multe revelaţii și

comunicări din partea spiritelor superioare. Ajunsese în posesia multor adevăruri pe care, însă, nu le-au preţuit și nu le-au respectat. Ba mai mult, căzuseră cu toţii în orbire, datorită castei conducătoare a preoţilor care era constituită din spirite negre, ce trăiau în huzur, falsitate și minciună. Ceea ce însă era mai grav, consta în faptul că se considerau poporul ales, singurul popor iubit de Dumnezeu care, deţine adevărul absolut, „legile” pe care pretindeau că le respectă dar, în realitate, trăiau într-o totală minciună și denaturare a adevărului.

Orgoliul și făţărnicia lor extremă a determinat pe Părintele Luminilor să recurgă la o ultimă încercare de a salva pe luciferieni: trimiterea unui misionar chiar din Opal și a apelat la cei mai apropiaţi colaboratori ai Săi, la Rama Opalică.

Chemării Părintelui nostru I-a răspuns Umilinţa divină – HRISTOS – care, de bunăvoie a primit întruparea pe infernalul Pământ.

Pământenii nu vor putea niciodată înţelege ce cumplită dramă, ce grea suferinţă a fost pentru Hristos ruperea de cei dragi ai Săi și ACCEPTAREA COBORÂRII ÎN CEA MAI ÎNTUNECATĂ LUME, LUMEA DEZORDINII, A CONFUZIILOR, A CONTRADICŢIILOR ȘI A RĂTĂCIRILOR.

Numai noi, cei din Opal, noi, cei ce am fost tot timpul alături de El, numai noi am putut înţelege gustul amar pe care l-a simţit Cel ce nu era înţeles.

Egiptul totuși a fost primitor. A înţeles și a asimilat învăţăturile Sale. Evreii însă, au fost dintr-un început ostili și dușmănoși. De ce? Pentru că Hristos nu i-a cruţat. Văzând că tot ce le spunea, ei răstălmăceau, Hristos trece la lupta deschisă, mustrându-i în public.

HRISTOS NU A PUTUT SPUNE PREA MULTE… OAMENII NU ERAU CAPABILI SĂ ÎNŢELEAGĂ „ÎMPĂRĂŢIA LUMINII” ȘI TAINELE EI ȘI TOTUȘI, ÎNVĂŢĂTURA SA A ADUS LUMINĂ!

Dar mai mult ca învăţătura a fost viaţa Lui, care a însemnat: JERTFA PENTRU ADEVĂR!

Neprimirea lui Hristos de către spiritele luciferice,

răstignirea cu care ei au răspuns marii iubiri divine, a provocat în Opal și în celelalte lumi O NEMAINTÂLNITĂ REVOLTĂ. TOŢI AM CERUT PĂRINTELUI NOSTRU DISTRUGEREA LUMII LUCIFERICE care, ajunsese să împânzească Pământul. Părintele Luminilor, retras în palatul Său, alături de colaboratorii Săi, au făcut sfat prelung și AU HOTĂRÂT NIMICIREA PRIN ARDERE A ÎNTREGII LUMI LUCIFERICE…

…(pauză)

Hristos s-a reîntors decepţionat, înfrânt. Întristarea și mâhnirea Sa, L-au făcut incapabil de a reveni imediat în Opal. A zăbovit o perioadă îndelungată…

(Heruvicle este abătut, impresionat, a întrerupt relatarea, amintindu-și de vremurile acelea…)

— … A zăbovit o perioadă îndelungată, rătăcind prin celelalte straturi și, într-un târziu, la insistentele noastre chemări, Hristos revine, în sfârșit în Opal, dar trist și neîmpăcat…”

…

Heruvicle s-a retras. Veronica simte apropierea însuși a lui Hristos care, însuși vrea să vorbească:

„— VĂ VORBESC ACUM EU, FIU AL LUMINII, CA SĂ MĂRTURISESC VOUĂ DEZAMĂGIREA PE CARE MI-A PROVOCAT-O PĂMÂNTUL, CARE NU M-A ÎNŢELES, NU M-A ASCULTAT. Nu numai cei din vremea Mea, ci și cei ce au urmat după Mine, nu numai că nu au înţeles adevărul, dar din cauza deformării lor au denaturat și adevărurile formulate de Mine. ESTE DREPT CĂ NU AM SPUS TOTUL, DAR AM SPUS CEEA CE ERA ESENŢIAL: JERTFA DE SINE, TOTUL PENTRU CEI DE LÂNGĂ TINE, TOTUL PENTRU ADEVĂR!

O spun clar, să o știe toţi:

NU AM VRUT CA ÎNVĂŢĂTURA MEA SĂ SE TRANSFORME ÎN RELIGIE!

AM VRUT CA PRIN JERTFA DE SINE, OMUL SĂ DEVINĂ MAI REALIST ȘI, VĂZÂND REALITATEA, SĂ OPTEZE PENTRU JERTFĂ! ATÂT ȘI NIMIC MAI MULT! DE CE? PENTRU CĂ NUMAI PRIN FAPTELE JERTFELOR DE ZI CU ZI OMUL AJUNGE SĂ DESCOPERE ÎN SINE IZVORUL DE ADEVĂR ȘI LUMINĂ!

Eu nu am cerut să-mi se aducă cântări de laudă, slujbe și ofrande. Nu am cerut să mi se ridice temple și biserici, pentru că am știut că odată ce acestea se vor ridica, preoţii plini de orgolii și minciuni, vor pretinde că aduc har în numele Meu!

MINCIUNI! NIMENI NU POATE ADUCE ALTUIA HAR SAU LUMINĂ!

LUMINA NU VINE DIN AFARĂ! VINE DINLĂUNTRU, VINE DE LA SINE, DUPĂ CE OMUL A AJUNS SĂ FIE APT DE JERTFĂ ȘI SĂ TRĂIASCĂ JERTFIT PE ALTARUL DRAGOSTEI ȘI IUBIRII DE SEMENI.

Din iubire am venit pe Pământ, din iubire am luptat cu întunericul din minţile celor care mă înconjurau și le-am arătat calea spre lumină și tot din iubire, din iubire pentru adevăr, am mustrat pe cei orgolioși și făţarnici, spre a nu ascunde adevărul!

Preoţii – ziși ai Mei – în loc să-mi urmeze exemplul, și-au construit castele și palate, s-au dedat la desfrâuri, petreceri și huzur, pe munca celor supuși și credincioși care, din naivitate, deși vedeau, nu se revoltau. REVOLTA MEA… MI-AM MANIFESTAT-O PRIN MARTIN LUTHER, TRIMIS SPECIAL SĂ PUNĂ ACCENTUL PE CEEA CE ERA ESENŢIAL ÎN ÎNVĂŢĂTURA MEA: ACŢIUNEA REALISTĂ, FAPTELE IUBIRII, JERTFA PENTRU ADEVĂR!

CĂ AM FOST MISTIFICAT… NU DIN VINA MEA, CI DIN VINA CELOR CE AȘTEPTAU LUMINA DIN AFARĂ!

CE ÎNSEAMNĂ „SALVATOR”? DE CE AM FOST NUMIT „MÂNTUITOR”? EU NU MÂNTUIESC PE NIMENI! NICI EU, NICI FRAŢII MEI, NICI PĂRINTELE NOSTRU! „**MÂNTUIREA**”, „SALVAREA” VINE DIN SINE, **PORNEȘTE DINLĂUNTRUL FIECĂRUIA**, CĂCI – REPET CEEA CE AM SPUS ȘI PE PĂMÂNT: ÎMPĂRĂŢIA LUMINII

ESTE ÎNĂUNTRUL FIECĂRUIA!...”

Aceeași eroare în legătură cu iertarea păcatelor! Mi s-a atribuit iertarea, ca și cum – la fel ca și cu lumina – iertarea ar veni din afară. **NIMENI NU POATE ȘTERGE PETELE DE PE SPIRIT DECÂT CEL PĂTAT**, PRIN EFORT, PRIN STRĂDANII, PRIN FAPTELE IUBIRII! Sunt multe în scrierile care v-au rămas, care au fost greșit traduse și interpretate și care au denaturat cele spuse de Mine.

...(pauză)

Am visat și Eu...

Salvarea Mea pe Pământ a fost să visez un Pământ nou, o altă lume, o lume nouă. Într-adevăr, când am intrat în Ierusalim pe asin și am fost primit cu ramuri de finic și strigăte de bucurie, am trăit bucuria pe care speram să o am în viitor, când voi reveni pe Pământ. Nu voi veni însă decât după ce pe Pământ se va instaura ordinea și vor fi respectate cu sfinţenie legile.

Și Eu și fraţii Mei din Opal așteptăm hotărârea Părintelui nostru de a începe intervenţia ultimă asupra Pământului: arderea celor cu culori închise și a spiritelor negre care stăpânesc Pământul. Cu toată cultura și civilizaţia la care a ajuns Pământul, din punct de vedere spiritual s-a instaurat o cumplită secetă. Filosofii rătăcesc în noţiuni abstracte sau prea primitive, iar artiștii, poeţii și muzicienii sunt lipsiţi de idei. ÎN ULTIMUL TIMP, SPIRITELE SUPERIOARE STAU RESEMNATE, NEVRÂND SĂ VINĂ PE PĂMÂNT. DE CE? PENTRU CĂ LUCIFERIENII CONDUC TOTUL DIN UMBRĂ, MASCAT, ACOPERINDU-ȘI TÂLHĂRIILE CU MINCIUNI PE CARE OPINIA PUBLICĂ LE CREDE.

Nu vreau să intru în alte detalii, dar NOI, CEI DIN OPAL, CUNOAȘTEM TOATE ASCUNZIȘURILE LUMII LUCIFERICE, CARE CREDE CĂ BIRUINŢA LOR ESTE ASIGURATĂ DE BANI ȘI ARME, dar aceasta înseamnă dezastrul!...

Dezastrul este într-adevăr aproape, pentru că niciodată pe Pământ nu a fost atâta dezordine și nedreptate ca în acest secol al celor mai mari fărădelegi.

DE ACEEA NU VA ÎNTÂRZIA PEDEAPSA!

JUDECATA VINE... SE APROPIE ȘI NU VA CUNOAȘTE MILA ȘI CRUŢAREA!

Va fi mai întâi o purificare a atmosferei pământene care va arde emanaţiile negative ale ticăloșilor. Din Opal vor izvorî radiaţiile „DURAN” care vor arde tot ce este particulă, atom sau microorganism răufăcător.

Vor fi purificate mai întâi văzduhurile, apele și oceanele prin „DURAN”, apoi vor ţâșni radiaţiile „TRITON” care, lent, vor începe să descompună minţile ticăloșilor, să-i facă să mărturisească singuri, în mod public, fărădelegile lor... dar... căinţa lor va fi zadarnică... IERTARE NU VA EXISTA PENTRU NIMENI ȘI PENTRU NIMIC CĂCI, MAI PRESUS DE MILĂ ESTE DREPTATEA DIVINĂ!

Apoi va veni potopul flăcărilor arzătoare ale „TIRINULUI” care, va mistui lent corpurile spirituale ale celor întunecaţi, coborând atât pe Pământ cât și în lumea luciferică, distrugând-o până la totala nimicire cu toate lăcașurile ei.

VA FI SPAIMĂ, VA FI GROAZĂ PE ÎNTREGUL PĂMÂNT, capetele toate se vor pleca și fiecare îşi va recunoaşte partea sa de vină.

Atunci se vor deschide multe cărţi ce au stat de veacuri închise și adevărul celor ce au prorocit va ieși la lumină.

Într-o lume purificată vom putea prelua conducerea prin cei ce îi vom trimite pe Pământ. Desigur, marea majoritate a celor ce vor rămâne, vor primi comunicările noastre și vor urma sfaturile care vor fi primite prin mediumnitate. Vom trimite mediumuri suficient de multe, pentru ca fiecare ţară să aibă instrumentul necesar comunicărilor, astfel ca să poată exista o strânsă legătură între spirite și cei de pe Pământ. VOR MAI RĂMÂNE ÎNSĂ ȘI DIN CEI CARE VOR PREFERA ȘI VOR RĂMÂNE CREDINCIOȘI RELIGIILOR TRADIŢIONALE. Nu-i vom

împiedica; fiecare va rămâne liber să opteze pentru calea pe care o va considera proprie înţelegerii sale. DORESC ÎNSĂ CA PĂMÂNTENII SĂ-ȘI UNIFICE EFORTURILE PENTRU A REALIZA O UNICĂ CONCEPŢIE DESPRE VIAŢĂ ȘI EXISTENŢĂ.

Arderea va cruţa pe mulţi, foarte mulţi care mai suferă de unele vicii, mulţi cu pete pe spiritul lor, care nu vor crea probleme conducerilor. În orice caz, dorim ca orice abatere de la legi să fie aspru pedepsită. Păcatul, fărădelegea, nu trebuie iertate! **Nu trebuie iertată minciuna, calomnia, insulta și cu atât mai mult furtul sau lovirea!**

DORIM CA FIECARE ŢARĂ SĂ FIE CONDUSĂ DE INIŢIAŢI ȘI FILOSOFI CARE VOR FI TRIMIȘI DE NOI ȘI VOR FI COMUNICAŢI PRIN MEDIUMURI.

Heruvicle, călăuzitorul tău și fratele nostru, are acum cuvântul să continue el și să spună cele ce are de spus.

Eu mă retrag acum, dar ne vom întâlni din nou pe această cale…”

…

Într-adevăr, Hristos a încetat să-mi mai comunice. Heruvicle tace, astfel încât iau cuvenita pauză. Sunt obosit.

După o noapte de somn, refăcut, m-am așezat la masa de lucru. Simţeam pe Heruvicle că aștepta și de aceea nu am întârziat să-i stau la dispoziţie.

„— Știu că pentru mulţi, cele spuse de noi vor constitui surprize și cea mai mare surpriză este afirmaţia noastră că nu Dumnezeu a făcut pe om, nici lumile, nici universurile.

Dar tot atât de adevărat este că TOATE LUMILE S-AU DEZVOLTAT ÎN BAIA OPALICĂ ȘI CĂ TOT CE S-A REALIZAT PE TOATE PLANETELE A FOST SUB DIRIJAREA OPALULUI. Mai ales cultura de pe Pământ este rodul spiritelor superioare din straturi și planete, care au creat totul pe Pământ, călăuzind gândirea oamenilor.

Astfel, se poate spune că DUMNEZEU A VRUT DINTR-UN ÎNCEPUT SĂ-L FACĂ PE OM DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA SA. DACĂ DUMNEZEU NU A PLĂSMUIT PE OM DIN PUNCT DE VEDERE BIOLOGIC, DUMNEZEU ÎNSĂ I-A DAT OMULUI „SUFLAREA DE VIAŢĂ SPIRITUALĂ” PRIN ACŢIUNEA „CÂMPURILOR MAGNETICE FRENICE” CARE L-AU INCITAT LA GÂNDIRE ȘI MEDITAŢIE DE-A LUNGUL EVOLUŢIEI SALE MILENARE.

Așa după cum ai scris în această lucrare mai la început, spiritele din straturile I-IV au mai beneficiat de radiaţiile luminice sentionice, formă de acţiune elementară a dragostei divine pentru pământeni.

Acţiunea aceasta a magneţilor, a forţelor de atracţie divină, trebuie cunoscută de pământeni că tot OPALUL A FOST ȘI VA RĂMÂNE PENTRU VECIE IZVORUL DE LUMINĂ ȘI ADEVĂR AL TUTUROR LUMILOR.

— Iubite Heruvicle, iartă-mă că te întrerup… cine ne va dezlega nouă taina începuturilor, cum și de la ce s-a pornit iniţial evoluţia omului? Care a fost faza de început, faza elementară de la care au pornit fiinţele cugetătoare, de la ce s-a pornit și care sunt fazele prin care s-a trecut?

— Dezlegarea acestei probleme este mult prea complexă ca să poată fi asimilată în această fază a Pământului. Fazele evoluţiei se vor comunica Pământului mai târziu, când știinţa va mai progresa și va reuși să descifreze mai clar fenomenele. Așa încât, și tu și alţii, mulţumiţi-vă deocamdată cu ceea ce vi se dă. De fapt, eu ţi-am transmis punctul de pornire, care este „alueta” și pe care ai abandonat-o, temându-te să nu fii considerat o minte prea fantezistă și abstractă. Ei bine… în acest volum vei include și teoria „aluetei” și poate… vom continua cu expunerea fazelor. Vom vedea!

…(pauză)

— Ai vrut ca în acest capitol să expui sistematic

fazele evoluţiei spirituale!

— Da! Începusem prin a pune în evidenţă factorii fundamentali care determină evoluţia, adică ORDINEA şi LEGILE! Problema care se pune, este ce se întâmplă în momentul în care un om a căzut din „ordine” în „dezordine”, care atrage după sine „starea de păcat”?

— „STAREA DE PĂCAT” EXPRIMĂ „CĂDEREA” – CĂDEREA DIN ORDINEA NORMALĂ CARE, ASIGURĂ EVOLUŢIA CU ASCENSIUNEA SA FIREASCĂ SPRE LUMINĂ.

DRAMA „STĂRII DE PĂCAT” ESTE CĂ PIERDE SIMŢUL SACRULUI ȘI AL ARMONIEI, DRAMA ESTE CĂ ÎN ACEL SPIRIT SE ATROFIAZĂ CEA MAI IMPORTANTĂ FACULTATE CARE ESTE: **INTUIŢIA.**

INTUIŢIA ESTE MARELE MIRACOL AL ORICĂREI FIINŢE CUGETĂTOARE, ESTE SEMNUL CARE INDICĂ PREZENŢA „DIVINULUI” ÎN OM, pentru că intuiţia este izvorul de adevăr al luptei omului pentru cunoaştere.

Prima sarcină a unui pământean este **PURIFICAREA,** care înseamnă ieșirea din starea de păcat, **părăsirea domeniului dezordinii**, care echivalează cu orbirea spirituală. Ieșirea din starea de păcat implică un efort atât de încetare de a mai păcătui, cât mai ales efortul de a face fapte bune cu cei din jur, respectul și ajutorarea aproapelui. CURĂŢIREA PETELOR DE PE SPIRIT NU SE POATE REALIZA DECÂT PRIN MULTE, FOARTE MULTE FAPTE BUNE. UN SPIRIT CU PETE NU POATE CUNOAȘTE STAREA INTUITIVĂ, PROPRIE DOAR CELOR CURAŢI. DE ACEEA, CEI CE SUNT ÎN STAREA DE PĂCAT TREBUIE NEAPĂRAT SĂ CUNOASCĂ RELIGIA, SĂ AIBĂ UN ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL, SĂ RECURGĂ LA MEDITAŢIE ȘI RECULEGERE, SĂ AIBĂ INTENSE PREOCUPĂRI SPIRITUALE ȘI INTELECTUALE.

RECULEGEREA – INTROSPECŢIA – MEDITAŢIA, iată sacra trinitate pe care o recomandăm tuturor celor ce vor să ajungă în cea de-a doua fază, FAZA DE ÎNNOBILARE SPIRITUALĂ PRIN INTUIŢIE!

…(pauză)

Tăcere.

Simt că toţi au tăcut și s-au retras. Nu-mi rămâne decât să-mi adun din nou gândurile și să le aștern, conștient de influenţele sub care voi formula în continuare ieșirea din impasul spiritual al omului căzut în „starea de păcat”.

…

Fără îndoială că există un destin al pământenilor luaţi în ansamblu, dar adevărul este că fiecare om în parte își are destinul său propriu, problemele sale de rezolvat, stadiul său specific și propriu în care se află și pe care trebuie să-l depășească cu orice sacrificiu.

Depășirea „stadiului” implică, cere sacrificii. Desigur, orice om se află prins în rezolvarea grijilor materiale, în rezolvarea existenţei sale ca „animal”, ca făptură biologică: trebuie să aibă un adăpost, trebuie să aibă ce mânca și cu ce se îmbrăca. Trebuie să-și întreţină familia și să-și instruiască copiii.

Este condiţia firească a unei vieţi normale pământene de care, orice om este legat și pe care trebuie să o respecte. Dar, oricâte obligaţii materiale ar avea omul, nimic nu poate justifica neglijarea, preocuparea de a dezvolta facultăţile sale spirituale. De aceea, în strădania de a obţine bunuri materiale, trebuie să cunoască o măsură, un prag, o limită, de la care cele materiale încep să devină de prisos. Luxul, confortul excesiv, distracţiile nesfârșite sunt de prisos. Ele nu fac decât să acapareze mintea și să o ţină înlănţuită în cercul, în lanţul vicios al necesităţilor oarbe și inferioare.

VIAŢA PE PĂMÂNT, SĂ NU UITĂM!

— ESTE UN PROVIZORAT! Rostul vieţii noastre este limpede: să ajungem „dincolo”, într-unul din straturile superioare, să beneficiem de o lume a armoniei, a luminii,

a muzicii, a cunoaşterii, fără griji, fără alte probleme de ordin material. În acest sens, mă văd înclinat să dau dreptate budhismului, care vorbea de ieșirea din „torent”, scăparea de multitudinea reîntrupărilor.

Există – cum spuneam – un destin al pământenilor, al marelui torent de oameni care, oricum, va duce spre progres și va înnobila omenirea de-a lungul mileniilor ce vor urma. Destinul „torentului” însă, este alcătuit dintr-o infinitate de destine, destinul pe care fiecare îl are în faţă și este chemat să-l rezolve.

În aceste rânduri, doresc să mă adresez celor ce prin intuiţie îşi dau seama că destinul trebuie îndrumat, lucrat, controlat, dirijat spre un ţel superior și apoi sublim: REALIZAREA ARMONIEI INTERIOARE, CARE SĂ FIE ÎN STARE SĂ INTERCEPTEZE CHEMĂRILE, ÎNALTELE CHEMĂRI DIVINE.

Heruvicle a încheiat cuvântul său, aducându-ne în prim plan sacra trinitate a RECULEGERII – INTROSPECŢIEI şi MEDITAŢIEI. Dar această sacră trinitate nu se poate realiza decât prin retragerea din torentul lumii, o retragere din griji, o renunţare relativă la bunurile și plăcerile exterioare ale lumii materiale înconjurătoare.

Da! Această retragere, această renunţare la lux, la distracţii și la alte plăceri inferioare, este condiţia fundamentală care, realizată, poate asigura spiritului drumul deschis, necesar evoluţiei sale.

Este necesar ca, pentru a ajunge la cea de-a treia fază, aceea a TRANSFIGURĂRII, să fim mai întâi niște profunzi cunoscători ai tuturor valorilor pe care le-au creat marii filosofi, marii creatori de artă și cultură. Este necesară, cu alte cuvinte, faza prelungă a unei perioade îndelungate de studiu și cercetare a tuturor valorilor spirituale pe care lumea le-a creat. ACEASTA CERE ÎNSINGURARE, CERE ACEI PATRU PEREŢI AI UNEI MODESTE CAMERE ÎN CARE, SĂ TRONĂM CA ÎMPĂRAŢI MULŢI ANI AI VIEŢII NOASTRE!

Am fost și sunt un profund cunoscător al Bibliei și,

mai ales, al cărţilor Noului Testament dar, în lupta mea de a cunoaşte divinitatea și sensurile existenţei, nu am putut ajunge la o concepţie superioară a divinităţii fără a ști și de: Hegel, Nietzsche, Bach, Wagner, Newton, Einstein și mulţi alţii. Am studiat și eu trecând prin școli medii și superioare și am devenit arhitect, eu, în fond, fiind acaparat de teologie și filosofie, precum și îndeosebi de muzică, prin care pot spune că am ajuns la întrezărirea lumilor armoniei și luminii.

În evoluţia mea spirituală, cel mai important loc l-au avut meditaţia și rugăciunea care, au însoţit și însoţesc mereu strădaniile mele în ceea ce intuiţia îmi dictează să fac. Acestea le-am practicat fiind în mijlocul oamenilor, dar având totuși orele mele de retragere în cămara dinlăuntru a fiinţei mele.

Nu am restricţii! Sunt perfect și total liber faţă de tot și toate, dar nu pot primi orice în jurul meu.

Trăiesc într-o lume cu o cultură extrem de diluată și săracă în idei. Într-adevăr, trăim într-o epocă de mare secătuire spirituală și de ce? Tocmai pentru că în oameni persistă confuzia valorilor, lipsa de discernământ în promovarea culturii și a valorilor spirituale, care joacă un rol cu totul secundar în lumea noaastră contemporană. Un singur scop au conducerile statelor: producerea de cât mai multe bunuri materiale, ca și cum acesta ar fi sensul existenţei noastre.

Acesta este Pământul: o planetă a spiritelor inferioare, care aleargă după cât mai multă și mai bună mâncare, după lux, după confort și după distracţii.

Mă simt străin faţă de această lume, ce zace în întunericul neștiinţei și al ignoranţei.

Lucifer triumfă! Văd și o simt în tot și toate dar, domnia lui va fi crunt pedepsită și abia atunci lumea va învia. Abia atunci va învia Hristos, fiul lui Dumnezeu, și lumea va porni totul de la capăt, va lua totul de la început, cu discernământ, ca în gândire și cultură să nu mai dăinuie rătăcirile, erorile și confuziile.

Dezastrul anunţat, care este foarte aproape, va avea

menirea să împrospăteze atmosfera Pământului, să aducă o cultură nouă, unică, valabilă pentru toţi pe întregul Pământ.

De-abia după ce glasurile tuturor se vor uni într-un cor armonios și unic, de-abia atunci va coborî Hristos triumfător pe Pământ, pe un Pământ înnoit și sfinţit de cei ce vor cunoaşte o singură soluţie pentru viaţă: jertfa pentru binele de lângă tine.

Numai când pe Pământ se va respecta LEGEA IUBIRII PRIN EFORT ȘI MUNCĂ, numai atunci vom spera la un destin în afara oricăror drame și suferinţe.

Este aproape ziua când pe Pământ va începe un dans al morţii și groazei!

Este aproape ziua când ochii tuturor vor vedea că „Judecata de apoi” nu a fost un basm, o simplă poveste, un mit, ci o realitate.

Este aproape ziua când nu cel cu bani și arme va vorbi și va porunci, ci Tatăl, prin cel iniţiat, înţelept!

Este aproape ziua când filosofii și înţelepţii vor primi în mâinile lor destinele omenirii și le vor conduce cu iscusinţă!

Atunci va fi un Pământ nou și un cer nou.

Tainele ascunse de veacuri se vor dezvălui și tot omul va cunoaşte cu claritate treptele pe care trebuie să urce.

Atunci vor înflori toate în armonie deplină, căci ORDINEA şi LEGILE vor triumfa pe acest Pământ, care zace astăzi în IGNORANŢĂ şi ÎNTUNERIC…

Marţi – 22 octombrie 1977 – ora 14: 30

Citeam împreună cu Veronica în birou. La un moment dat, îmi spune că însuși Domnul nostru vrea să vorbească. Am pus în grabă mâna pe stilou și am aşteptat cuvântul.

„— Vi s-a spus, aţi fost îndemnaţi să nu mai fiţi copii… să fiţi maturi! De aceea, încep prin a vă chema la maturitate și, deși sunteţi copii, mă voi adresa vouă ca unor fiinţe mature, care aţi studiat și cercetat natura și

legile ei. Mă adresez vouă, celor ce ştiţi să gândiţi, vouă, celor ce aţi descifrat ordinea și legile care domnesc în natură și odată cu aceasta v-aţi eliberat de ideile preconcepute, devenind realiști și lucizi.

De aceea doresc și Eu să mă exprim liber, lăsând deoparte ceea ce a fost până acum. Consider că vorbesc unor oameni noi, mă adresez prezentului și mai ales viitorului, lăsând deoparte trecutul.

Ceea ce a fost... nu că a fost rău, dar trecutul a însemnat întuneric, mizerie şi suferinţă şi acestea VREAU să înceteze o dată pentru totdeauna!

Din tot trecutul vreau să rămână o singură noţiune!

Tot trecutul vreau să însemne pentru voi toţi cei noi o singură idee: JERTFA! și când zic jertfă, nu vreau să vă gândiţi numai la Mine, ci la toţi cei care s-au jertfit pentru dreptate, pentru adevăr, pentru bine şi pentru frumos!

Tot ceea ce pământul a realizat nepieritor şi trainic, a fost rezultatul JERTFEI DE SINE, rezultatul celei mai de preţ ofrande adusă pe Altarul a tot ceea ce este frumos şi sublim.

Eu nu am venit acum 2000 de ani să aduc ceva nou! ...

N-am adus nimic nou... am venit doar ca să consfinţesc ceea ce şi alţii spuseseră înaintea Mea, şi anume că:

...IEȘIREA DIN IMPASUL ÎNTUNERICULUI NU O POATE ADUCE DECÂT JERTFA: JERTFA DE SINE PENTRU OAMENI, JERTFA ÎN LUPTA PENTRU DREPTATE ȘI ADEVĂR!

Aceasta a fost definiţia Mea şi ideea cu care am vrut să fie pecetluite naţiunile și popoarele.

Acum 2000 de ani am chemat pe toţi la jertfă. NU AM PUTUT SPUNE MULTE ÎNTR-O LUME CARE PLUTEA ÎN NEȘTIINŢĂ ȘI IGNORANŢĂ.

Acum a venit vremea să vorbesc deschis despre toate!

AȘA DUPĂ CUM ACUM 2000 DE ANI V-AM CHEMAT LA JERTFĂ, AȘA VIN ACUM ȘI VĂ CHEM LA: ORDINE!

VĂ CHEM LA ORDINE, LA DISCIPLINĂ, LA STUDIU, LA RÂVNĂ, LA EFORT, LA SÂRGUINŢĂ!...

Cât am vorbit pe Pământ, am vorbit în pilde şi parabole pentru că mă adresam unor minţi neevoluate, primitive.

Vă mărturisesc vouă, copiii şi prietenii Mei, că mă bucur pentru că Mă pot exprima direct, sincer şi deschis şi de aceea formulările mele vor fi clare, fără ambiguitate, fără echivoc.

Am spus că vă chem la ceva nou, la ceva de care nu am vorbit pe Pământ: la ordine şi disciplină în tot şi în toate. Nu vă chem la împlinirea celor 10 porunci! Faza împlinirii poruncilor este acum depăşită. Cine nu le-a împlinit la timp, va regreta şi va plânge, dar regretul şi lacrimile vor fi zadarnice.

Judecata a fost rostită, sentinţa a fost pronunţată! Cine nu a împlinit poruncile, cine nu a cunoscut jertfa, nu va apuca timpurile noi, noul Pământ!

Focul va arde şi va mistui şi va curăţa Pământul de cei fără de lege, care au pus numai piedici şi stavile în calea evoluţiei.

VĂ CHEM SPRE ORDINE ȘI VĂ ZIC: ACEASTA ESTE „ALFA” LUMII NOI, CĂCI „OMEGA” ÎNSEAMNĂ: ARMONIE, FRUMUSEŢE, SUBLIMUL!

Aşadar, chemarea Mea la ordine este o măsură de principiu, pentru că, de fapt, chemarea Mea se referă la „Împărăţia Luminii”, care înseamnă: ARMONIE, FRUMUSEŢE, SUBLIM!

Oricât aş vrea... trecutul nu poate fi abandonat şi nu poate fi abandonat pentru că în el nu a fost numai suferinţă, ci şi o fertilă creaţie.

Tot ceea ce va rămâne trainic pentru viitor, va fi creaţia realizată atât în filosofie, cât şi în artă şi ştiinţă, mai ales. Spun mai ales ştiinţă, pentru că ştiinţa este aceea care i-a învăţat pe pământeni ordinea şi disciplina legilor, care constituie temelia pe care s-a construit atât universul negativ, cât şi cel pozitiv.

Vă veţi întreba poate de ce nu am pomenit religia ca

una din creaţiile mari ale pământenilor?

Nu am pomenit expres religia pentru că este singura care Mi-a dat cele mai mari bătăi de cap, din cauza întunericului şi a ignoranţei care au dominat milenii de-a rândul pe acest Pământ.

Într-o lume nouă toate vor fi noi, toate vor trebui să se primenească, să se înnoiască şi filosofia şi arta şi ştiinţa. Dar, după cum cea mai pură este ştiinţa, căci în ea nu are ce căuta minciuna, iar cea mai vinovată este religia care, din păcate, conţine cele mai multe rătăciri.

Cea mai pură creaţie pământeană a fost și rămâne ştiinţa, unde nu pot pătrunde ipocrizia, făţărnicia şi minciuna. În artă au mai fost impostori, la fel şi în filosofie... Mulţi s-au crezut filosofi, nefiind în realitate decât niște rătăcitori. Religiile însă au fost sursele celor mai triste denaturări ale adevărului şi de aceea aş vrea ca acest coşmar al Pământului să înceteze cât mai repede. De aceea vă vorbesc acum pentru că şi Eu sunt conştient de haosul în gândire pe care l-au cultivat toate religiile, fără excepţie.

Nu mă refer la iniţiatorii religiilor, ci la religiile care s-au format ulterior. Fiecare iniţiator a avut lucruri clare de spus şi s-a exprimat clar... şi totuşi nu au fost înţeleşi decât de prea puţini. De ce? PENTRU CĂ ÎN GÂNDIRE DOMNEAU HAOSUL ȘI DEZORDINEA PROVOCATE DE PĂCAT!

PĂCATUL A FOST CAUZA CĂDERII ÎN DEZORDINE, IAR DEZORDINEA ÎN GÂNDIRE A ADUS RĂTĂCIREA ȘI CONFUZIA IDEILOR. Ori, cu nişte minţi confuze, dezordonate, nu se poate lucra!

Prima problemă pe care religiile nu au putut-o „dezlega”, a fost problema „creaţiei”.

Cea de a doua problemă a fost „suferinţa”. De unde provine suferinţa pe Pământ, cine a făcut-o?

Din prima parte a prezentării acestei lucrări v-aţi dat seama că ZONA SPIRITELOR PĂMÂNTENE A FOST CEA MAI DE JOS DIN ÎNTREGUL UNIVERS SPIRITUAL NEGATIV. Drama acestor spirite a fost însă amplificată de

stagnare, cu alte cuvinte, de lene şi de comoditate. Aceasta a fost prima cauză a suferinţelor ce au urmat.

Cea de-a doua cauză a suferinţelor a fost provocată, pe Pământ, datorită spiritelor căzute, cu culori închise, care au fost sursele tuturor nelegiuirilor pe întregul Pământ.

Dar cine se face vinovat de toate acestea? Marele Creator? Marele Arhitect? El este constructorul lumilor şi treptelor? Dacă El ar fi constructorul a toate, atunci s-ar putea spune că El este vinovatul. Dar nu este El! Nu este El pentru că nu El a făcut lumile aşezate pe atâtea trepte. Nu trebuie făcut vinovat Dumnezeu pentru faptul că Pământul a ocupat cel mai de jos loc între planete şi straturi. Nu Dumnezeu a vrut stagnarea, nici lenea, nici minciuna.

Toate lumile au evoluat fiecare liber şi liber cei superiori au votat pentru o ordine, necunoscând stagnarea, lenea şi minciuna… și, de aceea au rămas în marea familie a Împărăţiei Luminilor, care trăieşte pe trepte ordonate în armonie, frumos, sublim.

PĂMÂNTUL A FOST NUMIT DE MARELE GUVERNATOR „PLANETA CĂZUTĂ”… „COPILUL RĂTĂCIT”! DE CE? TOCMAI PENTRU CĂ, NUMAI PE PĂMÂNT, PE FONDUL LENEI, COMODITĂŢII ȘI MINCIUNII AU APĂRUT INVIDIA, URA, RĂUTATEA.

Nicăieri în univers nu există invidie şi răutate, pentru că numai pe Pământ s-a instaurat dezordinea atât în cele pozitive, cât şi în cele spirituale.

De aceea v-am chemat la ORDINE şi, odată cu aceasta, vă chem mai departe la RÂVNĂ, EFORT ȘI SÂRGUINŢĂ, PENTRU A SE PUTEA ALUNGA DEZORDINEA DEFINITIV DE PE ACEST PĂMÂNT AL NEPRICEPERII ȘI IGNORANŢEI!

V-am chemat la ordine, pentru că numai o minte ordonată poate primi mesajele noastre, care vă cheamă, nu vă porunceşte: VENIŢI LA ORDINEA ȘI DISCIPLINA FUNDAMENTALĂ A LEGILOR, singurele care conduc spre ARMONIE, FRUMOS, SUBLIM!

…

Pentru oamenii superiori, între raţiune şi credinţă nu a existat niciodată o separaţie. Lumea vizibilă şi cea invizibilă au constituit pentru ei o unitate certă, indestructibilă.

În prezentarea Mea, vreau în mod intenţionat să abrog credinţa. Da, de această virtute milenară vreau să fac abstracţie în cele ce urmează. De ce? Pentru că prea mult s-a făcut uz de credinţă în toate religiile şi PREA MULTE ABERAŢII AU IZVORÂT DINTR-O SIMPLĂ CREDINŢĂ, CARE S-A CONSIDERAT A FI TOTUL.

Toate religiile au cerut de la credincioşi supunere şi ascultare, plecând de la imperativul credinţei.

IATĂ, EU NU VĂ CHEM LA CREDINŢĂ, CI LA CUNOAŞTERE ŞI STUDIU SISTEMATIC.

Plec de la studiu şi pun baza pe studiu, pe studiul organizat şi disciplinat, studiul ordinii legilor din natură.

Plec, deci, nu de la credinţă, ci de la ştiinţă! DUMNEZEU NU ARE NEVOIE DE CREDINCIOŞI, CI DE OAMENI ARMONIOŞI, IAR ARMONIA NU SE POATE REALIZA DECÂT PRINTR-O PROFUNDĂ CUNOAŞTERE A LEGILOR TUTUROR FENOMENELOR CARE SE PETREC ÎN LUMEA ÎNCONJURĂTOARE.

Dumnezeu nu are nevoie de oameni credincioşi, ci de spirite armonios dezvoltate, iar la armonie nu se poate ajunge decât printr-un mare efort de studiu în domeniul cunoaşterii. Mai întâi de toate, omul curat sufleteşte trebuie să studieze natura cu toate legile şi fenomenele ei. Omul nou, vrem să plece nu de la credinţă, ci de la ştiinţă! El trebuie mai întâi să înţeleagă bine: ORDINEA VĂZUTĂ…

Pentru aceasta trebuie studiate astronomia, chimia, fizica, medicina, biologia, punându-se accentul pe fizico-matematici şi îndeosebi pe fenomenele proprii atomilor.

Din punct de vedere al ordinii în cunoaştere, ştiinţa este pe primul loc, condiţia fundamentală care creează

premisele cultivării unei gândiri ordonate, disciplinate.

Al doilea nivel care trebuie abordat este cel al artei şi, când spun artă, mă gândesc la cele două aspecte superioare ale artei ilustrate de muzică şi arhitectură.

DE LA NIVELUL LEGILOR NATURII POZITIVE ENUNŢATE DE ȘTIINŢE, SE POATE TRECE LA CEL DE-AL DOILEA NIVEL DE LEGI, LEGILE ARMONIEI FORMELOR, SUNETELOR ȘI CULORILOR.

DE LA ȘTIINŢĂ LA ARTĂ! NU INVERS!

APOI, DE LA ARTĂ SE POT ABORDA RELIGIILE! De-abia după ce a fost ordonată gândirea de cunoaşterea legilor, abia atunci omul nou poate să înceapă să pătrundă în tainele și ascunzişurile fenomenelor de ordin spiritual pe care le ilustrează religiile evoluate…

Există, deci, trei trepte de armonii:

1. ARMONIA LEGILOR DIN NATURA FIZICĂ;

2. ARMONIA FORMELOR, SUNETELOR ȘI CULORILOR și

3. ARMONIA FENOMENELOR SPIRITUALE.

Armonia fenomenelor spirituale se naşte în focul meditaţiei şi contemplaţiei lumii armoniei legilor cu care vii în contact în studiul de zi cu zi, asociată cu viaţa de dăruire pentru semeni, precum şi cu viaţa de retragere.

VIAŢA DE RETRAGERE ESTE CONDIŢIA TRECERII DE LA MEDITAŢIA ASUPRA ORDINII LA ARMONIA LEGILOR, LA CONTEMPLAREA LOR – contemplaţia fiind primul important fenomen spiritual. Este cel mai important, pentru că ea, contemplaţia, dezvoltă deosebit de mult intuiţia, atât de necesară celui mai important fenomen spiritual: creaţia.

Contemplaţia, apoi extazul, acestea două reprezintă fundalul oricărui creator din oricare domeniu al ştiinţei, al artei sau al filosofiei.

Accesul la armonia şi frumuseţea legilor, formelor, sunetelor şi culorilor, sădeşte în om premisele devenirii unui creator.

ACESTA ESTE SENSUL PE CARE MARELE CREATOR ÎL DĂ CREAŢIEI: CA FIECARE SĂ DEVINĂ UN

CREATOR ÎN LUMEA LUI, ÎN UNIVERSUL SĂU SPIRITUAL.

ABIA ATUNCI SPIRITUL VA CUNOAȘTE REGISTRUL SUBLIM AL CONTACTULUI CU CREATORUL SĂU.

Iată, însă, că în aparenţă mă contrazic: am afirmat că nu Dumnezeu este creatorul omului, pentru ca acum să-L numesc pe Dumnezeu „Marele Creator”!

DA! DUMNEZEU NU ESTE CREATORUL PLANULUI BIOLOGIC! BIOLOGICUL ESTE INDEPENDENT ŞI AUTONOM. DUMNEZEU ESTE ÎNSĂ CREATORUL UNIIVERSULUI SPIRITUAL AL LUMII IDEILOR. ÎN ACEST SENS, DUMNEZEU ESTE CREATOR, PENTRU CĂ EL ESTE „MARELE IZVOR DE IDEI” CARE INSPIRĂ ŞI ADAPĂ PE TOŢI CREATORII!

IATĂ SEMNUL REAL AL INTERCEPTĂRII RADIAŢIILOR OPALICE: INSPIRAŢIA!

INSPIRAŢIA este modul real de comunicare cu Lumea superioară, ESTE SEMNALUL CĂ „DIVINUL” A ÎNCEPUT SĂ SE CONTUREZE ÎN ACEL SPIRIT. UN SPIRIT „INSPIRAT” REPREZINTĂ FIINŢA CARE S-A ÎNCADRAT ÎN SIMFONIA LUMILOR SPIRITUALE.

Spiritul „inspirat” este spiritul pământean care poate beneficia de radiaţiile opalice sentionice. De radiaţiile opalice erosonice beneficiază oricine, pe când de radiaţiile sentionice beneficiază numai cei evoluaţi, cei activi care, după ce au realizat în ei echilibrul perfect, au început să se ridice, păşind pe treptele:

ARMONIEI, FRUMUSEŢII ŞI SUBLIMULUI!

Unde începe SUBLIMUL? Pe treptele înalte ale INTUIŢIEI şi INSPIRAŢIEI!

…

Acesta este idealul lumii noi! Aşa se poate realiza o lume nouă! O lume nouă este alcătuită din creatori: creatori mici şi mari, fiecare creator mic putând să ajungă un mare creator, depunând mult efort în mai multe vieţi…

Niciun spirit curat nu este plafonat de nimeni şi de

nimic. Plafonarea o aduce numai îngustarea şi limitarea studiului. Dacă este realizată ordinea interioară, studiul este acela care dezvoltă, descoperă şi deschide orizonturi noi!

De aceea, îndemnul Meu în finalul acestei prezentări, este la: STUDIU!

Numai prin studierea şi aprofundarea armoniei legilor, formelor, sunetelor şi culorilor se deschide perspectiva unei intuiţii dezvoltate, care este condiţia cunoaşterii „STĂRII DE INSPIRAŢIE”.

S-a spus în religii că sensul omului este îndumnezeirea şi nu s-a greşit.

Chemarea Mea ultimă revine ca la început spre ORDINEA atât de necesară unei evoluţii normale.

În strădania spre îndumnezeire, omul trebuie să aspire către culmea pe care el o poate atinge: ARMONIA, FRUMUSEŢEA şi SUBLIMUL!”

…

Astăzi e miercuri, 26 octombrie 1977.

Veronica se simte rău şi, cu toate că eram ocupat cu dictarea pentru „Cercetări în lumea nevăzută”, m-a rugat să las treaba şi să o duc cu maşina să se închine în Catedrala Patriarhiei.

Am intrat în biserică şi, văzând preoţii şi ascultând grandioasa Liturghie a Sf. Ioan Hrisostom, mi-am adus aminte de cele spuse de Domnul nostru Hristos chiar în ziua ce trecuse.

Ca unul ce am trăit şi studiat în profunzime ortodoxia şi scrierile Sf. Părinţi, ca unul care am trăit „isihasmul” *, viaţa de meditaţie şi rugăciune ajunsă pe cele mai ridicate înălţimi, sunt surprins faţă de sobrietatea limbajului şi a noţiunilor pe care le-a întrebuinţat Hristos în ultimul său cuvânt din 25 octombrie.

Isihasmul – cea mai adâncă formă de trăire a

fenomenelor mistice interioare, un curent mistic, cel mai profund curent mistico-teologic al Sf. Părinţi ai Bisericii Creștine de Răsărit, apărut în sec. VII-VIII

…

După terminarea slujbei, Veronica îmi spuse să mergem imediat acasă, deoarece s-a anunţat „cineva” care vrea să vorbească. Ajunşi acasă, m-am aşezat la masa de lucru, iar Veronica pe fotoliul ei.

Închizând ochii, după circa două minute îmi spune că a apărut Domnul nostru în obişnuita-l lumină.

— „Sunt tot Eu, cel de ieri!

Sunt Cel ce am venit pe Pământ din Iubire pentru cei rătăciţi.

Am început şi Eu pe Pământ prin a studia. Am studiat din priviri, am înţeles prin intuiţie vârsta spirituală, stadiul spiritual la care se aflau cei ce Mă înconjurau.

AM TĂCUT ANI DE ZILE, CU TOATE CĂ AȘ FI AVUT MULTE DE SPUS. Tăceam însă, privind. Studiam lumea, cea căzută, lumea încâlcelilor şi rătăcirilor. Majoritatea nu erau răi. Egiptenii erau curaţi, dar trăiau o religie şi noţiunea aceasta era pentru Mine nouă, pentru că pe niciuna din celelalte planete nu există religii.

Esenţa noastră este realismul şi luciditatea. Dar din realismul şi sublimul opalic nu se poate pătrunde cu gândul într-o lume dezordonată, ca cea de pe Pământ.

Am venit pe Pământ nutrind dorinţa de a Mă exprima… dar pentru a Mă putea exprima, era necesar ca Eu însumi să încep să înţeleg în mod realist cauza dezordinii.

Cunoşteam dezordinea doar „teoretic”, de sus, din lumea Mea, dar „practic” nu o cunoşteam. Îmi era străină! Îmi era străină invidia, ura şi nu ştiam ce este răutatea.

Eram misionar şi eram primul îndrumător care cobora din însăşi Cetatea Luminii, Divinul Opal şi trebuia să aduc lumină din lumină, lumină în întuneric.

Iniţial, nu am ştiut nici Eu cu ce să încep, nu am ştiut nici Eu ce drum să indic spre a fi urmat. Am avut nevoie de multă, multă reculegere, de multă meditaţie pentru a putea descifra Eu însumi calea spre adevăr şi lumină. Mă aflam într-o lume primitivă, care deţinea un foarte redus număr de noţiuni. Singura cale pentru Mine de a fi înţeles era aceea de a Mă exprima în limbajul existent, cunoscut, nu de a crea noţiuni noi!

Abia acum Mă pot exprima mai clar. Pe atunci însă, limbajul uman, pământean era foarte sărac, iar minţile foarte greoaie la înţelegere.

Meditând, spre a putea ieşi din impasul neputinţei de comunicare, Mi-a venit ideea folosirii PILDELOR şi PARABOLELOR. În acest sens, da, am creat! Am creat un mod special de comunicare, limbajul pildelor şi parabolelor…

…(pauză, tăcere)

Când singur şi de bunăvoie am ales să fiu Eu acela care să coboare pe Pământ, mi-a spus Tatăl, Părintele Universului:

„Să nu ne chemi şi pe noi lângă Tine, căci noi nu putem veni. Vom fi alături de Tine şi totuşi Te vei simţi singur”.

Aşa a şi fost. Nu o dată… de mai multe ori am vrut să abandonez Pământul, să părăsesc misiunea Mea, să mă întorc în lumea din care venisem. De câte ori ceream acest lucru, Tatăl tăcea.

Oh, aceste tăceri ale Tatălui!…

…(pauză, tăcere)

Am suferit mult între voi pentru că nu eram înţeles. Marea majoritate nu înţelegea… puţini înţelegeau şi mult mai puţini urmau sfaturile Mele.

Pentru aceasta nu am urât… dar am fost decepţionat, pentru că cei mai mulţi erau atât de întunecaţi, încât îmi provocau dezgust şi silă de a mai rămâne pe Pământ!

De aceea nu am scris şi nu am vrut să scriu nimic,

pentru că ştiam că vor fi deformate, falsificate şi greşit înţelese.

…(pauză, tăcere)

Eu nu am vrut nici temple și nici preoţi!

O spun fără ocol şi repet, pentru ca să fiu clar înţeles:

— NU AM VRUT NICI TEMPLE, NICI PREOŢI!

Acestea aparţineau trecutului şi Eu doream ceva nou: APOSTOLI CARE SĂ-MI URMEZE JERTFA!

Doream nu templul şi preoţia exterioară, ci templul şi preoţia lăuntrică: „Preotul să fie mintea, iar inima Altarul”. Nu voiam sacrificiile inutile ale iudaismului, ci sacrificiul viu al fiecăruia pe altarul adevărului şi al iubirii!

Nu am vrut biserici din cărămizi şi pietre, ci lacrimile iubirii şi ale extazului! În măsura în care bisericile şi preoţii au cultivat iubirea, jertfa şi extazul, în aceeaşi măsură jertfele lor au fost primite şi au reuşit să părundă în „Împărăţia Luminii”.

AM SPUS CĂ NU AM VRUT RELIGIE… DAR, RECUNOSC, RELIGIA A FOST NECESARĂ! Aceasta o dovedeşte prezenţa, în straturile superioare, a atâtor părinţi ai bisericilor şi templelor.

Sunt prea multe „— isme” pe Pământ: creştinism, budhism, brahmanism, islamism, confucianism, șintoism şi câte alte facţiuni şi secte derivate! A fost firesc ca, într-o lume de minţi dezordonate, care nu au avut un sistem de a gândi, să apară facţiunile şi sectele. Desigur că ele vor mai persista încă multă vreme, atât timp cât facţioniştii şi sectanţii nu vor avea un sistem de studiu. Numai un studiu multidirecţional va face să înceteze luptele între nenumăratele doctrine şi dogme.

Multitudinea doctrinelor şi dogmelor nu are ce căuta într-o lume nouă şi nu va fi lume nouă decât atunci când toţi vor intra într-o ordine, cunoscând lumile „Împărţiei Luminii”, pecetluită în: ARMONIE, FRUMUSEŢE şi SUBLIM.

Preoţii au avut nu numai altarele bisericilor, ci şi altarele artelor, ştiinţelor şi filosofiilor. A FI PREOT

ÎNSEAMNĂ A FI SLUJITORUL ADEVĂRULUI. A FI PREOT ÎNSEAMNĂ A SLUJI PE ALTARUL GÂNDIRII, CREAŢIEI.

NU TOŢI CEI NUMIŢI PREOŢI SUNT PREOŢI! PREOŢII CU ADEVĂRAT SUNT INTUITIVII, INSPIRAŢII, CREATORII!

Cel ce realmente slujeşte un altar, acest altar este „altarul adevărului”, ce duce în împărăţia: ARMONIEI, FRUMOSULUI şi SUBLIMULUI.

Cine doreşte preoţia în biserici şi temple, să fie mai departe preot, dar să slujească realmente conţinutului, nu formelor. Să lupte pentru a face din credincioşi biserici şi temple vii, care să cunoască drumul ce duce spre înnobilare şi îndumnezeire.

Ca să închei acest subiect, afirm din nou însă deschis şi clar: RELIGIA APARŢINE COPIILOR! Copiii au nevoie de formă, ca să crească. Omenirea, cultura şi civilizaţia au apărut şi ele odată cu religiile, numai că, în timp ce cultura, filosofia, ştiinţele şi artele au progresat, RELIGIILE AU RĂMAS ÎNCREMENITE ÎN FORME!

De aceea, Mă adresez în cuvântul Meu şi celor ce odihnesc la adăpostul religiilor:

DEPĂȘIŢI FORMELE ȘI DOGMELE! SPARGEŢI COJILE! ÎNLĂTURAŢI CRUSTELE ȘI, MAI ALES, DESCHIDEŢI CĂRŢILE ȘTIINŢEI, SPRE A DEVENI ȘI VOI REALIȘTI!

NU VĂ BAZAŢI, NU SPERAŢI ÎN MIRACOLUL CREDINŢEI, CI ÎN MIRACOLUL STUDIULUI NECONTENIT, CĂCI DE NU VEŢI STUDIA TEMEINIC, VEŢI RĂMÂNE COPII, IAR COPIII NU ÎNŢELEG LIMBAJUL CELOR MATURI! Maturi au fost: Hrisostom, Newton, Galilei, Michelangelo, Leonardo da Vinci, Beethoven, Kant, Hegel și încă mulţi, mulţi alţii.

Aşa încât pe voi, cei religioşi, vă îndemn la studierea tuturor „preoţilor” celor INSPIRAŢI pentru ca şi voi, cei ce zăboviţi în marea ceaţă a credinţei, să păşiţi alături de cei ce au ajuns pe treptele creaţiei.

Voi cei ce sunteţi curaţi, fiţi liberi!

Numai cel ce este liber de păcat poate gândi liber, iar

un liber gânditor este acela ce stă jertfit pe altarul adevărului, arzând în inima lui jocul sacrului. ARDEŢI ȘI VOI CU TOŢII ÎN IUBIRE ȘI CUNOAȘTERE! FIŢI FĂCLI, FIŢI STELE PE CERUL ÎMPĂRĂŢIEI LUMINILOR, ÎMPĂRĂŢIA: ARMONIEI – FRUMUSEŢII – SUBLIMULUI! …”

31 octombrie 1977 – ora 11: 35

Citeam la masa de lucru din cartea lui Elie de Cyron: „Dieu et science” şi Veronica asculta în timp ce eu citeam o afirmaţie a autorului potrivit căreia „… problemele religiei nu pot fi discutate cu autoritate decât cu cei ce au credinţa…”, Veronica îmi spuse: Stai!… aud o voce! Scrie ce spune:

— ERA CREDINŢEI TREBUIE SĂ IA SFÂRȘIT! NU DE LA CREDINŢĂ SE PORNEȘTE, CI DE LA CERTITUDINE!

…

Am întrerupt cititul şi am pus cartea deoparte. Veronica îmi spune că a apărut un spirit cu lumină asemănătoare cu a lui Hristos, tot din Opal – unul din cei 33.

„— Sunt din RAMA.

Fac parte din colaboratorii apropiaţi ai Părintelui Luminilor. Numele meu în Lumea Opalică este SLONUNTA şi am venit la voi pentru că am recepţionat afirmaţia potrivit căreia „numai cei ce au „credinţă” au autoritatea de a discuta despre religie”. Intervin pentru a face unele precizări:

NU MAI AVEM NEVOIE DE ABERAŢIILE CELOR CE „CRED”! DORIM SĂ SE PORNEASCĂ ORDONAT ȘI DE ACEEA MAI ÎNTÂI STUDIAŢI!

PLECAŢI DE LA STUDIU, CĂCI STUDIUL ȘI INFORMAREA MULTILATERALĂ CONDUC AUTOMAT LA INTUIREA ARMONIEI ȘI A IERARHIEI UNIVERSALE.

V-aţi învăţat să rostiţi „Crezul” în biserică, dar din primele cuvinte rostiţi aberaţii.

Dumnezeu nu este „ATOTCREATOR!”. Nu El a făcut stelele, florile şi gâzele, nici pietrele de calcar, nici marmura, nici granitul. Nu Dumnezeu a inventat naşterea şi moartea, nu El a făcut mările, nici cerul, nici oceanele. Dacă El ar fi fost creatorul a toate câte sunt, înseamnă că tot El a făcut şi pe Lucifer, tot El a făcut mizeria, păcatul şi suferinţa.

Citiţi clar! Există două nivele care se disting net între ele. Primul nivel, cel al naturii, cel de-al doilea nivel, cel al lumii gândurilor, intuiţiilor şi ideilor.

Natura îşi are rolul şi importanţa ei care trebuie cercetată, cunoscută şi bine înţeleasă. Ceea ce este deasupra planului zis NATURAL este PLANUL SPIRITUAL DIVIN care priveşte dezvoltarea facultăţii cugetătoare care, de fapt, este şi ea ceva natural, dar supramaterial. Gândirea nu mai este materia în sensul brutal al cuvântului, ci este un atribut al unei materii ajunse la un înalt mod de organizare, o materie cu funcţiuni superioare, care nu mai poate fi cercetată în laboratoare cu tot felul de aparate.

Vreţi să cunoaşteţi pe Dumnezeu? Vreţi să cunoaşteţi lumea şi viaţa noastră? Copilării! Sunteţi şi veţi rămâne nişte copii faţă de noi, cei ce suntem distanţaţi de voi cu miliarde şi miliarde de ani. Noi suntem însă realmente stăpânii universului Spiritual, cei mai mari creatori din toate universurile, mai presus de toate treptele, căci noi suntem „vârful ierarhiei gândirii”.

GÂNDIREA NOI O STĂPÂNIM ȘI PRIN GÂNDIREA NOASTRĂ AM AJUNS SĂ CONDUCEM ȘI SĂ DIRIJĂM ÎNTREGUL EDIFICIU AL GÂNDIRII UNIVERSALE.

Lumea în care suntem şi existăm este lumea celor mai evoluate fiinţe din întregul univers şi nicio minte din toate straturile de la I şi până la IX, nu poate pătrunde în lumea noastră. Dacă un spirit mare din stratul IX nu poate pătrunde la noi, cum îndrăzniţi voi, cei mai neputincioşi şi cele mai sărmane fiinţe cuvântătoare din univers să credeţi

că vă veţi putea ridica la înţelegerea existenţei noastre?!

NOI SUNTEM INFINITUL, OCEANUL CEL FĂRĂ DE MARGINI, CERUL CEL VEȘNIC ÎNSORIT!

NOI SUNTEM „ENERGIA” CEA MAI PRESUS DE TOATE ENERGIILE, CARE CU PUTERILE NOASTRE DE PĂTRUNDERE SONDĂM LUMILE, PLANETELE ȘI UNIVERSURILE.

Pe cei ce erau ceva mai avansaţi ca voi i-aţi numit „sfinţi” şi aţi spus că au cunoscut pe Dumnezeu. Închipuire! Pe Dumnezeu nici noi nu-L putem cuprinde, cu toate că locuieşte realmente cu noi şi se sfătuieşte cu noi. Sfinţișorii voştri degeaba i-aţi numit sfinţi! „Sfânt” în universuri este unul singur: Părintele… Dumnezeu Tatăl, Marele Guvernator, Marele Arhitect, Marele Constructor, Marele Creator! Marele, Mai Marele A Tot şi Toate!

El este Marele Creator… nu al naturii, ci al lumii gândurilor şi ideilor! Totul în universul spiritual porneşte din El; El este centrul, El este focarul, din El ţâşnesc ideile creatoare.

Dacă sunteţi cu ceva cultură, dacă aţi ajuns şi voi să silabisiţi în Marea Carte a Creaţiei Sale, nu fiţi orgolioşi, pruncilor! Dacă aţi reuşit ceva, aţi reuşit să deschideţi cărţile elementare ale cunoaşterii, dar sunteţi prea jos şi prea departe de noi, ca înţelegerea voastră să ne poată atinge!

George a încercat ceva, în primul capitol… dar este atât de puţin, atât de sărac materialul, încât să nu aveţi impresia că ştiţi totul. El nu aparţine zonei pământene şi totuşi nici el nu s-a putut ridica la înţelegerea FENOMENELOR SPIRITUALE!

Iată, acum George scrie şi eu îi formulez, dar îl simt incapabil să-l pot face să înţeleagă UNIVERSUL FENOMENELOR SPIRITUALE. Nici el nu înţelege cum se face legătura între noi şi el. I se formulează… iar el scrie automat, mecanic, fără ca măcar să poată gândi la cele ce scrie şi nici să reţină ideile nu poate.

Acesta este un fenomen… superior totuşi, cum puţini, prea puţini l-au putut trăi. Noi mai avem câteva astfel de

mediumuri scriitori; dar în viitor vom avea din ce în ce mai mulţi.

...

Gândirea pământeană: filosofiile, religiile, ştiinţele, artele sunt rezultatul, sunt opera noastră şi, pentru că tot ceea ce s-a făcut, s-a făcut prin noi, vrem ca şi această planetă căzută să o aducem pe linia ascendentă a unei evoluţii normale, fireşti, naturale.

VREŢI RAIUL DINCOLO? FACEŢI MAI ÎNTÂI TOTUL CA RAIUL SĂ SE INSTAUREZE PE PĂMÂNT! Nu puteţi intra în stratul V uşor. Aveţi nevoie de încă câteva milenii pentru ca, treptat, pe rând, unul câte unul, să ajungeţi în LUMEA CELOR NORMALI.

Sunteţi niște ființe anormale. Voi, pământenii, sunteţi nişte caricaturi, nişte monştri, pe care noi, de aici, de unde suntem, nu vă putem înţelege. Nu putem pricepe rătăcirile şi ereziile voastre, nu putem pricepe mizeria şi suferinţele voastre în care vă zbateţi de milenii.

Hristos, este fratele nostru apropiat, face şi El parte din „Rama divină” şi a fost singurul din Rama care a coborât pe Pământ tocmai ca prin El şi noi să putem înţelege mai bine deformările pământenilor. Mare lucru nu am înţeles, cum de s-au petrecut toate, dar l-am înţeles pe El, pe acela care a demonstrat tuturo ce înseamnă să fii „normal”.

A FI „NORMAL” PE PĂMÂNT, ÎNSEAMNĂ SĂ LUPŢI, SĂ ACCEPŢI CRUCEA SUB TOATE FORMELE EI. Dar câţi pe Pământ au ales „crucea”? Pământenii? Nu! Rari şi prea puţini au fost pământenii care au ales suferinţa de bunăvoie. Cei arşi pe rug, cei ce au ajuns pe eşafod pentru dreptate şi adevăr au fost dintre aceia care coborâseră din straturile superioare...

Merite Pământul nu are pentru a justifica iubirea noastră.

Că vom interveni pentru pământeni, o vom face din

iubire, din nemăsurata noastră iubire pentru cei buni şi curaţi, pentru cei ce nu s-au aliat cu nedreptatea şi minciuna! Vinovaţii cu pete închise, cei negri, vor fi arşi, mistuiţi, desfiinţaţi de Duranul, Tritonul şi Tirinul nostru, acumulate prin revolta noastră faţă de stăpânirea luciferică.

Luciferienii, cei orbi, cei reci, anchilozaţii, caricaturile şi monştrii vor dispărea pentru totdeauna din universul nostru.

În bunătatea noastră, de două ori i-am aprobat lui Lucifer venirea pe Pământ şi i-am indicat căile de salvare. Nu merita, dar am făcut-o totuşi din Iubire. Lucifer şi întreaga sa împărăţie va primi ceea ce i se cuvine: FOCUL MISTUITOR...

...

Voi, cei ce veţi rămâne... începeţi o viaţă nouă! Porniţi totul altfel decât aţi învăţat. În biserici, în temple să intre numai cei vrednici: maturii, bătrânii, învăţaţii, savanţii, creatorii!

Nu-i mai învăţaţi pe copii tot felul de comedii religioase, de care ei, micuţii, habar nu au! Lăsaţi-i să crească în voie, arătându-le doar ce este bine şi ce nu este bine să facă!

Lăsaţi urâtul obicei de a-L amesteca pe Tatăl nostru în toate nimicurile voastre. Dumnezeu este ceva SFÂNT... ABSOLUT SFÂNT, INFINITA ÎNTRUCHIPARE A PERFECŢIUNII, A SUBLIMULUI!

EL ESTE SUBLIMUL NOSTRU. Numai noi, cei din preajma Lui, Îl putem contempla şi rămâne extaziaţi în faţa perfecţiunii, în faţa măreţiei, în faţa forţei, în faţa energiei şi a luminii Lui.

Ce puteţi voi pricepe despre Tatăl nostru? Nimic! Absolut nimic! Nici noi nu avem cuvinte, şi noi, cei din preajma Lui, suntem realmente uluiţi de măreţia Lui, de nobleţea, de farmecul Lui, de inexprimabila sa înţelepciune

şi bogăţie de idei, REALUL IZVOR DE LUMINĂ AL UNIVERSULUI!

...

Reculegeţi-vă! Revizuiţi-vă limbajul şi noţiunile! Evitaţi să pronunţaţi numele Lui cu orice ocazie! Numele Lui să fie pentru voi ceva SFÂNT, ce nu trebuie atins, ci adorat!

În faţa sublimului trebuie să taci şi să-ţi pleci capul! Dacă îndrăzneşti să priveşti, dacă ochii tăi lăuntrici, dacă ochiul minţii tale primeşte o rază de lumină, taci şi ascultă muzica ce o vei auzi şi descoperi şi vei înţelege TĂCEREA!

Ştiţi voi ce înseamnă „noaptea simţurilor”? Ei bine, abia în „noaptea celor cinci simţuri” va învia sufletul vostru şi se vor dezvolta acele organe de percepere extrasenzoriale, care vă vor face în stare să recepţionaţi „fărâmele razelor divine”... Dar nu „credinţa” inventată de voi vă vor face apţi de perceperea radiaţiilor opalice, ci maturizarea fiinţei voastre spirituale, maturizare înfăptuită pe treptele ordonate ale universului cugetător.

Dezvoltaţi gândirea prin studiu şi înnobilaţi-vă spiritul prin jertfa iubirii! Studiaţi, dar nu vă limitaţi la studiu! Învăţaţi, mai presus de orice SA VISAŢI!

Visaţi în armonia muzicii, sorbiţi acordurile universului sonor, căci muzica modelează, hrăneşte şi înnobilează spiritul.

Nu există gândire înaltă şi spiritualitate elevată în afara muzicii. Muzica pentru noi, cei din Opal, este totul! Iubim muzica mai presus de filosofie și știinţă! Suntem nişte pătimaşi ai acordurilor ce le emit „spaţiile zentice”. Suntem fermecaţi de coralele fraţilor noştri, care trăiesc într-o permanentă muzică.

La noi, toate cânta! Şi spaţiile, şi florile, şi îngerii, şi Heruvimii şi Serafimii. Toţi şi toate trăiesc în cânt şi pentru cânt.

Cântaţi şi voi cu toţii laolaltă şi atunci ne vom putea

înţelege mai bine.

Cântaţi şi voi cu muzica ideilor şi atunci ne veţi putea bănui, veţi putea întrezări, veţi începe a înţelege SUBLIMUL LUMII NOASTRE.

Pentru ca voi să ajungeţi la sfaturile noastre, pentru ca voi să ajungeţi să recepţionaţi mesajele şi iradierile noastre, trebuie să plecaţi NU DE LA CREDINŢĂ, CI DE LA CERTITUDINE!

Înnobilaţi-vă, armonizaţi-vă şi spiritualizaţi-vă gândirea şi simţurile!

Trăiţi în armonii, parfum, petale şi rouă şi intraţi în luminoasa noapte a celor cinci simţuri şi vă veţi transfigura fiinţa în vibraţiile ce pornesc din noi şi din lumina straturilor superioare.

Uniţi-vă cu toţii într-un gând, în aceleaşi aspiraţii, cu aceleaşi intenţii!

Adunaţi-vă gândurile, concentraţi-vă în meditaţii, optaţi pentru visare şi extaz!

Nu vă opriţi la ştiinţele pozitive! Ele nu vă pot da totul! Raţiunea fără intuiţie este oarbă, dar nici nu speraţi să intuiţi ceva din lumea noastră, dacă nu aţi pus în ordine raţiunile, gândurile.

Totul porneşte de la o raţiune limpede, de la o gândire realistă şi lucidă.

Aţi fost destule secole îngustaţi la minte, limitându-vă preocupările la un singur sector. Nu! A te preocupa de un singur aspect al culturii, înseamnă a fi o fiinţă mărginită. Aţi fost destule secole mărginiţi în crezurile rătăcite. De vreţi să credeţi în ceva, credeţi atunci că există o armonie în tot şi în toate şi că nu veţi putea evolua, de nu veţi cunoaşte totul. De aceea, studiaţi, cercetaţi natura cu legile ei şi cultivati-vă spiritul în contemplarea poeziei şi muzicii!

Raţionaţi lucid şi lăsaţi-vă purtaţi de aripile visurilor sugerate de intuiţie! După ce aţi visat, reveniţi la concret! Fiţi realişti, fiţi lucizi în timp, apoi lăsaţi-vă din nou purtaţi de visare!

Căutaţi, mai presus de toate, esenţa vieţii, substanţa

existenţei unei fiinţe superioare care nu se poate regăsi decât în infinitatea extazului a tot ceea ce poate fi: FRUMOS, ARMONIOS, SUBLIM.

...

În timpul mesei de prânz, Veronica a simţit prezenţa lui Heruvicle. Am gustat ceva în grabă şi m-am aşezat la masa de lucru:

„— Într-unul din miturile voastre vechi, se spune că Adam şi Eva au călcat porunca, muşcând din măr, crezând în cele ce le şoptise şarpele că vor ajunge şi ei Dumnezei. Aşadar, au vrut să ajungă Dumnezei nu prin efort, ci prin miracol!

IATĂ UNA DIN MARILE VOASTRE RĂTĂCIRI: CREDINŢA ÎN MIRACOLE! Aşteptaţi miracole din partea Cerului? Ei bine NU PRIN MIRACOLE VEŢI AJUNGE FIINŢE SUPERIOARE, CI PRIN EFORT, PRIN RÂVNĂ, PRIN MUNCĂ, PRIN SÂRGUINŢĂ!

Noi nu putem da nimănui decât sfaturi! V-am trimis şi vă voi trimite spirite luminoase, înţelepţi şi savanţi din straturile superioare ca să vă înveţe, să vă îndrume. Voi însă să-i ascultaţi, să vă străduiţi să-i înţelegeţi, să le urmaţi viaţa şi exemplul!

Oamenii religiilor au inventat noţiunea de „har divin”... şi au zis că acest „har” se coboară peste om la comanda preotului! Ca intenţie copilărească nu acuzăm această idee, dar trebuie să o spunem clar: NU ESTE REALĂ! Noi, în lumea noastră, nu avem această noţiune de „har divin”, dar o acceptăm pentru pământeni. Să fie clar pentru toţi: „harul divin” nu poate ierta păcatele, nu poate şterge petele. „Harul divin” nu se coboară la comanda cuiva peste oricine. Încetaţi cu mistificările gratuite şi puerile!

Preferăm ca în loc de „har divin” să introduceţi noţiunea de „radiaţii opalice” pe care, deja aţi cunoscut-o din primul capitol al acestui volum.

Nu exageraţi în ceea ce priveşte Iubirea divină. Ea

este mare, dar este mărginită, încadrată de legea atracţiei. Nu poate primi cineva radiaţii opalice, până ce nu a ajuns activ, perfect alb, curat. Abia cei ce au atins nivelul stratului V se împărtăşesc cu RADIAŢIILE OPALICE EROSONICE – expresia dragostei divine.

Toţi sunteţi chemaţi la lumină, dar vă veţi împărtăşi cu ea când veţi atinge VREDNICIA. Să nu vă închipuiţi ca Adam şi Eva că ar exista ceva miracole care să vă înnobileze, care să vă lumineze, care să vă albească spiritul. Treptele eforturilor nu pot fi cumpărate, nici nu pot fi desfiinţate printr-un miracol. Treptele trebuie urcate cu conştiinciozitate, cu atenţie, concentrându-vă râvna şi efortul. Miracolul există, dar el începe odată cu realizarea desăvârşirii, adică odată cu înnobilarea spirituală.

PURIFICARE – ÎNNOBILARE – TRANSFIGURARE!

Acestea sunt cele trei mari trepte ale evoluţiei care vă stau în faţă.

PURIFICAREA este, de fapt, reintegrarea fiinţei umane în ordinea naturală firească a unei făpturi, prin ieşirea din impasul „stării de păcat”.

Purificarea nu înseamnă simpla abandonare a abaterilor de la legile convieţuirii dintre oameni, ci, mai ales, o purificare a gândurilor, înlăturarea orgoliului, invidiei, dispreţului şi a celorlalte meschinării care degradează sufletul.

ÎNNOBILAREA se realizează atât prin cunoaştere, prin studii şi cercetări, cât şi printr-o înaltă ţinută morală. Iubirea şi slujirea oamenilor capătă aici importanţa fără de care înnobilarea nu se poate realiza. Înnobilarea este rezultatul iubirii faţă de tot şi de toate, care pregăteşte „focul lăuntric”, setea de contemplaţie, tendinţa spiritului către extaz.

EXTAZUL este semnalul începutului TRANSFIGURĂRII. Transfigurarea aduce consfinţirea înnobilării spirituale. Transfigurarea fiinţei umane nu este numai o stare, ea este un fenomen care face posibilă producerea „miracolului”: interceptarea radiaţiilor opalice erosonice şi pătrunderea în câmpurile magnetice nusonice.

Acesta este „miracolul”: interceptarea radiaţiilor noastre opalice, care nu se realizează decât printr-o atentă autocizelare spirituală ce trebuie lucrată zi de zi, ceas de ceas, minut de minut.

Noi, cei din Opal, vă iubim atât de mult, încât am vrea să vă aducem alături de noi, să trăiţi şi voi armonia perfecţiunii noastre! Dar, mai presus de voinţa și iubirea noastră există legile care pun ordine în univers. Legea ierarhizării spiritelor în funcţie de luminozitatea și energia lor nu poate face nicio excepţie. Diferenţa de lumină şi energie între noi şi voi este atât de mare, încât voi niciodată nu o puteţi recupera. Sunteţi sortiţi să rămâneţi jos, în zona inferioară, încă multe, multe secole, până ce încet, încet veţi progresa, veţi evolua, acumulând şi voi lumina, astfel încât să puteţi pătrunde pe rând, unul câte unul, în zona straturilor superioare.

Pământul are o karmă grea. În faţa lui stă un urcuş dificil, care cere multe şi intense eforturi. Ce departe sunteţi de adevăr! Câtă anarhie domneşte în rândul intelectualilor voştri! Încă sunteţi în întuneric, încă rătăciţi pe poteci pierdute, încă nu aţi ajuns să învăţaţi adevăratul drum ce duce spre înnobilare, spre transfigurare, spre lumină!

Cea mai mare lipsă a voastră este lipsa intuiţiei. Şi nu intuiţi pentru că sunteţi firi comode, leneşe, care mocnesc sub cenuşă fără să ştiţi, fără să vă întrebaţi de unde aţi venit, ce trebuie făcut, de ce aţi venit şi apoi unde veţi merge!

…Zăceţi în ignoranţă totală! Ca nişte morţi! Întregul Pământ este un cimitir de morminte. Tot Pământul tace. Am vrea să discutăm cu voi, să stăm de vorbă, să vă comunicăm din tainele universului nostru. Pământul însă doarme! Zace în somnul lâncezirii şi al nepăsării, prins în ghearele unor visuri meschine şi vulgare. Doar ici, colo, când şi când, se mai trezeşte câte unul şi atunci noi îl chemăm. El ne răspunde şi atunci ne aruncăm cu toţii asupra lui, care mai de care vrând să comunice prin el pământenilor câteva idei, câteva vorbe.

Păcat de voi că aţi ajuns aşa de jos! Eraţi cândva ceva mai sus… dar, în loc să vă ridicaţi, aţi coborât!…

Până când veţi coborî? Până când? Până când?”

…

Heruvele a tăcut, apoi s-a retras.

Parcă a căzut într-o mare decepţie, pe care mi-a transmis-o şi mie.

N-am chef de nimic!… Sunt într-o dispoziţie cum nu se poate mai proastă, cu speranţele zdrobite, cu aripile frânte…

Nu ard, cum ard de obicei. Abia mai pâlpâie în mine speranţa că într-o zi totul va începe să fie altfel. Dar nu „ziua aceea” va schimba totul, ci EVENIMENTUL ACELA care va zdrobi dominaţia întunericului şi va da Pământului şansele de a începe REFACEREA, recuperarea TIMPULUI PIERDUT…

2 noiembrie 1977, ora 5: 30

M-am trezit de dimineaţă şi Veronica a simţit că Hristos doreşte să se exprime. Am alergat imediat la masa de lucru:

„— V-am chemat la studierea ordinii şi v-am sfătuit să aprofundaţi legile. V-am chemat la studiu şi la cercetare, la cunoaşterea armoniei ce domneşte în lumea formelor, a sunetelor, a culorilor.

V-am chemat mai întâi la toate acestea, pentru că numai o minte cultivată, disciplinată de legi şi instruită în acordurile sunetelor şi culorilor poate să pătrundă în tainele ce le ascunde RELIGIA!

Învăţaţi ordinea şi disciplina gândirii, treceţi, cunoscând totul şi toate, şi apoi pătrundeţi şi în tainele pe care vi le oferă UNIVERSUL IDEILOR DIN RELIGIE!

Nu lăsaţi copiii să pătrundă în religii! Nu vor putea

înţelege, nu vor putea descifra, căci RELIGIA TREBUIE BINE DESCIFRATĂ.

Realişti şi lucizi, documentaţi şi maturi în gândire, apropiaţi-vă de religie şi pătrundeţi-i sensul, intuiţi-i semnificaţiile, DEPĂŞIŢI LIMBAJUL ŞI PĂTRUNDEŢI LA MIEZ!

În limbajul Meu am folosit SIMBOLURI şi METAFORE, am vorbit în PILDE şi în PARABOLE, luând din viaţă diverse întâmplări drept obiect care conţineau diferite FENOMENE SPIRITUALE, folosind în limbajul Meu numeroase noţiuni cu valoare esenţială de SIMBOL.

La cina premergătoare prinderii Mele, am ridicat cupa zicând: „BEŢI DINTRU ACEASTA TOŢI, ACESTA ESTE SÂNGELE MEI, CARE SE REVARSĂ PENTRU VOI, PENTRU CURĂŢIREA VOASTRĂ!”

Sângele Meu era învăţătura Mea!

Sângele Meu erau ideile Mele!

Sângele Meu reprezenta concepţia Mea despre lume şi viaţă!…

Sângele înseamnă pentru trup viaţă. Învăţătura, ideile înseamnă pentru spirit: LUMINA! Aşa după cum sângele dă trupului viaţă, aşa o concepţie superioară conferă minţii limpezime şi o călăuzeşte spre viaţa spiritului.

Marea majoritate a celor cărora le vorbeam erau morţi! Nu aveau viaţă! Aveau nevoie de un sânge care să le dea viaţă spiritului, aveau nevoie de o concepţie care să lumineze poteca, drumul, calea…

EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ŞI VIAŢA…

Aşa am spus pe atunci. Acum revin şi spun: ORDINEA ŞI LEGILE SUNT CALEA CARE DUC SPRE LUMINĂ şi dacă am spus ceea ce am spus, a fost fiindcă mă confundam Eu însumi cu ORDINEA şi LEGILE, că Eu însumi eram contopit cu ORDINEA ŞI LEGILE FIRII…

Voi, cei ce sunteţi sus-puşi bisericilor, voi, marii preoţi, episcopi şi ierarhi, renunţaţi la excomunicări, anateme şi blesteme! Voi, cei ce sunteţi mari „pontifex”, nu legaţi în dogme absurde adevărul! Adevărul nu poate fi

circumscris, nici legat de un par, cu lanţuri de vorbe, rătăciri şi erezii.

ADEVĂRUL NU STĂ ÎN CUVINTE!

Adevărul nu poate fi supus de dogme! Dogmele încătuşează adevărul care ţâşneşte dintr-o minte aprinsă de „focul” dragostei divine!

Căutaţi adevărul în voi înşivă, căci în voi înşivă sălăşluieşte acea părticică divină, care vă poate aduce lumina!

Templul este inima, preotul este cugetul, mintea, gândurile şi ideile.

FIŢI VOI BISERICI VII! O, voi, mai marii preoţimii, străluciţi voi în adevăr şi dreptate şi-apoi să admiteţi să vă numiţi voi înşivă: îndrumători şi povăţuitori ai celor ce au nevoie de îndrumări şi sfaturi!

FIŢI TEMPLE ALE LUMINII! FIŢI CANDELE APRINSE CARE SĂ ARDEŢI ÎN FOCUL IUBIRII DIVINE!

Am spus pe Pământ parabola MIRELUI care, în miez de noapte, primeşte la sine doar „fecioarele” care s-au îngrijit de „focul candelelor lor”. Consider această parabolă ca cea mai vie ilustrare a raporturilor dintre OM şi ÎMPĂRĂŢIA LUMINII! În Împărăţia Luminii, a armoniei şi sublimului, nu pătrund decât cei ce „ard în iubire”! Dumnezeu nu este un dictator care stă pe un tron de unde loveşte pe cei păcătoşi sau mângâie şi răsplăteşte pe cei virtuoşi!

Cei netrebnici stau în întuneric, ignoranţă şi rătăcesc în neştire, în spaţiu de întuneric şi de suferinţă.

Cei cu „candele aprinse” ajung în straturile superioare, unde cunosc adevărata viaţă din împărăţia armoniei, frumuseţii şi sublimului. Cei ce „ard”… cunosc „focul” contemplaţiei şi extazului! Cei activi, cei albi se împărtăşesc de bucuriile cunoaşterii.

Păcat înseamnă întuneric; întuneric înseamnă prăbuşirea pe treptele cele mai de jos, acolo unde domneşte anarhia, dezordinea şi necunoaşterea.

Nu zăboviţi, nu pregetaţi, nu fiţi leneşi! Aţi zăbovit destul. Şi aşa aţi pierdut mult timp. Treziţi-vă! Sculaţi-vă!

Aprindeţi „candela” inimii voastre ca să puteţi intra în împărăţia: ARMONIEI, FRUMUSEŢII, SUBLIMULUI!”

Duminică – 6 noiembrie 1977 – ora 9: 00

Citeam din Hegel, la masa de lucru. Când am ajuns la pasajul în care spunea că: „religia L-a coborât pe Dumnezeu la nivelul unei abstracţiuni goale, lipsită de conţinut...”, Veronica îmi spune:

— Însuşi TATĂL CERESC ne va vorbi... văd doar o lumină orbitoare!... scrie!...

— „Eu sunt vârful în gândire, în raţiune!

Eu sunt mai presus de orice gândire şi nicio minte nu mă poate cuprinde, pentru că, gândirea Mea nu are limite, nici hotare! Nu mă împiedic în nimic în gândirea Mea şi gândul Meu poate cunoaşte totul, pătrunzând până în cele mai îndepărtate spaţii ale universului.

De la distanţe incomensurabile văd totul şi înţeleg totul, reprezentarea Mea fiind precisă şi exactă în tot ce văd, deoarece văd cu exactitate şi nu pot comite greşeli.

Am însă şi Eu îndoielile Mele şi când spun îndoieli, Mă refer la refacerea celor ce au pierdut ritmul evoluţiei, căzând în întuneric din cauza stagnării. Constatând stagnarea în univers, am avut îndoieli asupra posibilităţilor de refacere şi revenire a celor căzuţi, pentru că pierderea ritmului în accelerarea acumulării de energie atrage consecinţe ce pot avea urmări grave asupra ulterioarelor trepte evolutive.

Pământul a fost planeta stagnărilor în care s-au complăcut miliarde de spirite Din stagnare au căzut călcând legile iubirii şi ale bunului simţ.

Nu Eu am vrut aceasta! Eu nu am impus spaţiilor inferioare să stagneze în lene şi comoditate, iar de aici să ajungă la loviri, furturi, minciună şi crime.

Nu! Eu nu am vrut acestea!

EU SUNT ABSOLUTUL ÎN FORŢĂ, ENERGIE ŞI LUMINĂ. DEASUPRA MEA ÎNSĂ, MAI PRESUS DE MINE,

SUNT LEGILE!

LEGILE GUVERNEAZĂ!

FIII MEI, COPIII MEI! LEGILE CONSTITUIE REALUL FUNDAMENT AL EXISTENŢEI, FUNDAMENT PE CARE SE BAZEAZĂ GÂNDIREA MEA ŞI PRIN CARE IZVORĂSC DIN MINE IDEILE!

Ideile toate din Mine pornesc, din Mine ţâşnesc cu claritate şi precizie şi-n mijlocul colaboratorilor Mei dau sugestii şi la sugestiile Mele, ei înţeleg şi preiau ideile izvorâte din Mine.

SUNT IZVOR DE GÂNDIRE, STĂPÂNESC UNIVERSUL GÂNDURILOR ȘI IDEILOR, DAR NU POT FACE NIMIC CONTRAR LEGILOR! ACEASTA ESTE ÎNSĂȘI ESENŢA MEA: CEL MAI PERFECT ÎMPLINITOR AL LEGILOR. ACEASTA ESTE DEFINIŢIA MEA SIMPLĂ ȘI CONCISĂ!

Perfecţiunea, numai noi, cei din Cetatea Opalică, am realizat-o şi, dacă am atins perfecţiunea, aceasta pentru că am muncit în ordine, disciplinat, respectând legile.

Eu, noi, nu suntem în absolut decât în măsura în care noi am realizat absolutul în perfecţiune, tocmai pentru că noi înşine am înmănuncheat în cea mai perfectă armonie toate legile, într-o perfectă unitate de gândire, voinţă şi faptă. De aceasta, acţiunile noastre sunt dirijate de legi şi prin legi!

NU EU, CI LEGILE CONDUC UNIVERSUL!

Între Zenit şi Nadir s-au petrecut multe şi nenumărate fenomene, dar noi, cei din Opal, în realizarea perfecţiunii am trăit cele mai extraordinare fenomene pe care nicio minte din afara sferei noastre nu ar putea să le înţeleagă. Realmente, noi – cei din Opal – trăim o lume a miracolelor, o lume în care toate visurile se împlinesc!

Noi, cei din Opal, suntem cele mai visătoare fiinţe din întregul univers şi visurile noastre devin realitate. Astfel am visat noi şi pentru Pământ, ca această planetă să realizeze şi ea armonia: integrarea Pământului în armonia universală!

Ca un împlinitor al legilor şi un realizator al tuturor

visurilor, respect însă concretul: fenomenele. Fenomenele sunt pentru Mine „cartea preferată”, din care citesc şi, înţelegând, iau măsuri. Astfel, am citit fenomenul „stagnării”, rezultat al legilor ce domneau pe Pământ. Ca oricare altă planetă, şi Pământul era liber, liber să meargă pe calea sa proprie zonei inferioare a universului.

Zona Pământului este cea mai tânără zonă din universul spiritual. Fiind cea mai tânără, este şi cea mai puţin evoluată; fiind mai puţin evoluată, am fost nevoit să aştept un timp îndelungat până să pot trimite misionari care să cheme pe oameni la ordine, disciplină, la muncă, la sârguinţă şi efort.

V-am ajutat mai înainte de a striga voi la Mine: „Tată, ajută-ne!” V-am ajutat din timpurile când voi, primitivi fiind, trimiteam mediumuri care vedeau şi auzeau spiritele luminoase şi astfel, voi aţi luat spiritele trimise de Mine drept dumnezei! I-aţi numit zei, v-aţi închinat lor, iar Eu v-am sugerat „sacrificiul” ca o formă prin care să vă puteţi ridica.

Eu nu sunt un dictator, un tiran care să răsplătesc şi să pedepsesc! Fiecare din sine culege pedeapsa sau răsplata. Dar, după cum rodul efortului este lumina, aşa rodul lenei este întunericul. Întunericul atrage ignoranţa, iar ignoranţa căderea, păcatul.

Aşadar, nu Eu sunt cauza stagnării voastre! NU EU SUNT VINOVAT, PENTRU CĂ NU EU AM FĂCUT „MAREA PIRAMIDĂ A EXISTENŢELOR!” Toate existenţele, toate fiinţele au apărut şi evoluat singure, fiecare la măsura spaţiului în care s-au născut, au crescut şi au evoluat. Când o lume a evoluat într-atât încât să putem să ne înţelegem, atunci am dus acea lume să cunoască ordinea şi disciplina spirituală şi fiecare lume captată de Mine a ascultat sfatul Meu şi sub influenţa radiaţiilor opalice, s-a încadrat în disciplină, ajungând să facă parte din „Familia Mea”.

VOI, PĂMÂNTENII, AŢI FOST ÎNSĂ CEI MAI ÎNDĂRĂTNICI, CEI MAI NEASCULTĂTORI ŞI CEI MAI IUBITORI DE BUNURI MATERIALE. V-AŢI FĂCUT SURZI

LA CHEMĂRILE MELE, PRIN MISIONARII MEI ŞI, ASTĂZI, DUPĂ ATÂŢIA SACRIFICAŢI PE PĂMÂNTUL VOSTRU AŢI RĂMAS SĂ VISAŢI LA MÂNCARE, HAINE ŞI DISTRACŢII.

Sunteţi cele mai deformate spirite din întregul univers! Aţi ajuns să conduceţi prin bani şi arme! Voi aţi creat lumea banilor, a biciului şi a armelor! Din nesecata voastră sete de odihnă şi huzur aţi făcut ceea ce nicio altă lume din alte planete nu a făcut.

Până când credeţi voi că vă veţi face de cap? Până când credeţi că voi răbda netrebniciile voastre, fiinţe schimonosite?

VĂ VOI TRIMITE CELE MAI APRIGE RADIAŢII DIN CÂTE AM PUTUT AVEA VREODATĂ ŞI VOI PUNE CAPĂT FĂRĂDELEGILOR VOASTRE!

Fac aceasta nu pentru voi, pământeni laşi şi leneşi, ci tot pentru a-i Mei fii pe care, venind în mijlocul vostru, i-aţi sugrumat. Sângele martirilor strigă, iar Eu îi aud! Pururi îi aud şi nu voi întârzia ca să-i răzbun.

VA FI ZIUA RĂZBUNĂRII MELE, ZIUA MÂNIEI, ZIUA JUDECĂŢII MELE, CARE NU VA ŞTI SĂ CRUŢE PĂCATUL ŞI FĂRĂDELEGEA.

Nu voi ţine seama de niciun strigăt de îndurare sau iertare, căci în ziua aceea voi uita de milă şi voi fi asemenea unui monstru care va lovi fără regret, fără cruţare! Ajunge răbdării Mele, ajunge îngăduinţei Mele! Am răbdat destul, am aşteptat prea mult… dar nu atât de mult, căci totul trebuia să se coacă! V-am trimis oameni de ştiinţă, fără număr, care să vă aducă la cunoştinţă ordinea şi legile din natură!

Voi însă, în loc să înaintaţi mai mult în cunoaştere, aţi inventat bombe, tot felul de arme, care mai de care mai distrugătoare!

NU VĂ VOI CRUŢA!

Aşa cum voi aţi furat de la alţii. Eu vă voi lua totul… tot ce aveţi!

Aşa cum voi aţi ucis fără milă, aşa vă voi distruge Eu în urgia Mea!

De-ajuns! Nu vă mai spun nimic anume! Aşteptaţi până se vor împlini toate…”

— Doamne! Adevărurile Tale au stat ascunse omenirii de veacuri. De ce aceste lacăte, de ce aceste porţi închise cunoaşterii umane?

Părintele Luminilor:

— Fiule, Eu n-am închis niciodată drumul către Mine. Oamenii au fost întotdeauna liberi să mă cunoască, dar pentru a putea fi Eu cunoscut implică studiu, cercetare şi multă, multă, experienţă. Eu sunt cea mai complexă Fiinţă din întregul univers. Sunt cel mai vârstnic şi cel mai înţelept. Sunt o fiinţă simpla ca ESENŢA, dar în manifestarea ei, fiinţa Mea este de o complexitate uluitoare, fantastică. Nimeni nu mă poate cuprinde, nimeni nu mă poate circumscrie, nimeni nu mă poate defini. Eu sunt în afara definiţiilor.

Cine are impresia că mă poate cuprinde în scheme sau formule, se înşală! Eu sunt abisul, infinitul, spaţiul ce există mai presus de timp. Eu sunt o prăpastie fără fund, un pisc de neatins, un ocean nemărginit, un izvor nesecat, o lumină neaprinsă, un întuneric de nepătruns. Dar ce rost are să vorbim despre Mine? Eu sunt „X”-ul de necunoscut, Marele Cârmaci, Marele Arhitect, Marele Constructor, Izvorul Ideilor, Luminilor; Apelor, înălţimilor, Adâncimilor, Marea Enigmă, Marele Labirint, Marea Bufniţă, Leul cu cap de femeie, ochi de şarpe, urechi de asin, colţi de leopard, limbă de balaur, copită de taur, aripi de vultur etc, etc.

Dar ce rost are să vorbim de Mine, cel ce sunt numit Zeul Zeilor, Împăratul Împăraţilorș Regele Regilor… nu-mi plac definiţiile acestea! O singură definiţie iubesc Eu şi aş dori ca toţi pământenii care vor mai rămâne în viaţă să o ştie: EU SUNT SERVITORUL SERVITORILOR (celor care servesc pe ceilalţi), Cel ce Mă dăruiesc celor ce se dăruiesc, Cel ce Mă jertfesc celor ce se jertfesc, Cel ce luminează pe cei ce dau lumină.

Eu, de la Mine, din Proprie iniţiativă, nu pot da nimic. Trebuie să fiu solicitat. Sunt solicitat, răspund. Nu sunt

solicitat, tac… îmi văd de treburile Mele. Eu nu pot da celui ce nu are!

Să fim bine înţeleşi şi limpezi în exprimare. Termenul de Dumnezeu „milostiv” e fals! Eu nu sunt milos! Nu cunosc ce este mila! Sunt drept!

Judec drept şi dau fiecăruia după meritul său, după râvna şi strădania sa. Dacă cineva este sârguincios, se străduieşte, caută, cercetează, lucrează, este activ… luminează! Dând lumină, atrage prin puterile sale magnetice, lumina. A primit lumină, pentru că el însuşi a luminat. Asta nu înseamnă însă că i-am dat Eu lumină, că Eu l-am văzut, că i-am ascultat ruga. Acela e ascultat de diferite alte cercuri inferioare de lumină. Candela trage la candele. Sfeşnicul la sfeşnice, candelabrele se înţeleg între ele. Nu aşa poate intra o candelă în cerul sfeşnicelor şi niciun sfeşnic, în cercul candelabrelor.

Împărăţia Luminii are o structură de legi severe, care nu permit celor inferiori să intre în cercurile celor superiori. Candela, la un vânt mai tare se stinge, sfeşnicul… nici el nu poate prea mult, candelabrul însă rămâne aprins chiar pe viscole şi uragane.

Eu sunt Marele Candelabru ce luminează peste toate treptele de Lumină. Eu sunt Focul cel Nestins care încălzeşte toate inimile. Eu sunt Creierul cel Neadormit care trezeşte idei în toate minţile, cel din care se adapă şoimii şi vulturii.

Eu sunt Marea Bufniţă care stă în Copacul Cunoaşterii şi, de acolo, de pe creanga Mea din vârf, văd totul, înţeleg totul, cunosc totul. Cunoscând, îmi vin idei, venindu-mi idei, dau sugestii fiilor Mei, colaboratorilor Mei direcţi. Ei, la rândul lor, gândesc, le vin şi lor alte idei, dau şi ei la rândul lor sugestii altora şi tot aşa, până la cercurile active care pun în practică ideile şi sugestiile noastre.

Voi, pe Pământ, aţi încurcat toate schemele. E o harababură cum nicăieri nu mai există. Pământul vostru Mi-a dat cele mai mari bătăi de cap ca să-l aduc la ORDINE ŞI DISCIPLINĂ. Acum sunt liniştit. Am rezolvat

totul. Intervenţia noastră asupra Pământului a şi început. Din 1970 întregul Opal, de la mic la mare, are sarcini precise de împlinit. Fiecare ştie ce are de făcut, toţi sunt la posturi. Voi pregătiţi-vă! Veţi vedea ce n-aţi văzut, veţi auzi ce nu aţi auzit vreodată. Cataclismul este gata să se declanşeze. Dezastrele sunt gata să coboare. Călăreţii apocaliptici sunt în armuri şi zale, cu coifuri, lănci, săbii şi pumnale. Nu cunoaştem mila, nu cruţăm pe nimeni! Cine a greşit îşi merită pedeapsa! A păcătuit, merită să fie ucis, alungat în focul veşnic! Problema lui Lucifer este rezolvată. Am făcut totul pentru a-l salva. N-a vrut? Să suporte consecinţele! Destul că Mi-am sacrificat pe cel mai iubit Fiu al Meu, pe Hristos – Izmor, cel mai înţelept, cel mai activ dintre Fiii Mei. Nu L-au ascultat. I-au cerut absurdul şi Hristos a preferat Crucea, decât să le dea aur. Lucifer a vrut aur. Are aur! A vrut bani? Are bani! A vrut putere pe Pământ? Iată-l că are! A vrut să conducă lumea, a condus-o destul! M-am săturat!

Sângele martirilor Mei cere RĂZBUNARE ŞI ÎI VOI RĂZBUNA!

Răzbunarea Mea va fi cumplită! Voi aţi crezut că voi desfiinţa iadul. Aţi crezut, la un moment dat, că iad nu există. Aţi crezut că există ardere totală, că le voi dezagrega substanţa negativă. Ei bine! NU! Nu pot arde, nu pot nimici corpurile spirituale, astrale. Luciferienii vor rămâne pe veci vii, dar nu se vor mai putea reîntrupa nicăieri, pe nicio planetă!

Culorile închise vor rămâne, de asemenea, pe veci în iad, iar pe rătăcitori îi voi expedia pe altă planetă primitivă ca să-şi ispăşească lenea şi comoditatea în care s-au complăcut. Acum aştept cu nerăbdare ziua MĂCELULUI. Acţiunea primă o au martirii. Le-am dat lor întâietate să se răzbune. Apoi voi urma Eu cu întregul Opal. Fiecare martir îşi va face dreptate singur. Au acest drept şi Eu îi respect. Fiecare ţară va plăti. Fiecare popor va avea de suferit, inclusiv ţara voastră, care oricum este cea mai curată dintre toate, locul unde mi-am odihnit privirile şi mi-am delectat auzul.

IUBESC ROMÂNIA PENTRU MERITELE EI ISTORICE, PENTRU MARTIRII EI, PENTRU ARTIŞTII EI! Dar şi voi veţi trece prin foc! Şi peste voi vă cădea potopul de ploaie fierbinte, şi peste voi vă sufla crivăţul şi veţi cunoaşte îngheţul. În mânia Mea dezlănţuită nu voi mai privi la nimeni. Automat, fiecare îşi va primi pedeapsa. Să nu vă mire că cel mai aspru îi voi judeca pe preoţi… și pe cei din Roma, şi pe cei din Constantinopol, şi pe cei din Cairo, şi pe cei din Tokio. Cea mai mare scârbă mi-au provocat-o fariseii, demagogii, falşii doctrinari, mincinoşii şi traficanţii de har! Nu-i voi cruţa! Voi provoca procese publice şi voi face ca singuri să-şi mărturisească murdăriile. Vă dau ORDIN să menţineţi puşcăriile şi munca forţată pentru hoţi, mincinoşi şi, mai ales, pentru bestiile care violează femeile. Aceştia vreau să fie spânzuraţi în pieţe publice. Am zis! Voi retrageţi-vă la RARĂU. Rarăul va fi locul Meu de odihnă. Mă voi odihni în voi şi voi în Mine. Proiectul ce l-ai făcut îmi place şi-l aprob. Ai grijă de miresele Mele, ai grijă de Rug, de Maxim şi de Ioan Gură de Aur. Nu-l uita pe Nietzsche, pe Bach şi pe Brâncuşi. Pe altă dată!…”

…

Mi s-a dictat extrem de repede, că abia am putut scrie. L-am simţit pe Tatăl supărat, mâniat chiar, în ultimul pasaj. Acum mă ridic de la masa de lucru și merg să ascult Liturghia în biserica Cașin.

CAPITOLUL III

CONSIDERAŢII GENERALE

Din cele prezentate până aici, rezultă cu claritate că sensul existenţei umane este EVOLUŢIA către desăvârșire,

către perfecţionarea spiritului.

Evoluţia exprimă acumularea de energie spirituală, dezvoltarea capacităţii sale gânditoare, înaintarea în cunoaşterea lumii și a universului cu toate legile și fenomenele sale.

Evoluţia cere însă revenirea spiritului în trup, reîntruparea sa de-a lungul mileniilor, reîntruparea care îi poate asigura posibilitatea urcării pe o treaptă superioară.

Este exclus un Dumnezeu care pe unii să-i facă extrem de reduși intelectual, dar pe alţii să-i facă genii. Ideea unui Dumnezeu creator al omului trebuie să ia sfârșit. Este exclus ca să existe un Dumnezeu care să creeze oameni lipsiţi de orice talent și primitivi în gândire, de oameni insensibili la frumos, incapabili de a urma uneori chiar o școală medie, iar pe alţii să-i facă savanţi, artiști, creatori.

Realitatea trebuie privită cu luciditatea necesară secolului care s-a orientat și a descifrat multe din tainele existenţei noastre materiale pătrunzând în legile și fenomenele care guvernează lumea.

Dacă am admite ideea unui Dumnezeu creator a toate, ne-am putea pune în mod îndreptăţit întrebările, de ce lumea noastră este atât de imperfectă, de ce oamenii se prezintă într-o atât de variată înfăţișare, de ce există prostie și inteligenţă, de ce există oameni inferiori din toate punctele de vedere, de ce există atâtea schimonosiri de caracter etc?

Din cele ce am redat în capitolul II, dictându-mi-se de către diferite spirite opalice, rezultă cu claritate că Pământul reprezintă o zonă periferică în universul spiritual negativ, zonă care a suferit acel fenomen al STAGNĂRII și care a făcut posibilă căderea pământenilor prin comiterea a nenumărate abateri mai mult sau mai puţin grave de la legi. Aceste abateri de la legi au cauzat cel mai tragic fenomen: deformarea capacităţii de gândire.

Deformarea capacităţii de gândire și reprezentare, a generat la rândul ei de-a lungul istoriei, apariţia a nenumărate forme de religii, având concepţii despre

divinitate, care mai de care mai bizare, mai deformate. De ce? Tocmai din pricina „căderii”, din pricina deformării gândirii pământenilor care nu au mai fost apţi să perceapă realitatea la adevărata ei valoare.

În dezvoltarea gândirii filosofice, au apărut de-a lungul secolelor gânditori care au încercat într-o măsură mai mică sau mai mare să descifreze tainele existenţei umane.

Cele prezentate în această lucrare, sunt fără îndoială noi, inedite, dar ideea EVOLUŢIEI SPIRITULUI către desăvârșire este proprie brahmanismului, jainismului și budhismului. Deosebirea este faptul că în aceste religii nu s-a vorbit nimic despre importanţa culorilor și a luminozităţii spiritului, nici de existenţa unui adevărat univers spiritual în care spiritele îşi continuă viaţa lor, păstrându-și înfăţișarea și trăsăturile de caracter.

Singur Hristos vorbește pentru prima dată despre lumea de dincolo, zicând: „În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt”. Afirmaţie care exprimă cu claritate existenţa unui univers spiritual cu diferite trepte, care ilustrează stadiile evolutive la care fiecare spirit a ajuns.

Atât în doctrina brahmană, cât și în cea budhistă, se regăsește noţiunea de „Samsara”, care exprimă peregrinarea spiritelor pin diverse și multiple întrupări, care nu excludeau și intrarea în trup de animal. Departe de noi această idee! Dimpotrivă, afirmăm că spiritele umane numai în corpuri omenești se pot întrupa și niciodată în animale. Ceea ce este de reţinut, este faptul că și noi suntem în deplin acord cu doctrinele brahmane și budhiste care vorbesc despre necesitatea ieșirii din ciclurile de reîntrupare. Și noi afirmăm că idealul este e a scăpa de venirea pe Pământ și de a rămâne în veșnicia bucuriei pe care o oferă straturile, de la stratul V în sus.

Trebuie însă să ne oprim și să precizăm că această părăsire a zonei pământene, că această „scăpare de reîntrupări” nu trebuie să constituie un scop și un ideal în sine. De aceea apelăm la realismul și luciditatea omului instruit și cult, care să înţeleagă, că sensul este

înnobilarea și transfigurarea spiritului, dobândirea unei luminozităţi cât mai mari și aceasta pe drumul realismului și lucidităţii.

Noi reafirmăm și în aceste rânduri cele ce Hristos a zis: „Împărăţia cerurilor este în lăuntrul omului”. Omul este chemat spre a deveni zeu, pentru că menirea lui este să fie nu om, ci „supraom”.

„Supraomul” de care vorbim noi nu este o idee abstractă, ci ceva concret și posibil. Omul este chemat să se depășească pe sine și problemele sale strict individuale și egoiste, ca să devină un om superior, detașat de meschinăriile și vulgaritățile oamenilor ce nu au niciun orizont. Orizontul trebuie lărgit, omul trebuie să facă sacrificii zi de zi, pentru a se depăși pe sine și a deveni un om care să aducă ceva semenilor. Supraomul este acela care nu mai trăiește pentru sine, ci pentru semenii săi, supraomul este cel ce s-a înnobilat sufletește, trăind în iubire și prin această iubire el înţelege să-și concentreze toate forţele sale spre slujirea semenilor, să devină – așa cum spunea Hristos – fiecare un creator în ramura sa de activitate.

Prima sarcină este purificarea. Purificare nu este numai o sarcină, ci ea reprezintă prima etapă fără de care nu este posibilă înnobilarea.

Purificarea este o problemă fundamentală de care depinde ulterioara evoluţie a spiritului uman. Marea majoritate a oamenilor au spirite pestriţe, având diferite coloraţii ce reprezintă diverse defecţiuni de caracter. Chiar culoarea cenușie care exprimă cinstea și corectitudinea, nu înseamnă încă realizarea purificării. Purificarea desăvârșită este numai rezultatul iubirii și al slujirii semenilor, depășirea cercului strâmt și egoist al preocupărilor numai pentru sine, depășirea preocupărilor legate doar de propria familie și propria persoană.

Depășirea acestui egoism este betonul cel mai greu de distrus și majoritatea pământenilor trăiesc în cercul strâmt și opac al unui egoism care înseamnă pentru spirit întuneric: incapacitatea de a intra în legătură cu lumile

divine. Desfiinţarea egoismului, depășirea lui este faza cea mai grea, faza care cere cele mai multe reîntrupări. În această fază stagnează de milenii, miliarde de spirite, atât cele de pe Pământ, cât și cele din straturile I şi II, care suferă de acelaşi egoism, deși mai atenuat, totuși reprezintă cumpăna care înclină cel mai mult spre stagnare…

Stagnarea în egoism, iată piatra de poticnire, iată bariera necruţătoare care ca o stavilă oprește spiritele să înainteze, să acumuleze lumină. Fără ieșirea din impasul stagnării în egoism, nimeni să nu spere că va putea să pătrundă în stratul IV care este stadiul „înnobilării” spirituale. Dar și în stratul IV, ca și în celelalte straturi, există diverse gradaţii și trepte. Nu trebuie să ne închipuim stratul respectiv ca fiind omogen, cu spirite de aceeași valoare. Stratul IV, prin excelenţă, prezintă o foarte vastă diversitate de spirite cu culori de la gri semideschis până la gri deschis, gri cu puncte albe sau spirite alburii de culoarea untului, dar care nu au ajuns totuși să pătrundă în stratul V. De asemenea, pătrunderea în stratul V nu trebuie înţeleasă ca o terminare a evoluţiei. Spiritul simte mereu nevoia de a se înnobila, setea de lumină este covârșitoare.

Dacă spiritul este totalmente opac și trăiește în întuneric, atâta timp cât el trăiește în cercul strâmt al egoismului, odată depășit cercul egoismului, când spiritul pătrunde în sfera luminilor, începe să fie apt să primească radiaţiile EROSONICE. De acum începe miracolul și miracolul cel mai mare în urcușul, în ascensiunea spiritului, este întâlnirea cu radiaţiile „erosonice”. De acum începe propriu-zisa sa stare de intrare în armonie cu natura și legile, și, odată împărtășit cu radiaţiile „erosonice”, apare în el SETEA DE LUMINĂ, cea mai nobilă sete, care consfinţește intrarea spiritului în marea familie a celor desăvârșiţi… dar să fim clar înţeleși: desăvârșirea este și ea scară, o scară fără sfârșit.

Această sete de lumină nu încetează niciodată, ba mai mult… ea crește necontenit. De aceea, cei ce trăiesc în

această sete de lumină sunt cei din straturile V şi VI. În aceste straturi, cu toate că spiritele trăiesc într-o atmosferă de fericire și extaz, ele doresc în continuare să sporească în lumină și, dornice de activitate, se întorc pe planetele lor de baștină și iau trup. Din stratul V încep să se întâlnească spirite și de pe celelalte planete. După cum am mai spus, straturile I-IV aparţin în exclusivitate pământenilor. Orice coborâre din V sau VI se soldează cu un spor, cu un avans în energie și lumină, dar trecerea la o treaptă mai superioară este acum mult mai dificilă, mult mai pretenţioasă, astfel că practic rareori un spirit reușește să mai urce o treaptă, rareori un spirit pe planeta sa ajunge să reușească astfel de realizări încât să obţină meritul trecerii pe o treaptă superioară.

Potenţial însă, orice spirit este deschis evoluţiei, el putând urca pe treptele luminii, iar acest urcuș este proporţional cu efortul depus. Nimic în afara „efortului”, în afara „activităţii”.

Trebuie aici să ne oprim puţin asupra sorţii pustnicilor, a celor ce au depus eforturi exclusiv pentru sine într-o ănsingurare totală. Din cercetările noastre a rezultat că cei atrași în pustii, sau mănăstiri, prea puţini dintre ei au reușit să se ridice și aceștia până maximum în stratul V, foarte puţini în VI. Soluţia retragerii însă, constituie o cale de excepţie, ea nefiind proprie decât unor firi aparte, deosebite, care nu trebuie să constituie idealul suprem de realizare. Dimpotrivă, starea lor este o stare de excepţie care este în funcţie de trăsăturile specifice de caracter, care simt nevoia însingurării.

Retragerea, însingurarea chiar în mijlocul oamenilor, devine o condiţie a creșterii în meditaţie și contemplaţie, însingurarea singură poate face pe om apt de extaz. Marile spirite care au creat, au creat în condiţii de însingurare, de retragere din tumultul vieţii, deoarece contactul cu radiaţiile „erosonice” nu se poate realiza decât prin retragere. Creatorii, descoperitorii, inventatorii au nevoie de liniște, de reculegere, de însingurare, dar și aceasta nu trebuie să aibă un scop în sine, ci tot în scopul producerii

de bunuri spirituale sau materiale care să fie în folosul semenilor.

Evoluţia aşadar, nu are limită, nu are hotar. Totuși, straturile VII, VIII şi IX sunt straturile spiritelor care au încetat să mai simtă nevoia de reîntrupare. Ele, la răstimpuri foarte mari, de ordinul secolelor, se întrupează pe diferite planete, nu în scopul creșterii nivelului spiritual, ci prin misiuni pe care le cere Opalul sau Orașul de Aur. Reîntoarse în stratul lor, spiritele preiau locul lor de mai înainte, continuându-și activitatea în cadrul stratului respectiv. Straturile VII, VIII şi IX sunt straturile spiritelor stabile care, deja ajunse la un înalt grad de evoluţie, preferă rămânerea în straturi, dar continuă să ajute dezvoltarea superioară atât pe planete cât și în straturile inferioare.

Ar fi acum necesar să precizăm că pentru spiritele straturilor inferioare (I-IV), sporul de energie și lumină, trecerea de pe o treaptă pe alta, nu se poate realiza decât prin întrupare. Rămânerea îndelungată în straturile I-IV înseamnă de asemenea stagnare. Spiritele în aceste straturi nu pot evolua decât numai prin revenirea pe Pământ. De abia începând cu stratul V și mai ales cu stratul VII se poate spune că spiritele îşi continuă normal evoluţia rămânând în straturile respective, de abia cu stratul VII spiritele – putem spune – au împlinit norma necesară și practic, nu mai au nevoie de reîntrupări. Excepţii sunt însă și aici, dar toate cpbprârile din stratele VII, VIII şi IX au aspectul de misiuni, spiritele benevol optează sau sunt trimise cu diverse misiuni pe diferite planete pentru a sprijini sau stimula progresul.

Ce înseamnă întruparea? Ce înseamnă pentru un spirit să ia trup?…

Fără nicio deosebire de strat, întruparea înseamnă tristeţe, o stare de somn, de toropeală care, pe măsură ce spiritul intră în corp pământean, el îşi pierde conștiinţa de sine și realmente suferă un fel de moarte!… Da, dacă moartea propriu-zisă, dacă desprinderea spiritului de corpul pozitiv înseamnă realmente o eliberare, nașterea în

fond e mai curând o moarte. Spiritul începe să intre în fetus, când acesta a ajuns la patru luni aproximativ. Începând cu a patra lună, magnetul mamei, câmpul magnetic mensonic exercită o teribilă atracţie magnetică, iar din spiritul care urmează să se întrupeze pornește o bandă subţire de substanţă negativă care încet-încet pătrune în fetus. Pe măsură ce fetusul crește, spiritul din spaţiul negativ se micșorează ca dimensiuni și proporţii. Nașterea înseamnă, pentru spirit, o oarecare înviorare, dar somnul devine din ce în ce mai profund pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă. Intrarea totală a spiritului în noul născut se face abia la vârsta de 12 – 14 ani, când spiritul iniţial intră total în copil, acesta intrând acum în perioada unei dezvoltări rapide care culminează cu pubertatea.

Întruparea înseamnă o rupere toată lă cu lumea din care spiritul este venit. Substanţa negativă îşi spune de timpuriu cuvântul. Copilul de mic dă dovada superiorităţii sau inferiorităţii sale, aptitudinile și talentele majore nu întârzie să se facă cunoscute, cu condiţia ca și copilul să aibă condiţii prielnice de manifestare.

Dacă întruparea este ca o „moarte” pentru spirit, moartea este ca o adevărată renaștere, ca o adevărată trezire după un îndelungat somn. Moartea în sine nu înseamnă nimic. „Moarte” nici nu există, deoarece „spiritul nu moare”, ci continuă să trăiască. Trecerea în starea de spirit este realmente o eliberare, părăsirea trupului fiind o ușurare, ca și cum am lepădat o greutate care apasă asupra corpului. Prima impresie puternică ce izbește spiritul când părăsește trupul este trezirea la realitatea valorii sale spirituale. Spiritul ieșit din corpul pozitiv poate să constate abia atunci adevărata sa valoar: culorile și luminozitatea.

Ieșirea din trup a spiritului durează totuși câteva zile; cu cât mai inferior este un spirit, cu atât substanţa negativă părăsește mai greu corpul pozitiv. Cu cât mai mizerabilă a fost viaţa, cu atât mai mult se zbuciumă, părându-i rău că a părăsit viaţa de pe Pământ.

Pentru un spirit curat, superior, moartea este o realmente bucurie, mintea sa primind o mai mare capacitate de cuprindere și înţelegere.

Inferior, mediocru sau superior, orice spirit după ce s-a desprins total de corpul pozitiv, este atras automat printr-un consemn al Opalului până în zona superioară a luminii, până în faţa Tronului Ceresc. Spiritele nu pătrund în Opal, dar ajunse în apropierea Opalului, văd splendoarea Divinităţii în toată măreţia ei și, odată cu aceasta, în aceeași clipă prin forţa legilor, sunt atrase fiecare la treapta ce le corespunde din punct de vedere al energiei și luminii acumulate.

Cam acestea ar însemna în puţine cuvinte întruparea și moartea.

În încheiere, ne vom opri acum asupra învăţăturii lui Hristos, la scrierile ce ne-au rămas în Noul Testament, care se referă sau preconizează fenomenul reîntrupării.

Dovada fundamentală a preexistenţei spiritului o constituie însăși întruparea lui Hristos care, reprezintă dovada clară că orice spirit a preexistat înainte de a se naște.

Se pune întrebarea: de ce Hristos nu a vorbit limpede despre reîntrupări? Răspunsul este limpede: oamenii nu puteau înţelege reîntruparea. Dovada ne-o dă chiar discuţia pe care Hristos a avut-o cu unul din cărturarii cu numele de Nicodim, care este contrariat la ideea revenirii unui spirit în trup: „Oare cum poate să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască iarăși?” (Ioan III; 4)

Totuși Hristos se referă clar la fenomenul reîntrupării în două rânduri.

Prima dată la Matei XI; 14, când explică apostolilor persoana lui Ioan Botezătorul și-n care spune: „Și dacă puteţi înţelege, el este Ilie, cel ce va mai reveni”, pentru ca Hristos – dându-și seama că nu este înţeles – adaugă: „Cine poate înţelege, să înţeleagă!”

A doua referire clară asupra reîntrupării o oferă evanghelia de la Ioan XXI; 22, 23. Aici Hristos se referă la destinul special de misionar permanent pe Pământ care

este Ioan Evanghelistul. Hristos răspunde apostolului Petru: „Dacă Eu voi vrea ca acesta (adică Ioan Evanghelistul) să rămână pe Pământ până voi reveni Eu, ce ai tu? Tu urmează-Mi”.

Trebuie aici să adăugăm faptul că din cercetările noastre, rezultă că Ioan Evanghelistul are pe Pământ la ora actuală cea mai importantă misiune. Fiind spirit de provenienţă opalică, Ioan Evanghelistul, se pare că are însărcinarea de a fi pe Pământ „trimisul” care să instaureze noua filosofie: CRISTIANISMUL, care să fie filosofia lumii noi ce urmează să apară ca urmare a intervenţiei opalice pe Pământ.

Să trecem acum la celelalte pilde ale lui Hristos, a căror explicaţie a rămas în suspensie, ele neputând fi înţelese decât numai prin prisma preexistenţei spiritului.

Prima pildă la care ne vom referi este aceea a „talanţilor”, expusă de evanghelistul Matei la capitolul XXV, versetele 14 – 30. În această pildă se vorbește de un împărat care, plecând într-o ţară îndepărtată, cheamă la sine slugile sale și le dă pe rând: primului cinci talanţi, celui de-al doilea doi talanţi, iar celui de-al treilea un singur talant. Pilda redă în continuare faptul că în timp ce acei cu cinci și doi talanţi au muncit și au dublat avutul lor iar cel cu un singur talant l-a îngropat și nu a produs nimic.

Din această pildă ne interesează numai faptul că oamenii se nasc cu însușiri și talente deosebite. Unii mai talentaţi, mai dotaţi, alţii mai reduși. pilda spune că acești talanţi au fost daţi „după puterea fiecăruia”, de unde rezultă că spiritele se nasc cu puteri diferite, cu talente și cu însușiri diferite.

O altă pildă, care se referă la diversitatea spiritelor pământene, la faptul că unii sunt receptivi la învăţătura lui Hristos, iar alţii nu o primesc și o resping, este ilustrată de „pilda semănătorului” (Marcu IV; 3 – 20), în care oamenii apar prezentaţi cu facultăţi receptive diferite; unii sunt ca drumurile bătătorite de care nu se prinde nimic, alţii sunt ca solurile pietroase și nisipoase care de asemenea nu

prind nicio plantă, alţii sunt ca pământurile roditoare pe care plantele se dezvoltă, cresc, dar și ele aduc rod diferit: „unii treizeci, alţii o sută” (Matei IV; 20).

Hristos nu dă nicio explicaţie acestei stări de lucruri, nu o comenteză, nu o clasifică, însă noi astăzi o înţelegem prin prisma „Karmei”, a trecutului fiecărui spirit care se naște, aducând cu sine facultăţile sale specifice de înţelegere precum și puterea diferită de a aduce rod, rodul fiind energia, lumina.

Desigur, este logic și firesc ca cei ce aduc roade diferite, dincolo, în lumea de veci, să aibă locuri diferite. De aceea, Hristos spune că „În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt” (Ioan XIV; 2). Această expresie conţine în sine acoperirea prezentării noastre, care se referă la straturile de energie și lumină pe care sunt repartizate spiritele după părăsirea trupului.

În Epistola a II-a către Corinteni a apostolului Pavel (capitolul XII) stau scise acestea: „Am cunoscut un om credincios în Hristos care acum 14 ani a fost răpit până la AL TREILEA CER, în trup sau fără trup, nu știu, Dumnezeu știe. Știu însă că omul acela a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot rosti și nici nu este îngăduit omului să le rostească”.

Dar poate, cea mai clară referire la fenomenul reîntrupării o găsim la Ioan în Apocalips:

„TREBUIE CA TU SĂ PROROCEȘTI IARĂȘI PENTRU MULTE POPOARE, SEMINŢII ȘI LIMBI ȘI REGI!” (Apocalips X; 11) …de unde rezultă că Ioan Evanghelistul avea misiunea să continue reîntrupările pe Pământ, așa cum, de fapt, și Hristos îi spusese lui Petru, când acesta îl întrebase despre Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce este?”

CAPITOLUL III

În acest capitol ne propunem să facem o paralelă între cele prezentate de noi până acum şi dogmatica

bisericii creştine, pe de o parte, şi textele evanghelice, pe de altă parte.

Mai întâi vom aborda problema unicităţii lui Dumnezeu – cum îl numeşte biserica creştină – Părintele Luminilor, Marele Guvernator Divin, Marele Arhitect etc, cum este denumit în lumea spiritelor sau Împărăţia Cerurilor.

Unicitatea lui Dumnezeu este clară şi indiscutabilă! Şi din „cercetările” noastre se confirmă unicitatea lui Dumnezeu, colos de energie şi lumină, cu câmpurile luminice şi magnetic mensonice de necuprins.

Dogmatica creştină – atât ortodoxia, cât şi catolicismul – a adoptat din secolul IV ideea „Sfintei Treimi” – a unui Dumnezeu în trei ipostaze: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Oricum am privi-o, a crede că „Unul este în Trei” pare un paradox. Şi totuşi ideea treimică este reală.

Din cele expuse de noi în primul capitol rezultă că în Opal există:

1. Un Părinte al luminilor unic şi de necuprins;

2. Un cerc de colaboratori, în număr de 33, care alcătuiesc elita Fiilor Luminii din care face parte şi Hristos. Acest cerc formează o unitate certă şi distinctă.

3. Atât Părintele Luminilor, cât şi cercul Său de colaboratori, emit în spaţiu radiaţii luminice şi mensonice, ceea ce ar constitui acel „Duh Sfânt” de care pomeneşte biserica.

Aşadar, în esenţă, în general, biserica a intuit corect.

Trecem acum la dogma Fiului. Toate cele susţinute de dogmatica creştină în legătură cu misiunea lui Hristos sunt valabile şi corecte. O singură explicaţie este necesară şi trebuie precizată: Hristos nu s-a „născut” „din „sau „în „trupul nici unei femei sau fecioare. El S-a POZITIVIZAT, adică s-a materializat treptat, în secret, în casa distinsei Georgina (denumită mai târziu Fecioara Maria), fără să fie văzut şi fără să fie ştiut de nimeni. Acest fapt însă, nu schimbă deloc fondul dogmatic şi nici Fecioara Maria nu poate pierde din stima ce i se cuvine. De fapt, toţi teologii consideră „naşterea” drept „o taină de nepătruns de

mintea omenească”, astfel încât explicaţia noastră cu pozitivizarea lămureşte aşa-zisa „taină”.

În continuare, din cercetările întreprinse de noi rezultă autenticitatea minunilor lui Hristos în materie de vindecări, precum şi învierea lui Lazăr, ca şi propria Sa înviere din morţi.

O singură minune este contestată: înmulţirea pâinilor şi a celor doi peşti în pustie. Aceasta reprezintă o prezentare mai curând simbolică, deoarece cuvântarea lui Hristos a fost atât de densă, încât cei adunaţi în jurul Său să-L asculte nu au mai simţit foamea – atât de interesantă era predica Lui.

Adăugăm şi precizăm că minunile de limită ale lui Hristos, adică cele mai extraordinare au fost: mergerea pe mare şi învierea lui Lazăr. Le vom lua pe rând

Vindecările: fenomenul vindecărilor este surprinzător, dar are o explicaţie foarte precisă. Mai întâi, să remarcăm ceva foarte important: Hristos nu a vindecat „în masă”, nu a vindecat un grup întreg, ci câte unul ici şi colo! De ce? Pentru că „fenomenul vindecării” este expresia unei puternice iradieri, a unei scurgeri de energie pe care o poate realiza numai un spirit cu puternice radiaţii luminice şi mensonice. Dar, ca radiaţiile să poată pătrunde în cineva, trebuie ca şi acel cineva să fie de calitate spirituală superioară. Raritatea vindecărilor se explică astfel tocmai prin raritatea celor ce, bolnavi fiind, să aibă şi un fond spiritual bun. Ceea ce atrăgea existenţa „credinţei”. Cel mai clar indiciu al energiei care se scurge de la cel puternic, încărcat cu energie, către cel în suferinţă este ilustrat în Evanghelia de la Marcu (V. 30) când Hristos a simţit o putere ce ieşise din El, când o femeie bolnavă s-a atins cu credinţă de marginea veşmintelor Lui.

Învierea lui Lazăr este, fără îndoială, una din cele mai surprinzătoare, cu atât mai mult cu cât acesta era mort de patru zile. De ce tocmai pe Lazăr? Din „cercetările” noastre a rezultat că Hristos era bun prieten cu Lazăr, casa lui Lazăr fiind una din puţinele pe care le

frecventa Hristos. Pe Lazăr, Hristos îl iubea mult şi aceasta este explicabil prin faptul că Lazăr era din stratul VIII şi avea să mai revină în trup sub numele de Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu. Iubirea pentru Lazăr, luminozitatea spiritului său, i-au dat posibilitatea lui Hristos să poată să-l învie.

Mai inexplicabilă pare însă învierea fiicei lui Iair. Cine este acest Iair? Evanghelia de la Marcu ne spune că era „unul din mai marii sinagogii” (Marcu V.22). Într-adevăr, din cercetările noastre rezultă că Iair era un cărturar, un învăţat al vremii, care, spre deosebire de ceilalţi cărturari iudei, era şi el un suflet ales care, nu doar credea în Hristos, ci până la urmă L-a şi urmat, făcând parte din cei 70 de Apostoli, care au continuat să propovăduiască învăţătura creştină după moartea lui Hristos. Fiica lui, în vârstă de 12 ani, se numea Usiora şi era venita din stratul VII, fiind alb-luminoasă. Când Iair cărturarul a venit la Hristos, chemându-L să-i vindece fetiţa (căci încă nu era moartă), Iair îi spune lui Hristos: „Vino de-ţi pune mâna pe ea…” (Marcu V, 23). De unde se poate constata procedeul cunoscut al lui Hristos de „punere a mâinii” prin care se scurgea energia către cel bolnav. Adăugăm că Usiora, fiica lui Iair, s-a reîntrupat câteva secole mai târziu, fiind martirizată sub numele de Sfânta Fevronia.

Cea de-a treia înviere, o face Hristos pentru o văduvă din localitatea Nain (Luca VII; 11 – 15), care avea un singur sprijin, pe fiul ei Bunfti, care murise răpus de o boală grea. Bunfti nu era un spirit superior, dar nici rău; era din stratul IV şi învierea sa de către Hristos a fost realmente din milă divină pentru mama sa, o femeie cinstită şi aşezată, care „merita” a fi ajutată.

Faptul că Hristos nu vindeca şi nu învia decât pe cei ce „meritau”, o dovedeşte însăşi argumentarea bătrânilor iudei care, venind la Hristos, au căutat să-L convingă să vindece pe sluga unui sutaş: „Sutaşul este vrednic să-i faci aceasta, căci iubeşte poporul…” (Luca 3).

Dacă vindecările şi învierile dau dovada intenselor

energii de care dispunea Hristos, umblarea pe mare constituie o performanţă prin puterea ce a avut-o de a înfrânge gravitaţia terestră. Ni s-a explicat şi nouă că acest fenomen al umblării pe mare a fost rezultatul unui alt fenomen care a precedat umblarea pe mare şi anume, faptul că Hristos ieşise mai înainte cu spiritul şi intrase în Opal. Evanghelia de la Matei (XIV; 23) confirmă aceasta, căci Iisus, după ce vorbise mulţimii s-a suit pe munte să se roage deosebit. Era singur acolo. Ni s-a explicat că, întorcându-se din Opal, a devenit atât de spiritualizat încât greutatea Sa a scăzut substanţial şi a putut merge pe mare. Însuşi corpul pozitiv a fost influenţat, a suferit transformări – inexplicabile ştiinţific – dar prin radiaţiile mensonice negative, masa nucleelor din atomi este influenţată astfel încât se modifică ceea ce în fizică se numeşte „masa grafică” a atomilor.

Ceea ce depăşeşte orice înţelegere este, fără îndoială, fenomenul potolirii furtunii de pe mare (Matei VEI; 23 – 27). La această întrebare a noastră, Heruvicle din Opal – spiritul la care apelăm pentru problemele mai complicate – ne-a dat următoarea explicaţie: puteri cosmice au numai cei 33 de colaboratori ai Părintelui Luminilor. Hristos, fiind unul dintre cei 33, avea şi El influenţă asupra fenomenelor naturii, deoarece era unul din factorii care determinau manifestarea „efluviilor zentice”, efluvii care au posibilitatea să restabilească echilibrul fenomenelor meteorologice.

Cum se explică aceasta?

Aşa după cum între oameni, vietăţi şi plante există spirite inferioare, rele şi rapace, aşa şi în natură, în atmosferă, există formaţiuni micro şi macro-moleculare negative de factură inferioară, turbulenţe şi rele care, la răstimpuri se răzvrătesc, provocând furtuni, uragane etc. Hristos, în momentul în care a fost trezit de apostoli – care erau îngroziţi, a „poruncit” EFLUVIILOR ZENTICE să intervină pentru liniştirea acelor formaţiuni, turbulenţe negative.

Evanghelia spune că Hristos, „... sculându-Se, a

certat vântul şi marea...” făcându-se după aceea „linişte mare” (Matei Vili. 26). Că a „certat”, desigur, era impresia ucenicului care a scris, dar realitatea este că Hristos poruncise efluviilor zentice să aducă echilibrul. Din cele ce noi ştim până acum, rezultă că aceste misterioase efluvii zentice acţionează prin intermediul Soarelui, care le absoarbe şi le retransmite în întregul sistem planetar. Avem realmente de-a face cu un fenomen care ne depăşeşte.

Fenomenul care le-a întrecut pe toate celelalte a fost, fără îndoială, cel din clipa morţii lui Hristos: „... catapeteasma bisericii s-a rupt... pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat...” (Matei XXVII.52). Heruvicle ne-a spus că nu ne poate explica fenomenul, pentru că nu dispunem de noţiunile necesare şi este greu de presupus că ştiinţa pământeană va putea vreodată explica cum de s-au petrecut acestea. În orice caz – preciza Heruvicle – fenomenele care au însoţit moartea lui Hristos au fost rezultatul, efectul, pe plan cosmic al revoltei Opalului, reacţia Părintelui Luminilor şi a celor 33 din Rama, revoltă care a provocat dezechilibru în înseşi efluviile zentice, fapt care s-a reflectat prin dezechilibrul terestru.

Să revenim însă la problema noastră, aceea a paralelei cu dogmele bisericii.

Ne vom opri acum asupra ATRIBUTELOR LUI DUMNEZEU, formulate în „Crez”, rod al Sf. Părinţi din secolul al V-lea al erei noastre.

În crez se spune: „... TATĂL ATOTŢIITORUL – FĂCĂTORUL cerului şi al pământului...” etc.

Ne vom opri la primul atribut: ATOTŢIITORUL, adică „Cel ce ţine”, Cel ce le întreţine pe toate. Expresia este corectă şi perfect valabilă! Dumnezeu, prin radiaţiile Sale luminice, prin câmpurile Sale magnetice mensonice şi efluviile zentice stimulează, întreţine viaţa mintal-spirituală a tuturor lumilor şi a sistemelor planetare, prin efluviile zentice, menţinând şi întreţinând echilibrul cosmic, adevărat şi real.

Atributul însă de FĂCĂTOR al cerului şi al

pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute, nu mai este chiar aşa. Din cuvântările lui Heruvicle, Slonunta, Hristos şi a Tatălui, cuprinse în capitolul II, arată clar că Dumnezeu nu este „făcătorul” planului biologic, nu El a făcut materia, fie ea pozitivă sau negativă. Nu a făcut El nici viaţa, nici existenţa. Dumnezeu însă, este numit „CREATORUL” UNIVERSULUI CUGETĂTOR, AL LUMII IDEILOR ŞI AL ESENŢELOR, para şi supraraționale. Dumnezeu şi cei 33 colaboratori ai Săi sunt marii CONSTRUCTORI ai civilizaţiilor şi culturilor de pe toate planetele, însuşi Dumnezeu fiind supranumit în lumea opalică Marele Arhitect a tot ceea ce în univers a însemnat gândire, religie, cultură, artă şi ştiinţă.

Așadar, atributul de „făcător” nu este real, nu se verifică.

Dacă am admite ideea unui Dumnezeu „făcător a toate”, ne-am putea pune în mod îndreptăţit întrebările: de ce lumea noastră este atât de plină de contradicţii? De ce oamenii se prezintă într-o atât de variată structură de caracter? De ce există prostie și inteligenţă? De ce există oameni inferiori din toate punctele de vedere? De ce atâtea schimonosiri de caracter?...

Dacă am admite ideea unui Dumnezeu „făcător a toate”, ne-am întreba – pe drept cuvânt – la ce au servit microbii şi paraziţii, limbricii şi teniile, viespile şi muştele, şoarecii şi şobolanii, lupii şi şacalii, bestiile şi monştrii umani? Un Dumnezeu este conceput de noi ca întruchipare a absolutului şi a perfecţiunii. Cum poate însă o fiinţă perfectă să comită asemenea imperfecţiuni, asemenea aberaţii? Că a făcut soarele şi luna... frumos şi lăudabil lucru! că a făcut luceafărul şi stelele e minunat şi încântător: ca idee însă! Dar galaxiile? Dar quasarele, stelele gigant şi nebuloasele? Dar spaţiul? Cine a făcut spaţiul? Oare spaţiul îl poate „face” cineva? Poate cineva, poate o minte limpede să-şi închipuie că spaţiul poate fi creat?

De prisos să mai insistăm!

Revenim totuşi la ideea reală a unui DUMNEZEU

CREATOR de variate sisteme de gândire, de variate civilizaţii şi culturi, în toate cele patru sisteme planetare în care se află peste 60 planete locuite. De altfel, Hristos niciodată nu a numit pe Dumnezeu „FĂCĂTORUL”…L-a numit „Tată”, „Părinte” şi atât! În nicio Evanghelie nu se spune că Dumnezeu a făcut cerul, pământul, etc. Doar în Biblie, în Cartea întâi a Facerii se spune aceasta, dar formularea Bibliei se adresa oamenilor de acum peste 7.000 de ani… şi, oricum, gândirea oamenilor a mai avansat. Miturile râman mituri… ele conţin numai un sâmbure de adevăr, dar ele nu pot exprima adevărul, ultimul adevăr, cuvânt de cuvânt.

Mai mult decât atât, în Apocalipsul Sfântului Ioan Evanghelistul se spune clar: „Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, zice Domnul Atotţiitorul” (Apoc. 1.8). Şi într-un alt capitol, tot mai departe: „Sfant, Sfânt, Sfânt este Domnul Atotţiitorul, Care este, Care a fost și care va veni!” (Apocalips IV; 8).

Iată, deci, două citate în care Dumnezeu este definit numai ca „ATOTŢIITOR”, ceea ce vine să confirme susţinerea noastră.

Trecem acum la un alt atribut, conferit de data aceasta lui Hristos, acela de MÂNTUITOR – SALVATOR – IZBĂVITOR, pe care le-au atribuit biserica şi Sfinţii Părinţi încă din primele secole ale creştinismului.

Cerem permisiunea cititorului de a-i reaminti cele ce Hristos ne-a comunicat în cuprinsul capitolul al II-lea al acestei lucrări, în care EL respinge aceste atribute. Redau integral paragraful:

„Că am fost mistificat… nu din vina Mea, ci din vina celor ce aşteptau să li se dea lumina din afară!

Ce înseamnă Salvator? De ce am fost numit Mântuitor? EU NU MÂNTUIESC PE NIMENI! Nici Eu, nici fraţii Mei, nici Părintele nostru! Mântuirea, Salvarea vine din sine, totul porneşte dinăuntrul fiecăruia, căci, repet, ceea ce am mai spus şi pe Pământ: ÎMPĂRĂŢIA LUMINII ESTE ÎNĂUNTRUL FIECĂRUIA!”

Formularea este de o claritate şi de o logică de

neclintit. Într-adevăr, atributul de „mântuitor” dă înţelesul unei salvări care vine din afară, pe când citatul potrivit căruia „Împărăţia Cerurilor este înăuntrul vostru” dă un înţeles mult mai complex, potrivit căruia spiritului uman îi este deschis drumul spre curăţire, înnobilare, transfigurare, acestea realizându-se în funcţie de râvnă, efort şi strădania fiecăruia. Dacă mai adăugăm la acestea că însuşi Hristos a spus că „Împărăţia Cerurilor este a celor care se silesc”, înseamnă că realmente purificarea, înnobilarea şi transfigurarea vin dinlăuntru, graţie eforturilor fiecăruia în parte.

Din înseşi cercetările noastre a rezultat clar că albirea şi luminozitatea sunt rezultatul strădaniilor fiecăruia, că fiecare strat reflectă MERITUL FIECĂRUIA DE A FI ACTIVAT, că însăşi legea care domină întregul univers este LEGEA MUNCII, A EFORTULUI. Întregul univers spiritual izvorăşte din muncă, din activitate, ESENŢA EXISTENŢEI ESTE ACTIVITATEA, NECONTENITA ACTIVITATE. Câmpurile magnetice mensonice sunt rezultatul unei gândiri active; radiaţiile luminice exprimă iubirea activă, toate valorile sunt rezultatul muncii, al strădaniei şi al eforturilor.

Putem aplica o logică simplă şi clară: dacă petele şi culorile închise de pe spiritele inferioare sunt rezultatul propriilor lor fapte şi acţiuni, este de la sine înţeles că şi albul şi luminozitatea spiritelor evoluate, superioare sunt tot rodul faptelor şi al strădaniilor. Astfel, respingerea atributului de mântuitor este pe deplin justificată şi dă proba unei exemplare onestităţi: refuză un atribut ce nu-i aparţine!…

Şi totuşi!…

Şi totuşi, noi îl privim ca pe un SALVATOR, căci prin învăţătura Sa ne-a arătat drumul, calea, poteca ce duce spre înnobilare şi transfigurare, ne-a dăruit cheile cu care să deschidem nenumăratele porţi ce ne conduc spre desăvârşita CUNOAŞTERE. Am fi nişte veritabili ingraţi, dacă nu am arăta Luminătorului nostru recunoştinţa noastră, pentru că ne-a deschis ochii cei cugetători şi ne-a

luminat simţurile noastre interioare spre a ne face să ne întâlnim în chip mistic cu EL pe poteca cea îngustă a rugăciunii celei mai arzătoare a inimii înaripate de blândul Său glas, care necontenit ne cheamă:

„VENIŢI LA MINE CEI OSTENIŢI ȘI ÎMPOVĂRAŢI ȘI EU VĂ VOI ODIHNI”.

Vom aborda acum cea mai importantă problemă pe care o considerăm capitală pentru orice om angajat pe drumul purificării: PROBLEMA IERTĂRII!

Trebuie să recunoaştem de la bun început că numeroase texte evanghelice vin parcă să contrazică ceea ce noi vom afirma acum, şi anume faptul că NU EXISTĂ IERTARE.

În toate cercetările noastre, care datează între anii 1964 – 1978, deci în 14 ani, nu am întâlnit aceasta noţiune de iertare.

IERTARE, ÎN UNIVERSUL SPIRITUAL, NU EXISTĂ!

Este ştiut că religia creştină, atât la ortodocşi, cât şi la catolici, are ca unul din principalii săi suporţi posibilitatea reintegrării, curăţirii sufletului, prin iertarea păcatelor, pe care o poate realiza preotul printr-o simplă formulă rituală, în baza unui prerogativ acoperit de un text bine cunoscut. Să ne oprim asupra textului despre care se spune că ar sta la baza „harului”, a „puterii” pe care o primeşte preotul de a „ierta” păcatele după spovedanie (mărturisirea liberă a păcatului). Textul spune astfel:

„… și acestea zicând Hristos, a suflat şi a zis: Luaţi Duh Sfânt! cărora veţi (ierta) (dezlega) păcatele, se vor (ierta) (dezlega) şi cărora le veţi (ţine) (lega), (ţinute) (legate) vor fi” (Ioan XX, 22)”.

Am pus special între paranteze cele două traduceri diferite care s-au făcut, unele traduceri folosind termenul „iertare”, altele termenul de „dezlegare”.

Facem o paranteză pentru a prezenta rezultatul cercetării noastre. Din toate cele cercetate de noi a rezultat că fiecare abatere, fiecare păcat îşi are culoarea lui specifică, astfel crimei îi corespunde culoarea roşu, hoţiei – maro, falsităţii şi minciunii – sepia, desfrâului

albastru, perversiunilor sexuale – violet, magiei negre – verde. Toate acestea agravându-se, tind să se transforme în timp în negru.

Conform cercetărilor noastre, spuneam – nu există posibilitatea ca cineva din afară să aibă puterea de a șterge vreo pată de pe spirit. Petele nu se pot şterge la comandă, nici la oarecare formulă, fie ea cât de pompoasă. Dacă s-ar fi putut face acestea, atunci însuşi Dumnezeu ar fi spălat pe toţi de toate păcatele şi s-ar fi rezolvat toate dramele dintre oameni, provocate de cei cu culori închise. Dacă ar fi putut Dumnezeu face acestea ar fi făcut-o cu siguranţă, scutind omenirea de o istorie plină de tragedii şi drame.

Ori, PATA, păcatul, ele sunt acelea care au creat tragicul DESTIN al acestui pământ, destin pentru rezolvarea căruia a fost necesară coborârea pe Pământ a unei fiinţe divine, tocmai pentru a găsi calea, poteca să rezolve starea de păcat, tocmai pentru a da soluţia omenirii de a depăşi PETELE (FAPTELE NOASTRE) **-** sursele răutăţii, urii şi nedreptăţilor.

Petele nu se pot IERTA de nimeni. Este cea mai dificilă problemă, care stă nu numai în faţa unui om, ci în faţa întregii istorii a umanităţii. PETELE NU SE POT IERTA, DAR SE POT CURĂŢA. E CA ŞI CUM AI TOT IERTA PRAFUL DIN CASĂ, RUFELE, MIZERIA… DOAR SA O IERTAM… CUM AR FI ÎN CASELE OAMENILOR? Omul poate scăpa de ele în timp, prin abţinerea de la acel păcat şi nu numai atât, ci şi printr-o compensare de fapte bune şi efort meditativ. Mai mult, petele de culoare închisă NU SE MAI POT ŞTERGE. Doar petele semideschise mai pot spera să obţină curăţirea şi aceasta într-un timp ce poate varia între 5 – 20 de ani, în funcţie de mărimea şi intensitatea petei.

În sprijinul afirmaţiei noastre vine să ne confirme acea judecată de apoi, acea judecată finală a tuturor acţiunilor, a tuturor spiritelor. Se nasc întrebările: De ce Hristos a venit la acea vreme şi de ce judecata va fi mai târziu? De ce această pauză? De ce atâta distanţă în timp?

Răspunsul este pe cât de limpede, atât de logic: PENTRU CA CEI CU PETE SĂ AIBĂ TIMP SĂ SE CURĂŢEASCĂ! Să fim lucizi. Nu s-au lăsat doar câteva secole pentru curăţire, ci milenii, tocmai pentru a se putea curăţa petele, nu este suficientă o singură viaţă, ci mai multe, chiar pentru cazurile de o gravitate deosebită. Hristos nu a practicat niciodată iertarea în masă, căci legea efortului ar fi fost contrazisă, iar Hristos, prin esenţă, respectă legea potrivit căreia fiecare om răspunde de propriile sale acţiuni.

Ţinând seama de acestea şi revenind la textul nostru citat mai sus, cel ce a tradus acel cuvânt vechi prin „iertare” a comis o gravă eroare de fond, o adevărată rătăcire.

Putem afirma că: A CREDE ÎN IERTARE ESTE CEA MAI CRUNTĂ EREZIE, care ar fi trebuit dintr-un început scoasă în relief.

A crede în iertare este expresia unei concepţii greşite despre ceea ce este esenţial în existenţa noastră: EFORTUL.

Credinţa în iertare este opinia leneşilor spirituali, a celor care speră să se mântuiască, să fie primiţi în rai din milă, din marea milostivire a lui Dumnezeu, care. Se îndură şi-i primeşte în Împărăţia Cerurilor pe cei ce fac cruci şi aprind lumânări în biserici.

A crede în iertare este expresia celei mai grave stări spirituale: LENEA MINŢII lipsa MEDITAŢIEI, lipsa untdelemnului a CANDELEI DUHULUI…

Revenind la textul nostru citat mai sus, expresia de „a dezlega” poate fi expresia unui fenomen care s-ar putea produce în anumite condiţii. Aceste condiţii implică existenţa unui preot puternic în radiaţii luminice şi mensonice, precum şi a unui credincios plin de râvnă, dornic realmente de a pune stavilă păcatului. În cazul în care un astfel de preot realizează o apropiere de cel dornic de curăţire, preotul, prin puterea câmpului său magnetic şi luminic, poate produce un câmp inductor, care să genereze un fior sacru în cel dornic de curăţire, fior care să-l determine să se „dezlege”, să se desprindă de starea de

păcat, să pună stavilă păcatului, să iasă din cercul vicios al abaterii. Într-adevăr, un astfel de preot poate să determine păcătosul să vrea chiar el „dezlegarea”, eliberarea! În acest sens există DEZLEGARE.

Intră astfel în discuţie pe de o parte puterea câmpului luminic şi mensonic al preotului, care reprezintă câmpul inductor, pe de altă parte intră în discuţie capacitatea celui în stare de păcat de a recepţiona de a fi sensibil la câmpul inductor al preotului. Zadarnic există un preot plin de Putere magnetică inductoare, dacă omul este leneş şi insensibil la puterea preotului. El nu se va putea ridica, nu se va putea curaţi. Dar dacă culoarea păcatului său nu este gravă, dacă nu avem de-a face cu o lene statonicită, atunci el este sensibil la puterea mensonico-luminică a preotului, se naşte în el un „curent indus” şi în felul acesta dezlegarea primită poate constitui o primă treaptă în dificilul urcuş care implicit urmează dezlegării.

Cel mai eficace mod de curăţire este schimbarea opticii, modificarea concepţiei omului asupra vieţii şi a faptelor, a distincţiei dintre ceea ce este bine şi ceea ce este rău în acţiuni. Dezlegarea implică, cere, necesită schimbarea opticii. Schimbarea opticii necesită reculegerea, introspecţia, întoarcerea omului către sine. Acesta însă, este un fenomen, este un proces care implică acţiunea urcuşului pentru că: a te curăţi înseamnă A ÎNCEPE URCUŞUL, iar urcuşul atrage noţiunea de timp.

Curăţire? Da! Dar în timp şi nu în timp gol, ci plin de râvnă, strădanii şi eforturi. Curăţire? Da! Dar prin lupta cu sine, cu pornirile, cu intenţiile, cu gândurile…

Fără să considerăm că am epuizat tot ceea ce s-ar fi putut spune despre inexistenţa iertării, ne vom referi totuşi în continuare la cele spuse de Hristos la CINA CEA DE TAINĂ. Precizăm că la împărţirea pâinii niciunul din apostoli, niciunul din evanghelişti nu spune că prin pâine s-ar ierta păcatele (Matei XXVI; 26 – Marcu XVI; 22 – Luca XX; 19 – Ioan nu vorbeşte despre cină). Vom înfăţişa însă toate textele din cele trei sinoptici, care se referă la „sânge”:

— Matei XXVI; 27 – 28: „beţi din acesta toţi, acesta este Sângele Meu, al Aşezământului Celui Nou, care pentru mulţi se varsă spre iertarea (în alte traduceri curăţirea) păcatelor”;

— Luca XXII, 20: „acest pahar este Legea Cea Nouă întru Sângele Meu care se varsă pentru voi” (Nici aici nu se pomeneşte de iertare).

— Marcu XIV 24: „acesta este Sângele Meu, al Aşezământului Celui Nou, care pentru mulţi se varsă” (Reţineţi că nu se spune nimic despre iertare).

— Ioan… nu pomeneşte nimic despre Cina cea de Taină.

Din cele prezentate mai sus, rezultă că doar Matei pomeneşte de „iertare” – „curăţire”, ceea ce este cu totul altceva, deoarece sângele are semnificaţia CONCEPŢIEI (filosofiei), care poate CURĂŢA MINTEA şi, implicit, petele de pe spirit. Este momentul să precizăm că prin expresia „SÂNGELE AȘEZĂMÂNTULUI CELUI NOU” se exprimă concludent dezideratul lui Hristos de a instaura o lume nouă pe o CONCEPŢIE-FILOSOFIE nouă. Aşa după cum sângele dă viaţă celulelor şi organelor, tot aşa CONCEPŢIA CHRISTIANICĂ este menită să aducă ordinea în om şi în întreaga societate omenească – TRUPUL DOMNULUI.

Considerăm dilema lămurită. Ar fi de prisos să mai întrebăm cititorul cum ar putea un preot să ierte dintr-odată pe un bandit, care toată viaţa lui a prădat şi a furat.

Pentru cei ce gândesc la „tâlharul din dreapta” precizăm că am cercetat şi acest caz şi a rezultat că acel zis tâlhar din dreapta lui Hristos nu era un tâlhar obişnuit, ci era un „haiduc” care făcea dreptate în felul lui, ajutând săracii. Numele lui era Cadimen, avea culoarea gri deschis şi a ajuns în stratul IV. Menţionăm că tâlharul din stânga era realmente un tâlhar, un criminal şi un hoţ la drumul mare, cu pete roşii, maro şi jumătate negru.

Biserica creştină, dogmatică, nu a putut descifra ce este, în fond, păcatul. Cine ţine „contabilitatea” acestor păcate, unde „se scriu” ele, cum deosebeşte Dumnezeu pe un păcătos de unul curat, pe unul care este bun, de altul

care este mai bun, ş.a.m.d.

În cele de mai jos, vom expune diferite texte extrase care să ateste, să demonstreze autenticitatea datelor noastre referitoare la „pete”, „culori” şi „luminozităţi”.

„Iată vin, zice El… ferice de cel ce priveghează şi-şi păstrează haina sa nepătată, ca să nu umble gol şi să nu se vadă ruşinea lui” (Apocalips XIV – 15).

„Dar ai în Sardes… puţine nume care nu şi-au întinat hainele lor şi vor umbla cu Mine în HAINE ALBE… şi de unde au venit? Aceştia sunt cei ce au venit din necazul cel mare. Ei şi-au spălat HAINELE lor şi şi-au ALBIT VEȘMINTELE lor cu SÂNGELE MIELULUI (Apocalips VII 13 – 14)”.

Din acest citat reiese acurateţea expresiei că: şi-au SPĂLAT hainele lor, deci prin efort, prin sângele (concepţia, gândirea) mielului şi-au albit veşmintele… nu spune că cineva i-ar fi iertat.

Şi în sfârşit un text referitor la luminozitate: „… iar cei şapte îngeri… erau îmbrăcaţi în HAINE CURATE şi LUMINOASE…” (Apocalips XVI. 6).

O altă noţiune la care ne vom opri acum este aceea de HAR DIVIN, la modurile în care un om se poate împărtăşi de acest har. Dogmatica vorbeşte de şapte moduri de împărtăşire cu har, acestea referindu-se la cele „şapte taine”: 1 – Botezul; 2 – Ungerea cu Sfântul Mir; 3 – Pocăinţa; 4 – Euharistia (Sf. Împărtășanie); 5 – Sfântul Maslu; 6 – Căsătoria şi 7 – Preoţia

Noi ne-am propus să privim lucrurile cu realism şi luciditate.

Trebuie să spunem clar că noi nu contestăm, nu putem contesta autenticitatea acestor şapte taine şi că este departe de noi gândul de a nega valoarea ritualurilor. Însă, toate aceste şapte taine, biserica le-a legat de nişte RITUALURI EXTERIOARE, care nu întotdeauna au dat rezultatul dorit. Este suficient să ne gândim la taina cununiei care, deşi se oficiază, totuşi divorţurile nu se pot înlătura. Toţi copiii sunt botezaţi, dar prea puţini rămân ataşaţi de biserică. Sfântul Maslu se obişnuieşte să se facă

la mulţi bolnavi, dar sunt prea rare cazurile când dă realmente un rezultat. Toţi preoţii se spune că au HAR, dar… puţini sunt cei ce dovedesc aceasta.

Vom spune aşadar aceasta: CELE ȘAPTE TAINE SUNT ȘI POT SĂ DEVINĂ REALE, dar aceasta este în funcţie de CREDINŢA celui ce participă la TAINĂ. Aşadar, valoarea lor este relativă.

Abordând problema cu limbajul nostru, vom putea preciza că EFICACITATEA unei sfinte taine este în strânsă dependenţă atât la nivelul spiritual absolut al preotului oficiant, de luminozitatea spiritului său, pe de o parte, cât şi de nivelul spiritual al credinciosului, pe de altă parte.

Ca sfintele taine să nu aibă doar o valoare simbolică este necesar ca preotul realmente să fie un spirit luminos, iar credinciosul să nu aibă culori grave, închise. În legătură cu aceasta vom expune rezultatele cercetărilor noastre privind slujba unei sfinte liturghii.

În nenumărate rânduri şi la biserici diferite, Veronica a observat cum, de pildă, la o biserică în care slujeau cinci preoţi, în timpul epiclezei (moment de vârf al Sfintei Liturghii, prefacerea pâinii şi a vinului în trup şi sânge), din fiecare preot ţâşnea o bandă luminoasă subţire, unul din ei având această bandă mai groasă şi mai strălucitoare, în timp ce, la altă biserică, în timpul aceluiaşi moment preotul era învăluit într-un torent de raze, în care el nici nu se mai vedea. Am prezentat două cazuri de limită ca bază de meditaţie.

Să părăsim domeniul dogmaticii şi să poposim în acela al misticii, la acea strădanie lăuntrică pentru meditaţie, contemplaţie şi rugăciune de care se ocupă un mare număr de Sfinţi Părinţi ai Bisericii de Răsărit, între care Maxim Mărturisitorul, Isifie Sinaitul, Evaghie Ponticul, Nichita Stitat, Simeon Noul Teolog şi încă mulţi alţii. Sunt aşa numiţii „părinţi isihaşti”, numele venind de la „isihia” care, în greaca veche, înseamnă „linişte”.

Ce este isihasmul?

Isihasmul vorbeşte despre treptele reale ce conduc sufletul spre curăţirea de patimi, spre celelalte trepte

superioare, care fac sufletul apt să cunoască LUMEA DIVINĂ. Firul călăuzitor în isihasm este deopotrivă meditaţia şi rugăciunea, prin care mintea se poate curaţi şi lumina, împărtăşindu-se astfel cu HARUL DIVIN.

Aceasta constituie într-adevăr un aspect pozitiv şi real, deoarece şi din punctul nostru de vedere orice spirit care este curat se poate împărtăşi, poate absorbi radiaţiile opalice SENTIONICE, iar spiritele care s-au albit şi cresc în luminozitate se pot împărtăşi cu radiaţiile opalice EROSONICE. Acelaşi fenomen pentru câmpurile magnetice FRENICE şi NUSONICE.

Dacă Sfinţii Părinţi isihaşti descifrează în evoluţia spirituală trei trepte – CURĂŢIREA, CONTEMPLAŢIA ŞI EXTAZUL, iar acestea corespund întru totul celor comunicate nouă – PURIFICAREA, ÎNNOBILAREA ŞI TRANSFIGURAREA.

În plus, nouă ni s-a comunicat în detaliu toate treptele spirituale, ceea ce noi am prezentat în capitolul I drept „stări mintale ale unei fiinţe divine”, schemă pe care o reluăm într-o reprezentare mai corectă, mai expresivă, ilustrând:

1. Faza PIRAMIDALĂ a strădaniilor (raţiune, meditaţie, contemplaţie);

2. Faza EXTATICĂ (în faţa armoniei, frumuseţii și sublimului);

3. Faza de îNDUMNEZEIRE (luciditatea, clarviziunea și ideogonia) – SUPRA-OMUL.

Reafirmăm în aceste rânduri cele ce Hristos a zis: „Împărăţia Cerurilor este înăuntrul omului”. Omul este chemat spre a deveni zeu, pentru că menirea lui este să nu fie om, ci „supraom”!

„Supraomul” de care vorbim noi nu este o idee abstractă, ci ceva concret și posibil. Omul este chemat să se depășească pe sine și problemele sale strict individuale și egoiste, ca să devină un om superior, detașat de meschinăriile și vulgaritățile oamenilor ce nu au niciun orizont. Orizontul trebuie lărgit, omul trebuie să facă sacrificii zi de zi, pentru a se depăși pe sine și a deveni un

om care să aducă ceva semenilor. Supraomul este acela care nu mai trăiește pentru sine, ci pentru semenii săi, supraomul este cel ce s-a înnobilat sufletește, trăind în iubire și prin această iubire el înţelege să-și concentreze toate forţele sale spre slujirea semenilor, să devină – așa cum spunea Hristos – fiecare un creator în ramura sa de activitate.

Prima sarcină este PURIFICAREA! Purificare nu este numai o sarcină, ci ea reprezintă prima etapă fără de care nu este posibilă înnobilarea: BAZA PIRAMIDEI.

SCHEMA NR. 5

Purificarea este o problemă fundamentală de care depinde ulterioara evoluţie a spiritului uman. Marea majoritate a oamenilor au spirite pestriţe, având diferite coloraţii ce reprezintă diverse defecţiuni de caracter. Chiar culoarea cenușie care exprimă cinstea și corectitudinea, nu înseamnă încă realizarea purificării. Purificarea desăvârșită este numai rezultatul iubirii și al slujirii semenilor, depășirea cercului strâmt și egoist al preocupărilor numai pentru sine, depășirea preocupărilor legate doar de propria familie și propria persoană.

Depășirea acestui egoism este betonul cel mai greu de distrus și majoritatea pământenilor trăiesc în cercul strâmt și opac al unui egoism care înseamnă pentru spirit întuneric: incapacitatea de a intra în legătură cu lumile divine. Desfiinţarea egoismului, depășirea lui este faza cea mai grea, faza care cere cele mai multe reîntrupări. În această fază stagnează de milenii, miliarde de spirite, atât cele de pe Pământ, cât și cele din straturile I şi II, care suferă de acelaşi egoism, deși mai atenuat, totuși reprezintă cumpăna care înclină cel mai mult spre stagnare…

Stagnarea în egoism! Iată piatra de poticnire, iată bariera necruţătoare care ca o stavilă oprește spiritele să înainteze, să acumuleze lumină. Fără ieșirea din impasul stagnării în egoism, nimeni să nu spere că va putea să

pătrundă în stratul IV care este stadiul „înnobilării” spirituale. Dar și în stratul IV, ca și în celelalte straturi, există diverse gradaţii și trepte. Nu trebuie să ne închipuim stratul respectiv ca fiind omogen, cu spirite de aceeași valoare. Stratul IV, prin excelenţă, prezintă o foarte vastă diversitate de spirite cu culori de la gri semideschis până la gri deschis, gri cu puncte albe sau spirite alburii de culoarea untului, dar care nu au ajuns totuși să pătrundă în stratul V. De asemenea, pătrunderea în stratul V nu trebuie înţeleasă ca o terminare a evoluţiei. Spiritul simte mereu nevoia de a se înnobila, setea de lumină este covârșitoare.

Dacă spiritul este totalmente opac și trăiește în întuneric, atâta timp cât el trăiește în cercul strâmt al egoismului, odată depășit cercul egoismului, când spiritul pătrunde în sfera luminilor, începe să fie apt să primească radiaţiile EROSONICE. De acum începe miracolul și miracolul cel mai mare în urcușul, în ascensiunea spiritului, este întâlnirea cu radiaţiile „erosonice”. De acum începe propriu-zisa sa stare de intrare în armonie cu natura și legile, și, odată împărtășit cu radiaţiile „erosonice”, apare în el SETEA DE LUMINĂ, cea mai nobilă sete, care consfinţește intrarea spiritului în marea familie a celor desăvârșiţi… dar să fim clar înţeleși: desăvârșirea este și ea scară, o scară fără sfârșit.

Această sete de lumină nu încetează niciodată, ba mai mult… ea crește necontenit. De aceea, cei ce trăiesc în această sete de lumină sunt cei din straturile V şi VI. În aceste straturi, cu toate că spiritele trăiesc într-o atmosferă de fericire și extaz, ele doresc în continuare să sporească în lumină și, dornice de activitate, se întorc pe planetele lor de baștină și iau trup. Din stratul V încep să se întâlnească spirite și de pe celelalte planete.

După cum am mai spus, straturile I-IV aparţin în exclusivitate pământenilor. Orice coborâre din V sau VI se soldează cu un spor, cu un avans în energie și lumină, dar trecerea la o treaptă mai superioară este acum mult mai dificilă, mult mai pretenţioasă, astfel că practic rareori un

spirit reușește să mai urce o treaptă, rareori un spirit pe planeta sa ajunge să reușească astfel de realizări încât să obţină meritul trecerii pe o treaptă superioară.

Potenţial însă, orice spirit este deschis evoluţiei, el putând urca pe treptele luminii, iar acest urcuș este proporţional cu efortul depus. Nimic în afara „efortului”, în afara „activităţii”.

Evoluţia spiritului, iată o noţiune fundamentală, de care depinde realizarea umană, noţiune care, în dogmatică, practic nu apare sub nicio formă. Este o noţiune care, deşi are o argumentare logică şi este evidentă, doar părinţii filocalici isihaşti au atins-o vorbind de „treptele urcuşului duhovnicesc”.

În acest sens, lucrarea noastră are meritul de a dezlega şi descifra cele ce Hristos a vrut să arate când a zis: „În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt!” (Ioan IV. 2).

Aceste lăcaşuri realmente există. Ele sunt în număr de nouă şi am vorbit de ele la timpul potrivit. Drumul ce duce către înaltele lăcaşuri este deschis numai efortului, căci „Împărăţia cerurilor este a celor ce se silesc” (Matei XVII. 24)

Revenind la Harul Divin, trebuie să precizăm că în evoluţia spirituală există două faze în ce priveşte modul cum lucrează Harul Divin – adică RADIAŢIILE LUMINICE.

Dacă pentru începători, cei de la baza piramidei, se cere un efort în plus, Harul fiind pasiv, pentru cei avansaţi Harul devine activ, mobilizând, luând – ca să spunem aşa – el iniţiativa.

În acest sens, pentru faza activă a omului, când harul este pasiv, Sfântul Maxim Mărturisitorul descoperă la om „capacitatea sa de a se mişca prin sine” (Filocalia Vol. II, pag. 128), în timp ce pentru faza a doua omul devine pasiv, iar harul activ: „Căci nu poate străbate mintea omenească atâta cale încât să ajungă la perceperea vreunei iluminări dumnezeieşti, dacă nu o atrage Dumnezeu şi nu o luminează EL cu razele dumnezeieşti (Filocalia Vol. II, pag. 133; 31).

În materie de sensibilitate la razele erosonice (Har

Divin de categoria a II), părinţii filocalici au excelat ei realizându-se pe trepte înalte (straturile VI şi VII), iar unii chiar pe stratul VIII, după cum o dovedesc „Cercetările în Lumea Nevăzută”.

De ce dogmatica nu spune nimic? De ce această tăcere?

Tocmai întruparea care, asigură perpetuarea vieţii, tocmai întruparea care, susţine și face posibilă evoluţia spiritului, care dă posibilitatea spiritului să se refacă, să urce, să se înnobileze, să se transfigureze?...

Să trecem acum la problema straturilor. Trebuie să specificăm că dogmatica nu s-a ocupat cu specificul vieţii de dincolo, nici nu s-a referit la problemele legate de continuarea vieţii spiritului după moarte. În schimb, doi Sfinţi Părinţi – Ioan Hrisostom şi Dionisie Pseudo–Areopagitul – au scris fiecare despre cetele sfinţilor, care sunt în număr de nouă. În schimb, doi Sfinţi Părinţi – Ioan Hrisostom și Dionisie PseudoAreopagitul – au scris fiecare despre cetele sfinţilor care, sunt în număr de nouă.

Astfel, Sf. Ioan Hrisostom, în liturghia sa arată că pe Sfântul Disc se găsesc: Sfântul Agneţ (trupul lui Hristos sub forma unui pătrat), un triunghi mare al Sfintei Fecioare Maria, precum şi nouă triunghiuleţe mici, reprezentând cele nouă „cete de sfinţi”.

De asemeni, Sfântul Dionisie PseudoAreopagitul prezintă, în lucrarea sa „Ierarhia cerească”, trei triade a câte trei grupuri fiecare, în total nouă, după cum urmează:

I. II. III.

Prima grupă A doua grupă A treia grupă triadică triadică triadică

1. Începătorii 4. Puteri 7. Tronuri
2. Îngeri 5. Stăpânii 8. Serafimi
3. Arhangheli 6. Domnii 9. Heruvimi

În „Ierarhia cerească”, a lui Dionisie întâlnim, ca şi la Maxim Mărturisitorul, ideea vieţii în continuă mişcare, în continuă activitate. Dionisie arată în lucrarea sa

deosebirile de receptivitate la Lumina Divină a celor nouă cete. Astfel, Heruvimii şi Serafimii sunt cei mai apropiaţi de Tronul Ceresc şi sorb din plin această lumină, pe când primele cete se împărtăşesc cu mai puţină lumină, iar restul gradat, fiecare după treapta pe care se află. Aceasta confirmă cele prezentate de noi referitor la radiaţiile opalice la care se disting trei raze diferite de acţiune, atât pentru radiaţiile luminice (sentionice, erosonice şi agapinice), cât şi pentru câmpurile magnetice mensonice (frenice, nusonice şi fanice).

Să abordăm acum, în încheiere, problema PARUSIEI, a celei de a doua veniri a lui Iisus Hristos.

Asupra celei de a doua veniri a lui Hristos vorbeşte cu claritate capitolul XIV din Evanghelia de la Matei şi mai ales Apocalipsul Evanghelistului Ioan, care dă detalii referitoare la pedepsele ce vor veni asupra Pământului odată cu aşa-numita „Judecată de Apoi”.

Diferite izvoare patristice interpretează „Învierea cea de apoi” drept o înviere a tuturor morţilor din toate timpurile, o înviere în trup şi o viaţă veşnică în trup veşnic, pe un Pământ veşnic. Această interpretare nu este nici reală şi nici posibilă. Din cele comunicate nouă, pornind de la relatarea lui Hristos, unde se vorbeşte despre efectul radiaţiilor DURAN, TRITON ŞI TIRIN ce vor fi trimise pe Pământ pentru arderea a tot ce este spirit rău şi căzut, în scopul asigurării unei vieţi ulterioare paşnice, care să asigure dezvoltarea spirituală pe întregul Pământ. Judecata va însemna un fel de triere, un fel de cernere, din care vor rămâne numai cei apţi de urcuş. În acest sens, zona întunericului cu toţi cei ce aparţin de ea vor fi nimiciţi, arşi, mistuiţi de radiaţiile opatax, iar cei ce nu sunt nici buni, nici răi – cei din zona neutră – vor fi expulzaţi pe o altă planetă inferioară, pentru a nu stânjeni, pentru a nu împiedica desfăşurarea activităţii celor buni, a celor ce merită să moştenească Pământul cu toate bunătăţile lui.

Nu este vorba deci de o o înviere decât în înţelesul figurat al cuvântului. Va învia filosofia Christianică, bazată

pe studiu şi cercetare, o filosofie nouă, aptă să răspundă la toate întrebările, să rezolve toate problemele, filosofia „AȘEZĂMÂNTUL CEL NOU AL SÂNGELUI LUI HRISTOS”.

Viaţa îşi va continua ciclurile ei normale de reîntrupare, până ce toţi pământenii vor reuşi să depăşească stratul IV şi să intre în lumea celor desăvârşiţi, de la stratul V în sus.

Pământul, ca orice planetă pozitivă, are o vârstă limitată în timp, nu poate fi veşnic. Va dispune însă de suficient timp pentru a da posibilitatea fiecăruia de a se realiza multilateral, de a se înnobila şi transfigura, de a se desăvârşi, astfel ca fiecare om să poată ajunge UN MIC ZEU.

ÎNCHEIERE
la partea I
Nici nu s-a început partea I, cum de se încheie?

În dezvoltarea gândirii filosofice au apărut gânditori care, de-a lungul secolelor, au încercat într-o măsură mai mică sau mai mare să descifreze tainele existenţei umane.

Cele prezentate în această lucrare sunt fără îndoială noi şi inovatoare, dar ideea evoluţiei spiritului către desăvârşire este proprie şi brahmanismului, budhismului şi jainismului. Deosebirea constă în faptul că în aceste religii nu s-a vorbit niciodată despre importanţa culorilor şi luminozităţii spiritelor, nici de existenţa unui adevărat univers spiritual, în care spiritele îşi continuă viaţa lor, păstrându-şi înfăţişarea şi trăsăturile lor de caracter.

Atât în doctrina brahmană – hindusă, cât şi în cea budhistă, se găseşte noţiunea de SAMSARA, care exprimă peregrinarea spiritelor prin diverse şi multiple întrupări, care nu excludeau şi intrarea în trup de animal. Departe de noi această idee! Dimpotrivă, afirmăm că spiritele umane numai în corpuri omeneşti se pot întrupa şi niciodată în animale. Ceea ce este de reţinut este faptul că şi noi suntem în deplin acord cu doctrinele brahmane şi

budhiste, care vorbesc despre necesitatea ieşirii, scăpării de ciclurile de reîntrupare şi noi afirmăm că idealul este de a scăpa de venirea pe Pământ şi de a rămâne în veşnicia bucuriei şi luminii pe care o oferă straturile de la V în sus.

Trebuie să ne oprim însă şi să precizăm că această părăsire a zonei pământene, că această scăpare de reîntrupări nu trebuie să constituie totuşi un scop şi un ideal în sine. De aceea, apelăm la realismul şi luciditatea omului instruit, care să înţeleagă că sensul existenţei sale este:

PURIFICAREA, ÎNNOBILAREA – TRANSFIGURAREA.

TEORIA ALUETEI
RELAŢIA IDEE – MATERIE

Alueta nu este altceva decât un atom nevăzut, nepozitivizat, care constituie materialul de bază al materiei negative, precum şi al spaţiului, considerat ştiinţific ca un vid, adică lipsit de atmosferă. Aşadar, spaţiul este vid din punct de vedere fizic, experimental, dar teoretic el nu poate fi gol. Aluetele sunt atomii sub înfăţişarea – să zicem – a unor raze ultranobile, care constituie spaţiul interplanetar şi interstelar.

Ce este în fond alueta?

Alueta este cărămida fundamentală a vieţii, a existenţei în analogie cu ceea ce noi în fizică numim atom, forma elementară de bază a materiei.

Despre aluete ne-a vorbit prima dată Heruvicle, în august 1977, dar nu am înţeles suficient de clar. Tot în aceeaşi perioadă ne-a dat explicaţii generale asupra efluviilor zentice, dar tot nu am înţeles. Tot atunci ne-a vorbit despre interdependenţa cuplului univers pozitiv – univers negativ, dar nici aceasta nu am înţeles-o bine.

La începutul lunii februarie 1978, Heruvicle a reluat teoria aluetei, precum şi problema genezei şi am reuşit, în sfârşit, să înţelegem şi să putem aborda în scris cele ce am aflat, toate aceste date constituind baza de pornire pentru

înţelegerea evoluţiei materiilor, a formării făpturilor biologice, precum şi a fiinţelor cugetătoare.

Punctul de plecare este alueta. De înţelegerea ei depinde înţelegerea etapelor evoluţiei materiei şi a formării diferitelor stadii de organizare a acestei materii.

Deocamdată lăsăm deoparte atomul pozitiv, care nu este decât „un caz particular” – o stare precară a atomului negativ: alueta.

Atunci, ce este alueta?

„ALUETA ESTE FORMA ELEMENTARĂ DE EXISTENŢĂ A MATERIEI NEGATIVE”.

Aceasta este primă formulare brută, dar care încă nu explică ce este, în fond, alueta.

Vom aborda acum caracterul abstract al prezentării noastre şi vom spune:

I. ALUETA ESTE „ESENŢA”…

ÎI… „ESENŢĂ” a vieţii, a existenţei…

III…” ESENŢĂ” compusă din două principii…

IV… principiile fiind constituite din IDEI ce se oglindesc reciproc.

Vom prezenta acum o schemă care să includă noţiunile folosite mai sus, cu explicaţiile necesare:

Schema Nr. 6

Alueta este o esenţă bazată pe două principii: TAMA şi ATAM, acestea incluzând două idei și anume, o idee de activitate și emisie și, respectiv, de pasivitate şi absorbţie.

Aceasta ar fi definiţia de fond a tuturor aluetelor, valabile pentru toate stadiile energetice. Care sunt caracteristicile schemei de mai sus:

I”. UNICITATEA ESENŢEI” – aceasta este prima abstractizare majoră, deoarece formularea pe care noi am fi putut-o da ar fi fost unitatea în dualitate sau, într-o formulare vulgarizată: armonia contrariilor…

Noi insistăm în caracterizarea schemei de mai sus prin expresia:

ÎI”. UNICITATEA ESENŢEI ÎN DUALITATEA

PRINCIPIILOR, căci UNICITATEA ESENŢEI este posibilă tocmai datorită a doua principii TAMA şi ATAM. Unicitatea esenţei este dualistă. Ea implică o strânsă interdependenţă simultană a celor două principii componente, TAMA şi ATAM, care se manifestă la modul fenomenal printr-un DUBLU FENOMEN DE EMISIE şi ABSORBŢIE, aceasta implicând existenţa unui CÂMP DE INFRAESENŢE.

III. În acest sens, esenţa are ca mod de existenţă pe plan fenomenal, concret, existenţa câmpului de infraesenţe, ce constituie în acelaşi timp tocmai modul de manifestare fenomenală a aluetei.

IV. O altă caracteristică a unicităţii esenţei, adică a aluetei, este existenţa sa perpetuă, veşnică. Alueta este însăşi MIRACOLUL EXISTENŢEI. Ea nu are început, nu are sfârşit, nimeni nu o poate crea şi nimic nu o poate distruge. De aceea, definim alueta drept MOD ELEMENTAR DE EXISTENŢĂ (Precizăm că este vorba de aluetă și nu atom, care este doar un caz particular al aluetei universale).

Să revenim la schema Nr. 6, în care am pornit de la abstracţii. Este vorba de noţiunea de ESENŢĂ, care, la rândul ei, este compusă din alte două abstracţii: principiile ACTIV şi PASIV.

Până acum suntem în planul abstract, nimic concret. De acum însă, pătrundem în planul concret.

Planul concret este marcat de intervenţia dublului fenomen de EMISIE şi de ABSORBŢIE. Intervenţia acestui aspect fenomenal ne duce de la planul abstract la planul concret. Continuând „concretul”, fenomenul de emisie și absorbţie, suntem de fapt, în plină definire a ENERGIEI, a cărei existenţă se datorează tocmai dublului fenomen emiţător-absorbant. Ţinând seama de acestea, să legăm abstractul de concret prin următoarea formulă:

Formula nr. 1

ACTIV – EMISIE
ESENŢĂ – ENERGIE
PASIV – ABSORBŢIE

Ţinând seama de această formulă, abia acum putem considera să dăm o definiţie completă a aluetei.

ALUETA ESTE MODUL ELEMENTAR DE EXISTENŢĂ A ENERGIEI. Alueta, fiind aşadar modul elementar de existenţă a energiei, fiind energie, ne gândim la materie, gândindu-ne la materie, putem realiza echivalenţa:

EXISTENŢĂ – ENERGIE – MATERIE.

Înseamnă atunci că formula nr. 1 este de fapt formula însăşi a materiei şi atunci:

MATERIE = ENERGIE = EXISTENŢĂ.

Prin această ultimă concluzie am ajuns să demonstrăm cele afirmate în capitolul I al acestei lucrări, când afirmam că spiritul – corpul negativ – este materia negativă, pe care am definit-o drept

O UZINĂ PRODUCĂTOARE DE ENERGIE.

Aceasta este alueta: MATERIE = ENERGIE = ESENŢĂ, aceasta este însăşi baza a ceea ce se numeşte existenţă.

Definiţia aluetei o mai putem însă formula drept UN NUCLEU ESENŢIAL MATERIAL ENERGETIC, care are ca atribut, ca însuşire fundamentală necontenita ACTIVITATE, veșnica MIȘCARE.

Fiind în activitate, fiind în mișcare, acestea trebuie să aibă un SENS. Sensul nu este însă unic și liniar, el este tridirecţional în spaţiu şi nesfârşit în timp.

Să vedem acum care sunt cele trei dimensiuni ale sensului. Acestea sunt: ASCENDENT, STABIL ŞI DESCENDENT.

Urmând firul logic, am ajuns la cele trei ipostaze pe care le poate avea materia negativă, în conformitate cu cele trei direcţii posibile. Să sintetizăm:

SCHEMA nr. 7

(esenţa) sens ASCENDENT = ACUMULARE de energie;

ALUETA = MATERIE sens STABIL = ECHILIBRU energetic;

(energie) sens DESCENDENT = PIERDERE de energie.

Am ajuns, în sfârşit, la o schemă care poate sta la baza definiţiei celor două forme: de materie negativă şi materie pozitivă, despre care am vorbit încă din primul capitol şi pe care o vom relua, ţinând seama de schema prezentată mai sus, astfel:

— MATERIA NEGATIVĂ este caracterizată printr-o dominantă activă, aceasta însemnând dominanta EMIŢĂTOARE, cu sens ascendent evolutiv, materia care este în stare continuă de acumulare de energie, tinzând către noi scheme superioare de organizare, materie indestructibilă, veşnică.

— MATERIA POZITIVĂ este caracterizată printr-o dominantă pasivă, stagnantă, aceasta însemnând sens descendent, mărginită la structuri simple, elementare, materie destructibilă, din cauza dominaţiei laturii absorbante, materie amorţită, care a pierdut capacitatea de auto-organizare, având o soartă critică, în sensul că tinde spre pierderea de energie printr-un proces lent de dezagregare.

Cu aceste noţiuni clarificate, să încercăm să formulăm specificul celor două universuri: cel spiritual negativ şi cel material – pozitiv.

UNIVERSUL SPIRITUAL NEGATIV este un univers caracterizat prin:

— ORDINE; el este alcătuit din straturi, o spirală simplă în formă de con, expresie a treptelor de energie, care reflectă cu stricteţe stadiile diferite de lumină, adică de ENERGIE ACUMULATĂ, rezultat al unei evoluţii

disciplinate, în care LEGILE au constituit axul călăuzitor.

UNIVERSUL MATERIAL POZITIV este un univers caracterizat prin:

— HAOS: un spaţiu infinit, în care materia pozitivă se prezintă sub o infinitate de forme, care mai de care mai bizare (vezi astrofizica), un univers haotic, ce prezintă cele mai neașteptate și paradoxale moduri de moduri de manifestare, noian de fenomene haotice, abisale, rezultat al lipsei de disciplină în care legile acţionează haotic, neputând realiza nici cele mai elementare forme de viaţă.

Iată-ne ajunşi la o formulare realistă, clară şi concisă a celor două universuri care, credem, va reuşi să dea cititorului o orientare clară în descrierea ideilor şi legilor proprii celor două universuri.

Am vorbit despre universul negativ al ordinii şi despre universul pozitiv al haosului, al dezordinii. Dar sistemul nostru planetar? Oare nu este şi el ordonat? Oare nu domnesc şi în el legile, disciplina rotaţiei planetelor?

Da! Sistemul nostru planetar este expresia tocmai a unei stări de mijloc, de echilibru relativ, expresie – am putea spune – al unui al treilea univers în care:

— Pozitivul relativ ordonat se îmbina cu

— Negativul, absoluta ordine.

Iată capcana pietrei filosofale:

Spiritul – absolut ordonat – trăieşte într-o lume relativ ordonată. O lume a spiritelor este nevoită prin forţa implacabilă a destinului să trăiască într-un univers material stagnant, într-o ordine relativă, sursă de confuzie şi de eroare. Iată sursa contraindicaţiilor din concepţiile noastre, iată universul quasi – mort, stagnant în care trăim, suntem influenţaţi în gândirea noastră să-l considerăm ca singurul real. Viaţa în corp pozitiv este plină de contradicţii, pare fără rost, fără sens, pândită de misterioasa moarte care, pentru mulţi, a devenit un crez absolut.

Trăim într-un univers care şi-a pierdut sensul ascendent, a stagnat şi iată-l în starea în care nu mai acumulează energie, ci… pierde.

De aceea sensul nu trebuie să-l căutăm în materia pozitivă, ci în materia negativă, în spiritul nostru, în esenţa noastră, în noi înşine, căci numai în noi vom putea descifra adevăratul sens al existenţei, al vieţii, sensul ascendent – veşnic al unor noi stadii superioare de acumulare de energie – care să ne conducă spre noi forme de cunoaştere, spre lumină.

Mai există însă ceva de adăugat la specificul celor două universuri, al celor două materii. Vom reveni pentru aceasta la formula 1, s-o prezentăm din nou:

ACTIV – EMISIE
ENERGIE
ESENŢĂ – MATERIE
PASIV – ABSORBŢIE
Formula nr. 2

Formula de mai sus are însuşirea de a contribui la precizarea definiţiei celor două materii, şi anume:

— Materia negativă – este o esenţă cu dominantă activă, în care rolul determinant îl are emisia, în timp ce.

— Materia pozitivă este o esenţă cu dominantă pasivă, în care rolul determinant îl are absorbţia, care este evidenţiată prin forţele de coeziune intra atomice.

Iată-ne ajunşi la explicarea luminozităţii câmpurilor luminice proprii spiritelor superioare. Ele emit lumina, deoarece esenţa lor este dăruirea, dăruirea fiind expresia iubirii, iubirea fiind lumină. Logica se leagă perfect pe plan fenomenal, explicaţiile noastre se confirmă cu exactitate, căci dăruirea este expresia concretă a esenţei care este iubirea, iar rodul iubirii se manifestă realmente prin câmpul luminic!

Dăruirea este caracteristica dominantă a spiritelor curate, a spiritelor ce radiază în jurul lor un câmp luminos, ascuns privirilor noastre pozitive, dar pe care un medium de calitate îl poate cu uşurinţă constata.

Dăruirea este expresia celui mai nobil stil de viaţă exterioară, rod al unei esenţe interioare nobile şi luminoase, denumită de noi iubire.

Iubirea ca esenţă este rădăcina vieţii, sensul de foc interior ascendent major al existenţei. Iubirea este materia abstractă din care este alcătuit tot ce este spirit curat, superior.

Iubirea nu este însă doar rădăcină şi sens, ea este realmente „cea mai pură esenţă”!

Să ne oprim. Am folosit expresia: „cea mai pură”.

Aceasta ne conduce, fără să vrem, la o nouă idee, aceea a IERARHIZĂRII ESENŢELOR, ceea ce ne îndreptăţeşte să apelăm la fenomenul de POLARIZARE, prin care ne permitem să revenim la planul abstract de la care iniţial am pornit la începutul acestui capitol şi să apelăm la o nouă schemă, care să exprime FENOMENUL POLARIZĂRII ESENŢELOR.

Astfel, vom avea:

SCHEMA NR. 8

Propunem acum cititorului ca această schemă să o suprapunem peste schema nr. 3 şi să mediteze.

Va rezulta o sinteză completă, care va remarca relaţia între

FORMĂ şi CONŢINUT

Între

MATERIE şi IDEE

ENTITĂŢI NEDESPĂRŢITE ŞI VEŞNIC SUDATE!

Am realizat încă un pas! Am reuşit să introducem noţiunea de idee şi prin aceasta să punem în discuţie cele mai uzitate noţiuni de către filosofie: noţiunea de idee şi noţiunea de materie, care au generat şi filosofii opuse, respectiv idealiste sau materialiste.

Privind prin prisma celor afirmate mai sus, putem afirma cu toată fermitatea că separarea filosofiilor este o iluzie de optică, o simplă amplasare dintr-un anumit unghi de vedere lateral, adevărata filosofie fiind doar aceea care se amplasează într-un punct central, acela în care cele două noţiuni – majore – trebuie privite concomitent, sudate între ele indisolubil, tot aşa cum abstractul şi concretul

formează o unitate fermă şi inalienabilă… căci, în fond:

— Lumea materială este expresia lumii ideilor iar.

— Lumea ideilor este esenţa lumii materiale, căci: lumea materială şi lumea ideilor formează o unitate absolută, armonioasă şi perfect sudată, tendinţa de separare a lor fiind absurdă şi total eronată.

Ţinând seama de acestea, formula nr. 2 poate fi întregită astfel:

FORMULA NR. 3

Să privim cu atenţie formula aceasta! Putem oare să spunem că începutul este în idee sau să afirmăm că totul porneşte de la materie? Aceasta nu ar putea primi decât calificativul de EXTREMISM…

Formula noastră beneficiază de un echilibru perfect, de o corelaţie indestructibilă, reflectând o ECHIVALENŢĂ totală, fără echivoc. Toate noţiunile incluse în formula nr. 3 fuzionează, se întrepătrund, formând o UNITATE care exprimă însăşi EXISTENŢA!

Suntem în plină TEORIE…

Am demonstrat teoretic UNITATEA şi ARMONIA profundă a doua noţiuni fundamentale, pe care filosofiile le separă în mod absurd.

Să nu uităm însă că până acum nu am făcut altceva decât să demonstrăm pur teoretic, urmând logic corelarea noţiunilor. Dar aceasta este o operaţie pur mentală! Am făcut ordine doar în gânduri, în raţionamente, în teorie, dar… practica? Practica şi realitatea ce ne demonstrează?

Realitatea ne introduce – trebuie s-o recunoaştem – într-o LUME PLINĂ DE CONTRADICŢII, forţându-ne să gândim dialectic şi nu metaforic! De ce? Tocmai pentru că realitatea este următoarea: trăim într-o lume divizată, polarizată de idei diferite, manifestate pe plan filosofic prin ideologii opuse, ce tind să formeze societăţi care urmăresc scopuri diferite şi uzând de metode diferite.

Vom avea astfel:

IDEOLOGIA ARMONIE
care tinde către: ZENITALĂ DREPTATE şi ADEVĂR
și

IDEOLOGIA MINCIUNA
care tinde spre NADIRICĂ NEDREPTATEA şi URA

Din aceasta rezultă sursa contradicţiilor pe care o exprimă lumea, realitatea înconjurătoare.

Pe Pământ, materia pozitivă stagnantă înlănţuie şi forţează să convieţuiască la un loc, pe aceeaşi suprafaţă orizontală, spirite care, în universul spiritual negativ, sunt ierarhizate spaţial, pe vertical. Iată tragedia! Universul material pozitiv stagnant în care trăim obligă spiritele luminoase şi întunecate, polarizate în direcţii diferite, animate de ideologii opuse, să trăiască la un loc, ceea ce are ca urmare luptele ideologice, luptele pentru idei.

Filosofiile îşi etichetează ideologiile cu firme distinse. Dar ce contează firma? La ce bun inchiziţia, care s-a numit credincioasă în Dumnezeu şi s-a dedat la cele mai crude atrocităţi şi ce importanţă are dacă ateii îl neagă pe Dumnezeu, dar sunt cinstiţi şi corecţi? Nu este important crezul verbal, ci orientarea adâncă în lumea ideilor. Câte firme nu pot fi colorate în jos, dar care în realitate ascund un conţinut ce contrazice coloraţia firmei exterioare. De aceea, este esenţială opţiunea pentru ideile de fond; ele trebuie atent citite şi atunci vom înţelege adevăratul sens al orientării către una din cele două lumi, cea ZENITALĂ sau cea NADIRICĂ.

Optăm pentru ZENIT? Înseamnă că tindem către armonie şi atunci luptăm pentru adevăr şi dreptate, suntem deci în tabăra celor cu idei nobile şi atunci – vrem, nu vrem – ne numim idealişti, căci avem un crez ideatic, suntem nişte luptători pentru diverse idei, avem o ideologie, pentru că şi concepem o lume armonioasă, deci avem un ideal care devine motorul, generatorul eforturilor,

strădaniilor şi luptei noastre. Aşadar, ideea primează, ea este motorul, ea este generatorul, ea este sursa de energie care ne animă şi ne dă viaţă!... Că ne numim materialişti este o iluzie!... În fond, suntem cei mai aprigi IDEALIŞTI, pentru că visăm o lume armonioasă, când de fapt ea este „contradictorie” în pofida visurilor noastre, lumea nadirică se opune, vrea altceva şi atunci pornim o luptă ideologică în speranţa că vom reuşi să readucem această lume nadirică pe linia de plutire, adică s-o reorientăm către ZENIT. Suntem în plin idealism, mai mult sau mai puţin utopic, neglijând realmente materia...

Cum aşa?... Am ajuns să minimalizăm pe „majestatea sa materia”. Răspundem ca nişte adevăraţi idealişti, visători? Nu! Nu vrem să minimalizăm materia, dimpotrivă! Vrem s-o dominăm, s-o călăuzim, s-o ordonăm, s-o facem aidoma cu idealul, cu visul nostru!

Să ne oprim acum şi să recunoaştem că în realitatea practică ideea este factorul determinant, ideologia este forţa noastră motrică. Generatorul de energie care alimentează acţiunile noastre. După felul cum concepem în viitor lumea, depind faptele noastre actuale, de felul cum ne construim scara valorilor depinde structura noastră de caracter.

— Facem parte din lumea ZENITALĂ?... Avem o concepţie superioară, avem un ideal înalt, trăim gândirea în lumea ideilor pure, de înaltă esenţă, acţionăm drept, trăim în adevăr, iubim munca şi acceptăm sărăcia, chiar lanţurile şi cătuşele în schimbul unei conştiinţe curate... căci facem parte din lumea pentru care aurul este ideea – adevărata – bogăţie interioară!

— Dacă suntem din lumea nadirică, avem o concepţie deformată, avem un ideal fals, trăim cu mintea într-o lume de idei confuze, denaturate, concepem valorile în mod eronat, trăim în minciună, iubim comoditatea şi luxul, iar pentru huzur şi bunăstare acceptăm orice, chiar şi o conştiinţă pătată, căci primează „majestatea sa materia” – banul: bogăţia exterioară...

Zadarnice sunt”... ismele” şi”... craţiile”! Ce folos că

se numeşte stat democratic şi în sânul lui domneşte nedreptatea? Ce folos că un stat se numeşte liber, iar funcţionarii lui mint cu neruşinare? Oare nu este preferabilă o societate care se închină cinstit la idoli din piatră, decât una care se închină la bani? Răspundeţi! Atunci ne întrebăm pe drept cuvânt:

— Încotro se îndreaptă progresul?

— Ce înseamnă progres?

— Progres? De acord! Dar în ce? În care direcţie? Către care din lumi? ZENITALĂ sau NADIRICĂ?

Preferăm o societate primitivă, dar ZENITALĂ? Sau o societate civilizată, cu o orientare NADIRICĂ?

Lăsăm cititorul să opteze, liber şi nestingherit.

Noi atât am avut de spus!

PRANA
SAU
NECTARUL LUMINIC

FENOMENUL SIONEPTIC
AL
RUGĂCIUNII

Vom vorbi acum despre unul dintre cele mai minunate fenomene care au loc în universul spiritual negativ, fenomenul sioneptic.

Este, putem spune, din punct de vedere spiritual, un important eveniment pe care-l poate trăi un spirit din zona de lumină sau pe una din celelalte planete şi anume, este vorba de împărtăşirea de care pot beneficia spiritele superioare cu PRANA sau nectarul luminic. PRANA sau nectarul luminii este alcătuit din aluete ultrarafinate, ultradistilate, proprii atmosferei din straturile superioare adică celor de la V în sus.

Cum se produce fenomenul SIONEPTIC şi în ce

condiţii? Fenomenul sioneptic este fenomenul pe care-l pot trăi numai marii rugători. Cazul cel mai frecvent aparţine marilor rugători care au atins treapta a III-a a rugăciunii, rugăciunea inimii, a lacrimilor, rugăciunea de duh, cea mai înaltă treaptă a rugăciunii care cunoaşte extazul mistic.

Ce se întâmplă? Un rugător, când ajunge cu mintea şi inima să-i vibreze în muzica unei rugăciuni înalte, depăşindu-se pe sine, cât şi lumea, mediul înconjurător, rugăciunea lui este „ascultată” în sensul că depăşeşte stratul IV şi ajunge în V, primul strat de lumină autentică. În V, rugăciunea lui se proiectează în centurile SIFOKETUARICE ale atmosferei şi, de acolo, rugăciunea, care este ca o rază, se amplifică, reîntorcându-se la rugător, dându-i o energie de 4 – 5 ori mai mare. Această reîntoarcere antrenează după sine aluete ultrarafinate şi ultradistilate din stratul V, aluete care nu sunt altceva decât particule supraîncărcate energetic, care alcătuiesc atmosfera straturilor de la V în sus.

Astfel, cel ce are o rugăciune înaltă, ajunge să respire atmosfera stratului V.

Acest fenomen nu are asemănare cu lumea fenomenelor fizice şi nici nu i se pot da prea multe explicaţii. Nouă ni s-a prezentat acest fenomen, astfel că-l prezentăm şi noi ca atare.

Mintea în rugăciune, face ca acel câmp mensonic de care am vorbit în alte capitole să crească de 3 – 4 ori. În acest câmp mensonic amplificat, extins, mintea începe să emită vibraţii în spaţiu în formă de cercuri concentrice. Apoi, din aceste cercuri, ţâşneşte în sus o bandă de lumină, o rază ca un fir de borangic, care porneşte spre stratul V. Ajunge acolo, se reflectă de bolţile SIFOKETUARICE şi, antrenând aluetele, adică atmosfera din V, PRANA sau nectarul luminii, se întoarce la rugător hrănindu-l, adăpându-l cu această prana, cu acest nectar luminic.

Trebuie să fie clar: numai la rugăciunile intense, de mare vibraţie interioară se petrece acest fenomen, care poartă numele de fenomen SIONEPTIC. Dacă rugăciunea este de valoarea celei de-a doua trepte, adică rugăciunea

minţii, razele rugăciunii, vibraţiile ajung numai până la straturile III sau IV, care nu au putere de reflectantă, ceea ce face ca ele să nu se poată reîntoarce de unde au plecat. Ele chiar dacă se întorc sunt de slabă intensitate, nu hrănesc şi nu adapă aşa cum se întâmplă cu cele ce ajung în stratul V.

Stratul V, cu atmosfera sa înaltă, alcătuieşte prana sau nectarul luminic, de care se împărtăşesc toţi locuitorii acelui strat Această prana nu este numai în V, ci în toate straturile, mai ales în Opal.

Practica isihastă a Sfinţilor Părinţi ai Filocaliei vorbeşte numai despre înălţimea şi deosebit de bogatele bucurii spirituale pe care le poate aduce „rugăciunea lui Iisus”. Despre această rugăciune vorbeşte ca nimeni altul Sfanţul Teofan Zăvorâtul, în lucrarea sa numită „Zbornicul”.

Această rugăciune se aseamănă întru totul cu ceea ce este la cei din India: „om mani padme num”, adică „Salut nestemat în floarea de lotus”. Asemenea rugăciunii lui Iisus şi ruga indiană are rolul de a-l despăturii pe om, de a-l înstrăina de patimile trupeşti şi de a-l dedica în întregime şi pentru totdeauna lumii spirituale.

Cui se datorează fenomenul SIONEPTIC?

Acest fenomen se datorează atmosferei din stratul V: SPAŢIUL ALUETIC QUINTIC. Dar nu numai stratul V, ci toate straturile îşi au bolţile lor sifoketuarice, atmosferele lor specifice, spaţiile aluetei specifice proprii fiecărui strat: astfel, în VI există spaţiul de aluete sextinic; în VII – spaţiul aluetic septanic; în VIII spaţiul aluetic octanic; în IX spaţiul aluetic nonic; iar în Opal, atmosfera opalică cuprinsă în ZENTA SIFOKETUARICĂ, poartă numele de spaţiul aluetic DECADIC.

Desigur, de spaţiile aluetice din straturile superioare nu pot beneficia oamenii de rând. Pentru împărtăşirea cu spaţiul aluetic sextinic, de pildă, trebuie să fie spiritul venit cel puţin din V. În general, spiritele înalte care vin pe Pământ ajung prin efort la vârsta unei spiritualităţi mature, pot să se împărtăşească în momentele de

concentrare cu aluete energetice din spaţiul aluetic al straturilor din care au descins. Dar şi pentru spiritele înalte coborâte pe Pământ este de precizat – alimentarea cu prana – se face rar, doar în momentele de înălţare spirituală când concentrarea, fiind deosebit de accentuată, raza care ţâşneşte din câmpul mensonic amplificat ajunge în spaţiile aluetice ale straturilor superioare, întorcându-se amplificat la persoana aflată în stare de concentrare mentală.

În rândurile de mai jos am pus accentul pe faptul că dintre pământeni, cei ce aparţin straturilor din zona inferioară a luminii (straturile I-IV) rugăciunea este una din căile cele mai uşoare, una din cele mai rapide metode de „albire”, pentru a se putea pătrunde în stratul V. Într-adevăr, rugăciunea interioară este aceea care asigură accesul rapid către straturile superioare. Dar mai există ceva la fel de important şi de valoros care face posibil accesul către stratul V şi anume, viaţa de dăruire închinată semenilor.

Un medic, de pildă, dacă duce o viaţă modestă, depăşindu-se pe sine, jertfindu-se bolnavilor săi, închinând viaţa vindecării celor pe care îi tratează, dragostea de semeni este aceea care deschide şi face posibilă producerea fenomenului sioneptic, acel medic va respira prana straturilor înalte încă de pe Pământ, acel medic va trăi, încă în trup pozitiv fiind, ca în rai.

Dragostea, deci dragostea de oameni, de cei săraci, suferinzi, jertfa pentru cei lipsiţi şi oropsiţi, iată drumul, iată „poteca cea îngustă” pe care se poate urca spre una din treptele superioare.

Anahoreţii isihaştii, însinguraţii, firile meditative, contemplativii, cei ce se ascund de tot şi toate, dintr-o covârşitoare SETE DE LUMINA – ei sunt cei ce au poteca asigurată, ei sunt cei ce cunosc cel mai bine fenomenul despre care am vorbit

Aşadar, toţi cei ce vor, toţi cei ce aspiră să guste, să trăiască fenomenul SIONEPTIC, trebuie să fie nişte însinguraţi asemeni unor isihaşti care, chiar dacă sunt siliţi

de împrejurări să trăiască în mijlocul oamenilor, retrăgându-se în camera cea mai dinlăuntru a sufletului lor, să „oficieze” acolo liturghia lăuntrică a împărtăşirii cu nectar, acea inefabilă lumină care, alimentând mintea, o face şi pe ea să lumineze pentru a putea păşi pe treptele necunoscute ale negrăitei CUNOAŞTERI…

ÎNSINGURAREA poate şi trebuie să fie însuşită de toţi cei ce aspiră spre o viaţă înaltă, fie că este vorba de slujirea semenilor, fie că este vorba de cercetare ştiinţifică, fie că este vorba mai ales de CREAŢIE…

SCHEMA

FENOMENUL ARGOTINIC
AL
CREAŢIEI

Am precedat această expunere cu reluarea unei scheme despre care deja am vorbit într-unul din capitolele precedente. Am reluat această schemă tocmai în scopul de a da o explicaţie cât mai precisă, atât fenomenului SIONEPTIC, despre care am vorbit mai înainte, cât mai ales pentru a defini mai exact domeniul de manifestare al fenomenului ARGOTINIC.

Orientându-ne de data aceasta după această schiţă, care exprimă treptele pe care poate urca mintea în strădania ei de înnobilare, vom încerca să delimităm etapele despre care deja am vorbit, reluându-le după cum urmează:

I – Prima etapă este PURIFICAREA. Ea se realizează pe primele trei trepte ale PIRAMIDEI. 1. Raţiunea; 2. Meditaţia; şi 3. Contemplaţia, aceasta din urmă fiind şi prima treaptă a celei de-a doua etape.

II – A doua etapă este ÎNNOBILAREA. Ea porneşte încă de la contemplaţie, cuprinzând apoi cele trei trepte ale EXTAZULUI, extaz în faţa: 1. Armoniei; 2. Frumuseţii şi 3. Sublimului. În sfârşit urmează ultima:

III.

— A treia etapă: TRANSFIGURAREA, care cunoaşte la rândul ei cele trei trepte proprii sferei: 1. Luciditatea; 2. Clarviziunea şi 3. Ideogonia, aceasta constituind „omega” propriu-zis al scării evolutive.

Fenomenul SIONEPTE, propriu celor ce se roagă arzând, aparţine cu precădere treptelor celei de-a doua etape, adică a ÎNNOBILĂRII. Rugăciunea inimii este în esenţă EXTAZUL celui ce vede, celui ce priveşte de departe sfera – lumina miezurilor şi a esenţelor. Această „vedere” lăuntrică aduce linişte („isihia”), aduce bucurie, este asemeni unui zbor în care mintea luminată de lumina ce iradiază din sferă, luminează întreaga fiinţă, conducând mintea spre noi trepte ale înţelegerii, ale negrăitei cunoaşteri…

Dar extazul nu înseamnă, încă, „pătrunderea în sferă”. În cercul arzător al lucidităţii, al clarviziunii şi al ideogoniei. Extazul este doar o etapă premergătoare sferei, etapă care înnobilează mintea pregătind-o să pătrundă în sfera cercurilor arzătoare…

Fenomenul sioneptic este propriu stărilor extatice. În timp ce fenomenul argonitic este propriu celor ce au ajuns în sferă, intrând în dansul fantastic al clarviziunii şi ideogoniei. cercul arzător al minţii ce atinge culmile incandescenţei spirituale.

Pătrunderea mintală în sferă este – putem spune – un fel de vârtej revelator, o fulgerătoare pătrundere în miezuri şi esenţe. Fenomenul acesta depăşeşte liniştea şi plutirea proprie stării extatice: fenomenul acesta este un fel de răpire într-un ciclon furtunos, care te proiectează într-o lume nouă de idei, sunete, culori şi concepte, care nu se pot circumscrie, depăşind prin esenţa lor raţionalul şi logicul obişnuit. Aceasta este TRANSFIGURAREA, în care mintea a pătruns prin propria sa lumină, ajungând nu numai să vadă şi să audă, ci şi să ia contact direct, nemijlocit cu un nou univers limpede precum cristalul, întins cât un ocean nemărginit. Dacă extazul este ca o înviere, ca un vis… pătrunderea în sferă este ca o

TREZIRE DINTR-UN SOMN ÎNTR-O NOUĂ VIAŢĂ…

Pătrunderea în sferă este ca o înviere, ca o trecere de la moarte la viaţă în noul univers al lucidităţii, al clarviziunii şi al ideogoniei.

Dacă extazul e un fel de moarte pentru lumea din afară şi o stare proprie neînchipuită, de vis, intrarea în sferă înseamnă depăşirea visului, căci mintea se trezeşte din acel vis, reintră în sine pentru a purcede, pentru a înainta în noul univers ce i se deschide.

Dacă extazul este o stare de vis într-o mare de aur, intrarea în sferă este ca o trezire la realitatea unui univers cu sclipiri de diamant.

Acesta este fenomenul argonitic: o maximă vibraţie, un fulger ce porneşte din minte, tinzând către straturile înalte, de la VIII în sus, în spaţiul aluetic septanic, octanic şi nonic, prana cea mai înaltă, NECTARUL LUMINIC CEL MAI SUBTIL, cel mai preţios, care adapă spiritul cu generozitate. Acest fenomen îl cunosc doar creatorii, adevăraţii creatori. Ei desigur, nu pot rămâne continuu în sferă, prinşi în acel cerc arzător… Urcă până acolo, rămân câteva clipe… apoi coboară: INSPIRAŢI…

…Se ridică pe o scară ce se reazemă de o creangă înaltă, ca să culeagă fructele cele mai din vârf… apoi coboară…

…Se cufundă până în adâncul oceanului cugetător, culeg o scoică în care se va găsi o perlă despre care, privind-o în linişte şi singurătate, să poată vorbi despre frumuseţile ei semenilor…

Acesta este fenomenul argonitic. El este propriu creatorilor însinguraţi, anahoreţilor şi sihaştrilor care, în mijlocul unui ocean de întuneric, văd steaua cea luminoasă a dimineţii, pentru ca din nou, întorşi din întuneric, să vorbească despre lumină…

Cei ce au urcat o dală în sferă, coborând, nu mai pot să tacă. Ei vor să spună şi altora despre miracolul din afară, ei vor să vorbească şi altora despre acea lume, despre acea înviere, despre acea trezire a minţii ce vede, a ochiului ce pătrunde şi cunoaşte…

Cei ce au pătruns în sferă, coborând, vor vorbi prin forme, prin sunete sau culori despre ideala frumuseţe a fulgerelor, despre acel tărâm feeric de dincolo de vis…

Fenomenul argonitic este tocmai perceperea sclipirilor de diamant, gustarea fructelor din vârful pomului vieţii, uimirea în faţa acelei perle descoperite în adânc, înţelegerea acelei stele luminoase a dimineţii.

Fenomenul argonitic precede creaţia, el este însuşi izvorul, sursa de inspiraţie a Creatorului, rouă care-l trezeşte, ploaia care-l adapă, torentul care-l îmbată şi-l transfigurează…

Actul de creaţie este dureros… Este durerea celui rănit de perfecţiunea sferei… Este usturimea arsurii din cercul arzător care se vrea exprimat.

Actul de creaţie este o zvârcolire, un chin, chinul celui ce şi-a întâlnit iubita şi apoi a fost azvârlit, parcă respins, aruncat în întunericul cel mai din afară… Este un clocot al unui vulcan ce ar vrea să i se arunce lava spre înălţimi… Este ca un tumult de valuri care vor să sfarme stâncile abrupte ce le despart de ţărmul mult dorit… Este asemănător groazei în faţa morţii, durerii celei ce naşte, tânguirii celui ce a pierdut ceva de preţ şi ar vrea să regăsească.

Nu este posibilă rămânerea în sferă!

Nu poţi rezista continuu fierbinţelii acelui cerc arzător… Trebuie să cobori, să te resemnezi, să revii în piramidă şi nu oriunde, ci la însăşi baza acesteia, pentru ca să începi din nou reconstruirea ei dintr-un alt material mai nobil, mai preţios.

Aceasta este opera de artă. O piramidă dintr-un material preţios, îndreptată către un nou pisc din care să se poată privi sfera, perfecţiunea, lumina.

Opera de artă este un rod, o piramidă din vârful căreia poţi culege un fruct ce se vrea asemenea celui gustat mai înainte. Este rodirea unei piramide în vârful căreia veţi găsi o fărâmă din perla ce se vrea asemenea celei găsite în adâncuri. Este rodirea unei piramide în vârful căreia poţi găsi un grăunte de diamant ce vrea să

amintească de feerica sclipire a acelei lumi… Este o lavă care, prin incandescenţa la care a fost zămislită, face să vorbească despre focul din adânc…

Este ca o stâncă biruită ce lasă valurile să pătrundă în acel tărâm de toţi râvnit TĂRÂMUL VISULUI, AL DIAMANTULUI ŞI AL FOCULUI.

RELAŢIA
CÂMP MAGNETIC MENSONIC – CÂMP LUMINIC

Pentru că am vorbit despre fenomenele sioneptic şi argonitic, am găsit de cuviinţă să revenim asupra relaţiei ce există între câmpul magnetic mensonic şi câmpul luminic.

Din tabloul înfăţişat la pagina 37 la noi (tabloul recapitulativ, în formatul final al cărţii poate o să fie la altă pagină), se poate constata interdependenţa razelor de acţiune a acestor două forme de câmpuri – magnetic şi luminic – câmpuri pe care le emit îndeosebi spiritele superioare. Din tabel se poate constata că până la o rază de 0, 8 metri de câmp mensonic nu-i corespunde niciun câmp de radiaţii luminice. Abia peste această rază a câmpului magnetic mensonic încep să apară şi radiaţiile luminice.

De ce?

Câmpul magnetic mensonic exprimă în fond capacitatea şi intensitatea gândului, fiind un rezultat al efortului mental, legat de procesul de curăţire. Aceasta înseamnă că numai spiritele care au depăşit egoismul şi viaţa pentru sine cresc în radiaţii mensonice. Când curăţirea este totală, când egoismul este depăşit, spiritul devine alb, adică este apt de stratul V. Creşte şi iubirea de semeni şi, odată cu aceasta, procesul de gândire ce dinamizează. Aşadar, există o strânsă relaţie între:

CÂMPUL MAGNETIC MENSONIC RADIAŢIILE LUMINICE

și

(GÂNDIREA) (IUBIREA).

Deci, dacă câmpul magnetic mensonic reflectă capacitatea intelectuală şi intensitatea gândirii, iar câmpul de radiaţii luminice reflectă iubirea, capacitatea de jertfire pentru semeni, aşadar luminozitatea este rodul unei gândiri elevate, gândire care are ca filon roşu de foc IUBIREA.

Pe de altă parte, se naşte întrebarea dacă există vreo posibilitate de creştere a radiaţiilor luminice. Răspunsul este afirmativ. Acest răspuns aduce în prim plan toate acele noţiuni de care este capabil omul înclinându-se semenilor, dedicându-se celor din jurul lui... și nu numai atât! Studiul şi cercetarea, împletite cu meditaţia şi contemplaţia, determină câmpul magnetic mensonic să se dezvolte. Activitatea permanentă a câmpului mensonic prin lecturi, studii şi meditaţii determină, în timp, creşterea acţiunii câmpului magnetic mensonic şi creează premisele transfigurării, adică a apariţiei radiaţiilor luminice, care anunţă începutul procesului de albire.

Radiaţiile luminice sunt proprii spiritelor care au depăşit ataşamentul pentru propriile interese, posedând o mare capacitate de introspecţie, de concentrare, ceea le face apte de a trăi fenomenul sioneptic, împărtăşirea cu prana – nectarul luminic – al straturilor superioare.

Primirea pranei aduce o iluminare a minţii, gândurile se transfigurează, cugetul devine mai transparent, mai lucid, intuiţia creşte, devenind astfel apt să înţeleagă mai bine tainele divinităţii. În acest fel, starea extatică vine să confirme starea de primire a pranei, sufletul se umple de o bucurie de negrăit, trăind o adevărată sărbătoare a bucuriei, cum spune Sfântul Isihie Sinaitul.

În timpul acestei primiri a pranei mintea începe să vadă lumina sa proprie. Împărăţia Cerurilor este în propriul său Eu. Mintea luminează ea însăşi, împărtăşindu-se cu lumina straturilor înalte, dobândind lumina graţie propriei sale lumini izvorâte din meditaţii şi contemplaţii active, tinzând astfel să crească însăşi raza radiaţiilor luminice.

Gândirea fără iubire este moartă. Este doar câmpul magnetic mensonic pe care-l au (şi încă destul de mare) şi spiritele căzute, mai ales cele luciferice, al căror câmp magnetic mensonic concurează cu acela al spiritelor din straturile VIII şi IX.

Deci, gândirea este crucială. Ea poate coborî şi ridica un spirit. O gândire egoistă întunecă spiritul; gândirea iubitoare de semeni îl înalţă şi-l luminează, aducându-i luminozitatea atât de necesară ascensiunii pe înaltele trepte.

Gândirea, asociată cu iubirea, filonul ei de aur. asigiuă spiritului mult dorita LUMINOZITATE.

GENEZA ŞI EVOLUŢIA UNIVERSULUI SPIRITUAL

INTRODUCERE

Există două lumi distincte. Nu este o noutate ceea ce spun. Două lumi care diferă ca vârstă şi ca importanţă. Există o lume a fenomenelor care se percep cu simţurile noastre elementare şi o lume a fenomenelor cu care noi ne identificăm pe plan intelectual, psihic şi spiritual.

Prima lume, lumea fenomenelor străine de noi înşine este condusă de legi care au o valoare absolută, pentru că în baza acestor legi au loc fenomenele lumii exterioare. Sunt legi necreate care au existat şi vor exista de-a pururi şi pe care nimeni nu le va putea schimba vreodată.

Materia, lumea văzută materială, este un univers cu un destin implacabil, dur şi de neclintit. Lumea materială îşi are „destinul” ei propriu, ritmicitatea proprie. Ea se prezintă în faţa raţiunii noastre alcătuită dintr-un noma de fenomene specifice care ne uimesc, ne copleşesc, dar ne şi incită. Imensa varietate a formelor sub care se prezintă astrele şi corpurile cereşti este de-a dreptul uluitoare.

Există şi un cer înstelat, există şi un luceafăr al dimineţii, există şi un apus de soare care ne încântă.

Există două lumi distincte. Nu este o noutate ceea ce spun. Dar ce înseamnă lume? Lume înseamnă un univers, un univers fără margini. În acest univers există însă ceva care îl caracterizează în chip esenţial ARMONIA, o armonie prin care înţelegem legi şi fenomene care se condiţionează reciproc şi se întrepătrund, un tumultuos joc de puteri şi energii care se frământă se agită şi apoi se liniştesc.

Există o armonie statică: este armonia legilor. Dar mai există şi o armonie dinamică: cea a fenomenelor. Materia ascunde în sine nişte potenţe care frizează miracolul. Însăşi viaţa materiei este un miracol. Atracţia este miracol. Structura cristalelor este miracol. Strălucirea şi duritatea diamantului este miracol. Radioactivitatea radiumului este miracol. Totul este miracol! Cunoaştem sursa acestei vieţi? Nu! Cunoaştem izvorul dinamismului nuclear? Nu! Cunoaştem noi esenţa, cum au apărut şi cum au evoluat fenomenele electromagnetismului? Nu! Le studiem doar şi le luăm ca atare. Încă nu ne-am pus întrebarea cum au apărut, de unde provin, ce înseamnă, ce semnificaţie au?

Un nucleu respiră necontenit, el absoarbe şi emite nişte infime particule pe care noi nici nu le putem identifica. Fiecare nucleu are caracterul lui, vibraţiile lui, sentimentele lui. Nu este pasiv. Dacă el este incitat, el reacţionează cu promptitudine. Fiecare element răspunde în felul său propriu sub radiaţiile „X”. Când este supus iradierii, el strigă! Nu în sunete, ci prin culori îşi exprimă el bucuria de a fi alimentat cu raze „X”.

Ştim prea bine că sub influenţa razelor „X”, fiecare element emite un spectru specific care formează „cartea de vizită” a fiecărui element, după care se poate identifica prezenţa anumitor elemente din diferite substanţe. Universul reacţiilor chimice este, de asemenea, edificator. Substanţele acide diferă totalmente de baze şi săruri. Gazele îşi au şi ele modul lor specific de comportare. Se

pare că este lumea elementelor superioare. Gazele nobile sunt inerte Nu se amestecă! Nu intră în combinaţie cu alte elemente. Sunt asemenea „nobililor” care nu vor să se amestece cu „vulgul”. Neonul îşi dovedeşte „superioritatea”, că poate deveni luminos atunci când este singur şi este aşezat cu grijă între doi poli. Magnetul, curentul electric şi lumina constituie trei etape de energie cu moduri specifice de manifestare în care magnetismul fantei apare ca inferior curentului electric, iar lumina superioară celui de-al doilea.

Gradaţii, trepte, ierarhii!

Există două lumi. Lumi distincte. Una este lumea fenomenelor spirituale. Dar ierarhia valorilor existenţei spirituale dovedeşte şi ea trepte distincte: instinct, sentiment, intelect şi spirit.

Cine poate nega că instinctul de reproducere nu este inferior raţiunii? Raţiunea este cert un nivel superior. Dar contemplaţia? Contemplaţia este ceva ce aparţine zonei înalte a gândirii. Dar cine poate afirma că există ceva mai preţios pentru un spirit decât inspiraţia? Ce lume mai este şi asta? O altă lume, plină de supramiracole. Dacă viaţa electronului este un miracol, ce mai putem spune despre intuiţie, care este soră bună cu inspiraţia? Pretutindeni, miracole!

Credem că cititorul a înţeles încotro vrem noi să ne îndreptăm, către originea misterului vieţii, a existenţei. Teoria aluetei îşi propune să privească la originea vieţii. Originea este, de fapt, o noţiune relativă. Orice izvor dintr-un munte îşi are o origine bine definită: provine din infiltraţiile apei, care este filtrată de diverse filtre naturale. ALUETA este pentru noi molecula de apă absolută, care nu mai poate fi împărţită în alte componente. Noi totuşi ştim că molecula de apă are componenţii ei de bază, elementele de hidrogen şi de oxigen, care nu mai pot fi divizate. Alueta noastră nu mai poate fi divizată. Ea este cărămida marelui edificiu al materiei negative. Ceva inferior aluetei nu există. Nu este părerea noastră, ci însăşi teoria spiritelor superioare afirmă aceasta şi prin aceasta şi noi

avem convingerea că dreptatea este de partea lor. Teoria aluetei are menirea de a rezolva problema începutului.

Teoria opalică a începutului porneşte de la ideea că:

EX NIHILO NIHIL – din nimic rezultă nimic.

Prin aceasta se afirmă că noţiunea de NIMIC este singura noţiune ce nu spune… nimic.

Nimic nu există! Începutul, deci, nu poate porni de la nimic. Totdeauna a existat ceva şi anume sunt concretizate trei noţiuni indisolubil legate şi perfect sudate:

ALUETA – ENERGIA – SPAŢIUL.

Aceste trei noţiuni au avut, au şi vor avea în veci o existenţă certă şi de neclintit.

Astfel: UN „ÎNCEPUT” ABSOLUT NU EXISTĂ. Alueta a existat dintotdeauna şi, odată cu ea, şi energia ca mod de manifestare.

Când Ioan Evanghelistul spune că LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL, începutul la care se referea el este un ÎNCEPUT RELATIV şi PROPORŢIONAL CU STADIUL ENERGETIC AL ALUETEI. EL SE REFEREA LA ÎNCEPUTUL GÂNDIRII.

Alueta trăieşte printr-o continuă respiraţie, emite şi absoarbe INFRA-ALUETE. Viaţa aluetei nu are un început pentru că simultaneitatea emisiei şi absorbţiei exclude posibilitatea unui început absolut. Deci: UN ÎNCEPUT ABSOLUT NU A EXISTAT!

Ioan Evanghelistul când vorbeşte despre un ÎNCEPUT, acesta se referă la EXISTENTĂ! El se referă la începutul existenţei umane ca făptură gânditoare. Deci, Ioan marchează prima treaptă când „fiinţa”, „vietatea” situată în planul biologic a început să gândească, a apărut, cu alte cuvinte, conştiinţa de sine:

COGITO ERGO SUM – gândesc, deci exist.

Noi nu ne punem, deocamdată, în faţă problema apariţiei GÂNDIRII, care este condiţia fundamentală a existenţei, ci punem în discuţie: ADEVĂRUL FUNDAMENTAI. AL VIEŢII, care este FENOMENUL EMISEI – ABSORBŢIEI

Acest fenomen a existat întotdeauna şi a fost legat de

însăşi existenţa aluetei. Limbajul nostru nu este concret se cere corectat, dar nu avem cum. De ce? Pentru că noţiunea de existenţă este prea generală, prea globală şi nu are nuanţele necesare care să exprime cu exactitate realitatea. Vom desface firul în trei. E necesar să sacrificăm noţiunea de „existenţă” pe trei nivele şi vom spune:

I – ALUETA există la treapta I de existenţă:

II.

— FUNCŢIA (BIOLOGICĂ) există la treapta a II-a de existenţă;

III.

— FĂPTURA (SPIRITUALĂ) – (omul) există la treapta a III-a de existenţă.

Deci, trei trepte diferite de existenţă, trei stadii, trei „ere” pe linia ascendentă a evoluţiei. Ceva care să existe înainte de „stadiul aluetic” nici: pentru Opal nu există. Stadiul aluetic este punctul de la care pleacă şi gânditorii din Opal când pun problema începutului. Stadiul aluetic, spunea Heruvicle, este supranumit în OPAL: STADIUL NEFIINŢEI, adică stadiul era în care nu apăruse „fiinţa” cu viaţa ei afectivă – căci viaţa afectivă a premers vieţii cugetătoare.

Noţiunea cheie care trebuie scoasă în relief, spunea Heruvicle, este noţiunea de VIAŢĂ. Este o noţiune limpede, cristalină, transparentă, care caracterizează TOT CE EXISTĂ. TOTUL ESTE VIAŢĂ. MOARTE NU EXISTĂ, după cum nu este posibilă DESFIINŢAREA VIEŢII. Acest adevăr porneşte de la existenţă (viaţă) însăşi a aluetei, a cărei viaţă nu poate fi desfiinţată de nimeni.

Alueta este stadiul elementar al vieţii! Alueta trăieşte, este vie! Viaţa se manifestă printr-un FENOMEN necreat, care a existat, există şi va exista în veci:

FENOMENUL DE EMISE-ABSORŢIE.

Deci, când Ioan Evanghelistul spune că la început a fost cuvântul, el se referă la era a III-a, adică cea a gândirii, făcând aluzie la GÂNDUL PRIMORDIAL, care a generat cuvântul „EU”, adică a marcat craconştiinţei de sine, primul gând de lumină care a transformat FIINŢA ÎN

FĂPTURĂ, pentru că „eul” a fost generatorul fazei CREATOARE ACTIVE care a început să creeze, conştient de propriul „eu”, de propria existenţă. Cuvântul „eu” a fost rostit pentru prima oară în spaţiul infinit de către însuşi Părintele Luminilor, care avea să devină Marele Arhitect al Lumii Gândurilor, izvorul de idei creatoare pentru întregul univers, ne-a spus Heruvicle, călăuzitorul nostru din Opal.

Deci, dacă Ioan Evanghelistul consideră începutul a fi în CUVÂNT – GÂNDIRE, noi ne exprimăm total de acord, doar cu precizarea că este vorba de cea de-a treia eră, aceea a făpturilor care au început să gândească.

Era a doua este era FIINŢELOR, adică să ne exprimăm astfel era fiinţelor la nivel biologic lipsită de gândire, care nu au cunoştinţa existenţei eului propriu.

Era primă – primară – primitivă este era care începe de la STADIUL ALUETIC…

De aceea, ne apropiem să abordăm, mai înainte de toate TEORIA ALUETEI, tocmai pentru că aduce lumină asupra relativului ÎNCEPUT.

Revenind la expresia lui Ioan Evanghelistul, apariţia gândirii marchează linia ascendentă a unei evoluţii care a generat dorinţa de a face ceva. Aceasta s-a transformat în VOINŢĂ, care prin EFORT a generat FAPTA. Practic, Ioan punctează începutul unui şir de valori: (IDEE – GÂND) – (DORINŢĂ – VOINŢĂ) – (EFORT – FAPTĂ).

Ioan pune accentul pe GÂNDIRE, iar Hristos pe FAPTĂ. Două extreme în care originea se află în GÂNDIRE, iar FAPTA are valoarea finală de „ROD AL GÂNDIRII”.

Ideile sunt în echilibru perfect dar trebuie să punem accentul pe valoarea fundamentală a GÂNDIRII, căci este izvorul care animă, care zămisleşte, care naşte, care creează seria de valori:

IDEE – GÂND – DORINŢĂ – VOINŢĂ – EFORT – FAPTĂ.

Aceste şase valori alcătuiesc hexagonul generator al tuturor acţiunilor pe care le poate întreprinde fiinţa cugetătoare!

În simbolica cifrelor, „6” este cea care exprimă

FOCUL – focul sacru al cugetului mereu activ. Hristos a spus; „FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT”, iar focul este exprimat de hexagonul sacru al celor şase valori:

IDEE – GÂND – DORINŢĂ – VOINŢĂ – EFORT – FAPTĂ.

În înşiruirea acestor şase trepte IDEEA – GÂNDUL formează o unitate incipientă şi definitorie.

Făptura umană nu o definim ca făptură afectivă, ci spunem că omul este o făptură cugetătoare! S-a statornicit în conştiinţa noastră că valoarea cea n-ai mare pentru o făptură este latura ei cugetătoare: gândirea este instrumentul cel mai preţios, izvorul tuturor acţiunilor noastre.

ERA FIINŢEI a fost era dezvoltării afectului.

ERA FĂPTURII a marcat era dezvoltării intelectului: ERA GÂNDIRII.

Că făptuim, că acţionăm, creăm, scriem, sunt nişte accidente, simple abateri de la viaţa noastră propriu-zisă, care are loc în LUMEA GÂNDURILOR.

Totul în jur este relativ şi şubred, diluat şi lipsit de consistenţă pentru că:

TOTUL ESTE GÂNDIREA!

GENEZA ŞI EVOLUŢIA UNIVERSULUI
SPIRITUAL NEGATIV

Să revenim la teoria aluetei. Cele ce urmează vor continua să dezvolte ideile legate de caracteristicile aluetei, în direcţia descifrării evoluţiei sale, urmărindu-i stadiile energetice exprimate prin CÂMPURILE DE INFRA-ESENŢE.

Spuneam că aluetele sunt caracterizate prin câmpuri de infra-esenţe. Acest câmp are însuşirea de a atrage şi de a respinge concomitent de a absorbi şi de a emite INFRA-ESENŢE.

Ce sunt aceste INFRA-ESENŢE?

Aşa cum arată şi denumirea, este vorba despre

diverse ESENŢE, adică tot nişte aluete, dar de dimensiuni foarte mici, adică la stadii energetice foarte reduse. Am putea spune că INFRA-ESENŢELE sunt de fapt nişte MICROALUETE. În acest sens, am putea să ne exprimăm astfel: MACRO ALUETELE absorb şi emit MICROALUETE, astfel încât CÂMPUL unei macro-aluete este alcătuit din micro-aluete, adică tot nişte aluete, dar de dimensiuni foarte mici.

(Atragem atenţia cititorului pregătit ştiinţific că în prezentarea făcută de Heruvicle, acesta respinge noţiunea din fizică de „particulă elementară”, considerată drept „fragment” nuclear, vrând să spună prin aceasta că aşa-numitele „particule elementare” sunt tot nişte atomi, infinit mai mici, deoarece în realitate „starea subatomică” nu există, denumirea de „particulă elementară” fiind echivalentă tot cu o stare atomică pe care am putea-o denumi „starea infra-atomică”. Am făcut această paranteză tocmai pentru a putea echivala infra-alueta cu o stare „infra-atomică”).

După cum se poate remarca, alueta are o gamă infinită de dimensiuni, acestea reflectând diferite mărimi energetice: o macro-aluetă exprimă un stadiu înalt de energie în timp ce o micro-aluetă exprimă un nivel scăzut de energie etc.

Să încercăm acum o ierarhizare a acestor aluete în funcţie de dimensiunile lor, respectiv în funcţie de nivelul lor energetic: (schema nr. 9)

EXTRA macro-aluete
Nivel superior: SUPER macro-aluete
ULTRA macro-aluete

EXTRA aluete
Nivel mediu: SUPER aluete
ULTRA aluete

EXTRA micro-aluete
Nivel inferior: SUPER macro-aluete
ULTRA macro-aluete

Uzând de aceste denumiri, ne vom putea exprima astfel:

— Extramacro-alueta are un câmp format din ultra micro aluete;

— Super macro-alueta are un câmp format din super micro-aluete;

— Ultra macro-alueta are un câmp format din extramicro aluete.

Desigur, cititorul nostru este conştient ca şi noi, că avem de a face cu un limbaj convenţional. Din necesităţi explicitare am apelat la prefixele „ultra”, „super”, „extra” pentru a crea distanţele necesare ideii noastre prin care dorim să exprimăm diferitele STADII ENERGETICE pe care le poate lua alueta în evoluţia ei ascendentă, în sensul ACUMULĂRII DE ENERGIE (vezi schema nr. 7).

Dacă ar fi să apelăm la o similitudine (stângace, desigur), aceasta ar fi claviatura quasunfiniia a unei orgi cu mai multe registre în care clapetele sunetelor de înalta frecvenţă s-ar răni cu sunetele clapetelor de joasă frecvenţa. Desigur asemănarea aceasta este mai mult o metaforă, mai mult un „mit” decât o realitate, dar ea exprimă „ceva” din ideea ierarhizării energiilor pe care dorim să o conturăm.

Aşadar, ceea ce fizica denumeşte „particule elementare”, sunt de fapt toi atomi, dar cu dimensiuni cu mult mai mia decât „atomul” în cauză.

Spunea Heruvicle: „Înșiși ceea ce voi numiţi electroni sunt de fapt tot nişte atomi, dar cu o masă mult mai mică decât atomul care emite”. Heruvicle a precizat apoi: „alueta nu are subdiviziuni, nu există ceea ce voi numiţi „particule elementare”! Totul, tot ceea ce constituie univers material pozitiv, întregul vid este alcătuit din aluete”.

Referitor la concepţia noastră despre atomi, Heruvicle a criticat modelul nucleului în jurul căruia ar gravita pe orbite diferite un număr exact de electroni. Este o copilărie să credem că electronii se lasă număraţi ca

boabele de orez! Electronii nu gravitează în jurul nucleului, ci formează un câmp în jurul acestuia, câmp care exprimă necontenita absorbţie şi emisie de aluete a nucleului, căci electronii sunt de fapt nişte infra-esenţe, adică nişte micro-aluete pe care nucleul pozitivat le absoarbe şi le emite asemenea unui plămân care inspiră şi expiră necontenit.

Heruvicle mai spune că: „Atomul vostru este un fel de macro-aluetă obosită, oboseala însemnând stagnarea, stagnarea exprimând nivelul inferior al ierarhiei aluetelor: POZTTIVAREA.

Astfel, tot ceea ce există în univers ca materie vizibilă, nu sunt altceva decât diferite forme de stagnare. Cu alte cuvinte, acestea sunt stări precare ale unor aluete degenerate, în care domină mai mult sau mai puţin fenomenul absorbţiei, care se manifestă prin intensificarea forţelor de coeziune, sursa formării materiilor zis „solide”…

Materia vizibilă, precum şi diferitele forme ale materiilor din univers care sunt vizibile, sunt stadii de decădere ale aluetelor din zona „micro”, în timp ce „Viaţa” s-a născut din zona „macro” a aluetelor, adică din nivelul superior exprimat de noi în schema nr. 9, de la pagina anterioară.

În strădania noastră de a descifra geneza, vom porni de la nivelul superior al schemei nr. 9 care cuprinde macro-aluete, ultra, super şi extraenergii energice, caracteriuzate printr-un intens fenomen de emisie-absorbţie. Considerând că acest nivel superior alcătuieşte „o lume”, caracterizată printr-o maximă intensitate de activitate energetică, tradusă prin amplitudini mari şi frecvenţe înalte, în virtutea teoriei probabilităţilor au început la un moment dat să apară asocieri de macro-aluete pe aceeaşi treaptă, realizând DUETE. De pildă, două macro-aluete ultraenergetice au realizat un duet de macro-aluete ultraenergetice. Acest „duet”, la rândul lui, s-a asociat cu un alt „duet” formând un „quartet”, astfel încât, la o progresie aritmetică, numerică, i-a corespuns o

progresie geometrică energetică. Două „quartete” au format un „octet” de aluete ultraenergetice, până la 24 macro-aluete ultraenergetice.

Acest stadiu de 24 de macro-aluete ultraenergetice a însemnat conturarea în spaţiu a unei sfere, perfect echilibrată din punct de vedere geometric, respectiv energetic, amplitudinile şi frecvenţa exprimând corespunzător înalta frecvenţă a fenomenului de emisie-absorbţie.

I-a urmat o perioadă de „linişte”, de stabilitate energetică. Pe acest fond de „linişte”, sfera – alcătuită dintr-un sistem închis – a creat condiţiile necesare formării, în chiar centrul sferei, a unui ORGANICUL sensibil dar puternic, realizat prin incidenţa undelor emise de cele 24 de macro-aluete ce alcătuiau – ca să zicem aşa – „crusta” sferei. Acest ORGANICUL interior, devenit sensibil la radiaţiile crustei, această sensibilitate s-a diversificat, cunoscând stările de extremă „simpatie” faţă de alte sfere asemănătoare şi „antipatie” faţă de alte sfere inferioare din punct de vedere energetic. Dar, după cum „simpatia” determină sfera să se apropie de alte sfere asemănătoare, tot astfel „antipatia” imprimă o mişcare de distanţare faţă de sferele cu nivel energetic inferior.

Să ne oprim. Folosim, este adevărat, un limbaj ştiinţific, dar totuşi el rămâne convenţional, schematic, simplificat Ţinând seama de acestea, traducem geneza acelui organicul interior drept evenimentul care a marcat realizarea primului stadiu genetic: STADIUL AFECTIV.

Deci, geneza noastră porneşte de la AFECT, de la stările primare ale acestui AFECT, având ca extremă de nivel superior simpatia, la mijloc indiferenţa, liniştea, iar ca extremă inferioară antipatia. Aceste „stări afective” însă, se traduceau prin frecvenţe diferite care aveau CULORI DIFERITE. Astfel, frecvenţa înaltă a simpatiei determină câmpul magnetic să aibă o coloraţie ALBASTRA; starea de mijloc, de indiferenţă, avea o culoare GALBENĂ, în timp ce starea de antipatie determină o frecvenţă joasă, de culoare ROŞIE.

În altă ordine de idei, simpatia – albastră – genera un câmp magnetic cu frecvenţă de ATRACŢIE, iar câmpul magnetic al stării de antipatie – roşie – genera un câmp magnetic cu frecvenţa de RESPINGERE. Aceasta înseamnă că stadiul AFECTIV al sferei de 24 de macro-aluete extra-energetice era caracterizat printr-un câmp magnetic BIVALENT, adică era apt de atracţii sau de respingeri, ca rezultat al ORGANICULUI ce începea să trăiască în sine, în interior, prin stări de simpatie, indiferenţă sau antipatie.

Interpretând în continuare fenomenul, vom spune că apariţia ORGANICULUI în centrul sferei a marcat geneza unei noi esenţe (interioare) apărată, ascunsă de crusta (exterioară) a sferei; un organ interior SENSIBIL – şi o crustă exterioară aspră – rigidă. Crusta era cea care primea informaţiile, transmiţându-le senisibilului organ inferior, care prelua informaţia transmisăşi o prelucra şi apoi reacţiona spontan.

Trecând timpul, întrucât dominau stările de antipatie din cauza prea multor sfere inferioare energetice, organul interior uzând din ce în ce mai mult de câmpul magnetic ai funcţie de respingere, a determinat crusta – însăşi sfera – să se deplaseze într-un spaţiu cu viteze din ce în ce mai mari, în căutarea unei zone de sfere superioare din punct de vedere energetic, astfel încât în virtutea aceleiaşi legi a probabilităţii, sfera noastră a reuşit să ajungă într-o zonă cu o densitate mai mare de sfere cu nivel energetic superior.

În această zonă, sfera şi-a micşorat viteza, a devenit din ce în ce mai puţin agitată în spaţiu, până când, întâlnind o altă sferă la acelaşi nivel superior energei, s-a oprit pentru ca apoi să se apropie din ce în ce mai mult şi, dezvoltând un câmp de atracţie din ce în ce mai mare, să se lipească pur şi simplu de vecina ei atât de mult, încât să se realizeze o UNITATE DUALISTA.

Această nouă unitate era o nouă formă, asemenea unui SFEROID, alcătuit din două sfere care, turtindu-se, în timp, au generat în final o nouă sferă, deci o unitate alcătuită din două emisfere simetrice, echidistante, strâns

unite, fiecare emisferă păstrându-şi individualitatea şi, pentru că erau perfect identice, au format o singură: „FIINŢĂ”.

FIINŢA nou creată era alcătuită din două cruste exterioare ce formau o unitate ce culegea informaţii din două direcţii diferite, transmiţându-le în interior celor două ORGANICULE AFECTIVE care, la rândul lor, şi ele simţeau la unison, trăiau adică simultan aceleaşi stări „afective”.

În momentul în care sudura s-a realizat perfect, în clipa în care câmpurile magnetice au ajuns să se identifice în trăirea aceluiaşi sentiment de reciprocă simpatie, organiculele afective au început să vibreze din cauza însumării amplitudinilor, astfel că, prin această vibraţie comună, organiculele afective au cunoscut o stare afectivă nouă: BUCURIA CONTOPIRII, determinându-le să emită din proprie iniţiativă o undă nouă, transfigurată de o frecvenţă mai înaltă, care s-a manifestat printr-o nouă formă de exprimare a vibraţiei interioare, prin emisia pentru prima oară a unui: „SUNET.

Sunetul acesta a marcat geneza limbajului interior muzical, inaugurând gama de mai târziu a sunetelor printr-un prim sunet înalt, expresie a bucuriei, rezultat al identificării izvorâtă din transfigurarea celei mai înalte vibraţii magnetice într-o expresie nouă, sonoră, ca o încununare a contopirii într-o unitate a doua esenţe identice, simetrice şi echivalente.

Acest prim sunet, izvorât dintr-o vibraţie interioară nouă a organiculelor care au devenit acum organe emiţătoare de sunet, sunetul însă nu a încetat; el a persistat, nuanţându-se, diversificându-se, într-o gamă de sunete înalte care exprimau bucuria interioară a contopirii.

Crustele însă nu au rămaas insensibile: vibraţia noilor organe le-a determinat şi pe ele să intre în vibraţie. Sunetele, continuând să fie emise diversificat de către organele interioare, crustele şi-au dublat funcţiunea existenţei lor, adică au devenit receptive la nuanţele sonore ale organelor interioare. Începând să „asculte”

propria lor muzică interioară.

În acest timp, spaţiul se popula cu noi sferoizi, rezultat al contopirii cu alte sfere, astfel că în zonele înalte ale sferelor macro-energetice unite, contopite, a început să se facă linişte. Vitezele scăzând, sferele, rând pe rând, s-au oprit, realizând noi contopiri, contopirile generând noi organe interioare muzicale. Organele interioare cântau „cântul contopirii”, iar crustele se specializau, ascultând acest prim cântec.

Dar crustele, din ce în ce mai incitate de propria lor muzică interioară, au simţit necesitatea de a crea un nou organ al lor – adică al crustelor – prin care să-şi exprime, prin care să-şi descarce vibraţiile necontenite datorate muzicii ulterioare. Astfel, de comun acord, crustele au ales pe una din componentele lor care să se transforme într-un organ vibrator, asemenea unei corzi sensibile la vibraţii, care să emită sunete în exterior. Această selecţie a crustelor s-a realizat, bineînţeles, într-un timp îndelungat dar, în cele din urmă, a apărut în mijlocul sferei, pe linia mediană a celor două sfere, un orificiu ca o pâlnie, dotat cu corzi vibratoare care, încet – încet, au început să emită în afară sunete noi, ceva mai aspre decât sunetele interioare. În acest caz, aceste sunete emise de această primitivă gură deveneau încet capabile să redea cât mai fidel sunetele pe care le emiteau organele interioare. Astfel a apărut orificiul „bucal”, cu funcţia de a emite sunete în lumea înconjurătoare. Dar, pentru că toate sferele din zona superioară a macro-sferelor ajunseseră să emită astfel de sunete, crustele au creat două orificii în dreptul semisferelor cu funcţia de a recepţiona sunetele celorlalte macro-sfere hiperenergetice.

După formarea acestor două orificii cu funcţie auditivă, s-a putut asculta în spaţiu primul cor celest al celor superiori, cor alcătuit din „voci” care îşi exprimau bucuria regăsirii lor pe acelaşi nivel energetic. Cele două orifici auditive, urechi primare, au evoluat, dând posibilitatea reperării vecinilor care emiteau aceleaşi sunete, care „cântau” adică în acelaşi ton.

Spaţiul, la acea vreme, se ierarhizase el însuşi. La zenit erau macro-sferele hiperenergetice care cântau cu frecvenţe înalte, iar la nadir erau macro-sferele care, şi ele, la rândul lor, ajunseseră să cânte, dar la frecvenţe mai joase.

În felul acesta, spaţiul se ordonase în trei zone: una superioară – a sunetelor de înaltă frecvenţă, una medie – a sunetelor cu frecvenţe medii şi una inferioară – a sunetelor cu frecvenţe joase. Din punct de vedere cromatic, macro-sferele superioare emiteau câmpuri magnetice violacee, iar micro-aluetele din zona interioară emiteau pe nuanţe roşiatice.

Întreg acest spaţiu forma o unitate, o lume de sfere evoluate. Posibilitatea sferelor de a percepe sunetele confraţilor a determinat o încetinire a vitezei de deplasare a sferelor, acestea oprindu-se să „asculte” sunetele emise de celelalte sfere vecine, până când s-a produs adevărata oprire, dominând nemişcarea, plutirea. Satisfacţia câmpurilor era atât de mare, încât însuşi afectul interior se complăcea în a asculta sunetele recepţionate de cruste.

Crustele, la rândul lor, căpătară funcţiunea de integrare a sunetelor şi, la un moment dat, stelele au simţit nevoia să se concentreze în spaţiu spre a forma unităţi compacte de sfere muzicale. Această tendinţă de apropiere între sfere a determinat formarea la nivelul crustelor, a unor aripioare care să ajute la apropierea dintre sfere. Astfel apărând aripioarele, crustele demonstrau ingeniozitate, devenind adevărate creiere generatoare de funcţiuni şi organe noi, conferindu-le funcţia de ORGAN EXECUTORIU, la propunerile ce veneau din interior, de la organul afectiv.

Creşterea capacităţii de selecţie a crustelor s-a manifestat apoi prin crearea unor organe sensibile la culori. Astfel, crusta a generat alte două orificii cu funcţia de a culege vibraţiile colorate ale sferelor vecine, pentru ca selecţia confraţilor să fie cât mai judicioasă.

Odată cu apariţia acestor ochi primitivi sferele, graţie aripioarelor, se puteau mişca în voie într-o lume de sfere

asemănătoare, care începură să se alcătuiască un stol de zburătoare, ce se roteau în cercuri concentrice. Se deschisese prin aceasta marea eră a mişcării de rotaţie, în care sferele nu mai conteneau să-şi dezvolte analizatorii: organele auditive şi vizuale care constituiau sursa de informaţie pentru organul interior afectiv, ce se dezvolta, la rândul lui, cu o repeziciune fantastică, fiecare analizor căpătând în interior organul său propriu de integrare şi răspuns.

Era perioada când lumea sferelor evolua în muzica sunetelor şi a culorilor, lucrând, mişcându-se şi. În această mişcare, realizând amplificarea receptivităţii şi diversificarea răspunsurilor.

Sferele înotau… zburau, mai bine zis, în oceanul primordial al aluetelor stabile, care constituiau „hrana” sferelor. Exista încă de pe atunci o „respiraţie cutanată”, dar organele interne afective simţeau nevoia de „aer”, de aluete şi atunci orificiul ce emitea sunete şi-a adâncit interiorul începând să soarbă şi să elimine aluete care, în mişcarea lor, provocau o înviorare a câmpului magnetic. Astfel, au apărut în interiorul celor două emisfere, de fiecare parte, câte un organ minuscul, un fel de mic plămân, care începea să traducă în viaţă necesitatea interiorului de a se „hrăni” cu aluete, aluete care, în mişcarea lor provocau o înviorare magnetică substanţială.

Am ajuns la faza când sferele să poată realmente primi denumirea de FIINŢE MUZICALE care auzeau, vedeau şi respirau continuu şi, mai ales, cântau necontenit, cântul lor acoperind o gamă întreagă de sunete.

Astfel, trebuie să precizăm, cele trei zone: superioară, medie şi inferioară, care au alcătuit o lume certă, strict delimitată în spaţiu, care cunoştea un „sus” – zenitul – zona superioara şi un „jos” – nadirul – zona inferioară. La extremitatea zonei inferioare se producea însă un fenomen aparte: sferele mici de 8, 14 şi 24 de aluete, încremenite la aceste stadii, se diversificau, formând un adevărat disc preţios multicolor, asemenea

unui platou, asemenea unei farfurii uşor adâncite, în care obişnuiau să poposească mai ales micro-aluetele din zona inferioară.

Acest platou preţios reprezenta un refugiu al sferelor care, simţind nevoia de odihnă, se lăsau atrase în jos de către preţiosul platou, acesta devenind în scurt timp zona de odihnă a tuturor PUNTELOR, inclusiv a celor din zona superioară.

„Platoul preţios” era şi el viu, însă mişcarea lui de rotaţie şi de înşurubare, formase în partea de jos a sa un fel de coada în spirală care, pe măsură ce cobora, cercurile spiralei deveneau din ce în ce mai mari, până se pierdeau într-o zonă de întuneric nedefinit.

Viaţa continua pe „preţiosul platou”, căpătând o amploare din ce în ce mai mare. Fiinţele, coborând pe platou din ce în ce mai des – datorită forţei de atracţie pe care o dezvoltau aluetele preţioase ce alcătuiau platoul – fiinţele, dintr-o necesitate de stabilire pe platou, au generat două picioruşe, pe care le foloseau ori de câte ori coborau ca să se odihnească din zbor. În acest timp, spirala se strângea din ce în ce mai mult, datorită activităţii magnetice a macro-aluetelor ce o conţineau, ajungând, într-un timp destul de îndelungat, să se alipească de preţiosul platou, dându-i acestuia stabilitate şi consistenţă. Acest fapt a făcut ca forţa de atracţie a platoului să crească, determinând fiinţele să rămână pe platou şi, în felul acesta, cele două picioruşe au devenit din ce în ce mai solicitate, fapt care a generat dezvoltarea lor considerabilă.

Trebuie să ne oprim şi să precizăm că suntem deja în dezvoltare a lumii opalice, când toate fiinţele din cele trei zone – superioară, medie şi inferioară, s-au acomodat împreună, formând o lume de fiinţe care tăiau pe un platou alcătuit din materii negative, preţioase şi vii la nivelul lor, de „cristale aluetice”, adică formaţiuni de aluete care s-au oprit la fazele 8 – 16 – 24 fără să se transforme în fiinţe. Aceste aluete s-au „cristalizat” printr-un fenomen de pozitivare relativă, alcătuind însă un material superior,

activ la nivelul său, dar care nu trebuie confundat cu materia moartă pozitivă. Vrem să subliniem prin aceasta că „discul în formă de farfurie” al „preţiosului platou pe care trăiau fiinţele opalice era totuşi departe de a se pozitiva. Nu s-a pozitivat, ci s-a cristalizat, formând ceea ce noi am denumit în primul capitol MATERIILE SOFIANICE. Aceste materii sofianice prezintă şi acum caracteristica de a fi macro-aluete, active ca materie negativă superioară, ce alcătuieşte la ora actuală solul Cetăţii Opalului, materii cu însuşiri cristaline superioare, care emit în spaţiu lumini multicolore.

Să revenim acum la evoluţia Opalului şi să semnalăm un fenomen care merită să fie privit cu toată atenţia.

Despre ce este vorba? Odată Fiinţele alcătuite într-o lume ce trăia pe un fel de planetă – preţiosul platou sofianic – care duceau o viaţă complexă, în care ajunseseră să se înţeleagă perfect graţie unui limbaj muzical, „fenomenul genezei” continua în însuşi spaţiul delimitat strict şi concret de prima centură zentică sioneptică. Adică şi în zona opalică formată cortinua procesul de ierarhizare a aluetelor în zone de macro- şi micro aluete. Aceste macro- şi micro aluete aveau particularitatea că se dezvoltau şi evoluau în marea sferă magnetică a fiinţelor opalice şi în marele câmp gravitaţional al preţiosului platou. Astfel, de la un timp, au început să apară noi sfere de 24 aluete care, în timp, s-au asociat două câte două, formând noi imitaţi alcătuite din două semisfere, care tindeau către formarea acelui organ interior afectiv, sfere cu o coloraţie bogată ce formau, putem spune, un al doilea ciclu evolutiv de fiinţe ce abia se năşteau.

Deci, după o prelungă perioadă de formare a lumii opalice, alcătuită din Fiinţe muzicale care auzeau, vedeau, emiteau sunete, zburau şi mergeau, respirau şi se înţelegeau printr-un limbaj muzical, în acest timp asistăm la desfăşurarea unui nou ciclu genetic, care avea loc în atmosfera Opalului, ciclu care genera o nouă lume, ce urma acelaşi fir evolutiv, identic cu cel descris de noi.

Lumea fiinţelor „de rang întâi” – să le spunem aşa –

îşi continua evoluţia prin dezvoltarea concomitentă a laturii gânditoare a crustelor, precum şi a laturii afective a acelui organ interior care cânta necontenit, determinând fiinţele evoluate să cânte în coruri din ce în ce mai complexe

În acest timp, fiinţele ce se năşteau prin formarea celui de-al doilea ciclu, au ajuns şi ele, cu timpul, să cânte „În înaltul cerului”. Ele au format o lume” zburătoare”, care şi-a dezvoltat mai mult aripile, preferând să zăbovească mai mult în înălţimi, ele devenind cu timpul asemenea celor dinaintea lor, dar pe o treaptă evolutivă inferioară fiinţelor din primul ciclu, care deveneau din ce în ce mai mult fiinţe cugetătoare.

Trebuie să subliniem un fapt: este momentul să aducem în prim plan o caracteristică a lumii opalice, faptul că fiinţele opalice erau fără sex: nu cunoşteau sexul, viaţa nu cunoştea moartea, fiinţele activau continuu fără somn, fără naşteri, fără moarte, acestea nefiind cunoscute de Opal nici în ziua de astăzi.

Revenind la lumea opalică care, după cum am văzut, a făcut posibilă apariţia unui nou ciclu evolutiv, din care au rezultat fiinţe muzicale, zburătoare, trebuie să pomenim de formarea celui de-al treilea ciclu evolutiv, rezultat al asocierii unui alt tip de aluete. Acest nou tip de aluete făcea parte din chiar aerul pe care-l respirau fiinţele cugetătoare, din înseşi sunetele muzicale emise de aceste fiinţe cugetătoare.

Ce s-a întâmplat?

Aluetele care rezultau din sunetele emise de fiinţele cugetătoare au început să realizeze asocierea de 2, 4, 8 până la 16 şi chiar 32 aluete.

Aceste formaţiuni de 32 aluete s-au oprit, continuând să se dezvolte în ritm rapid, ajungând, în timp, să formeze primele soiuri de plante, care s-au diversificat în funcţie de structura lor. Astfel, la limita inferioară de 16 aluete, au luat naştere o infinitate de specii de flori, la limita de 24 de aluete au luat naştere tufanele şi arbuştii, iar la limita de 32 aluete au luat naştere pomii fructiferi.

Este necesar să subliniem faptul că aceste vietăţi – plante – s-au format dând naştere la un fel de floră, căci nu avem pe pământ ceva mai apropiat de acea formă de viaţă decât aşa-numitele flori. În Opal însă, aşa numitele flori se numesc INCOHNII, care sunt adevărate explozii de forme şi culori, de o gingăşie şi o coloraţie ce nici visul nu poate zămisli. INCOHNIILE din Opal au ajuns astăzi la o varietate de miresme de o tărie neîntâlnită. Ele nu au rădăcini, stau pur şi simplu grupuri-grupuri, în aer, formând adevărate grădini suspendate, care stau mai ales în jurul zonelor locuite de către fiinţele opalice, dar formează şi adevărate colonii, unele prinse chiar de solul opalic.

Tot astfel putem vorbi şi despre arbuşti şi despre pomii fructiferi care, cu timpul, au devenit surse de hrană permanentă a fiinţelor din primul ciclu, al fiinţelor cugetătoare.

Fiinţele cugetătoare rezultate din primul ciclu genetic al Opalului au format prima populaţie, care astăzi numără circa 1, 7 milioane de spirite gigantice, despre care am vorbit deja în primul capitol şi care are drept conducător pe colosul „Părinte al Luminilor”, secondat de Rama Opalică, alcătuită din cele 33 de spirite gigantice.

Al doilea ciclu – după cum am văzut – a dat naştere unor fiinţe contemplative care zboară, cântând. Numărul lor se ridică la câteva sute de milioane de spirite.

Cel de-al treilea ciclu evolutiv a creat fiinţe extatice, care s-au dezvoltat pe solul opalic sofianic, devenind mari maeştri cântăreţi la diferite instrumente muzicale, pe care le confecţionau singuri.

Primul ciclu de fiinţe cugetătoare evoluau la nivelul platoului preţios şi se specializau în diferite ştiinţe şi arte. Acestea erau cele 1, 7 milioane de spirite de bază opalice, care împleteau meşteşugul cu arta, gândirea cu filosofia. Au devenit în timp spirite gigantice, complexe, plurivalente, apte în acelaşi timp de creaţie muzicală sau plastică.

Să vedem cum s-a născut şi cum a evoluat Marele

Guvernator, Părintele Luminilor.

Părintele Luminilor a fost la început prima sferă care, pentru prima oară, a emis unda sonoră, a fost apoi primul care „a dat tonul” în spaţiu… ceilalţi reluând sunetul emis de EL. A fost apoi primul care a reuşit să audă, primul care a văzut din cei mulţi, primul care a zburat la cea mai mare înălţime. Ultimul care a coborât pe „preţiosul platoul”, primul care a învăţat să înţeleagă limbajul sunetelor, primul care s-a oprit şi a început să cugete, PRIMUL GÂNDITOR, primul care a cunoscut contemplaţia şi extazul, primul care a emis idei atingând primul stadiul IDEOGONIEI şi… primul a rămas şi astăzi între toţi, primul pentru vecie: „neajunsul”, „necuprinsul”, PĂRINTE AL LUMINILOR.

El a fost primul care şi-a ALES arcul Său de prieteni intimi, de apropiaţi, colaboratori, care au format RAMA OPALICĂ de mai târziu, apoi, după naşterea celor 4 sisteme planetare cu cele 4 lumi, şi-a ales alţi 52 de colaboratori care au format PERTUŢIA DIVINĂ, menită să dirijeze destinele celor 4 universuri, celor 4 lumi din cele 4 sisteme planetare diferite.

Cam acestea a avut să ne comunice Heruvide în legătură cu geneza şi evoluţia Opalului. În rest, ne-a explicat doar apariţia sexelor din celelalte lumi, în celelalte universuri, unde au apărut mai târziu fiinţele cugetătoare.

Cum şi când a fost provocată apariţia sexelor?

În geneză, toate lumile au urmat, în mare, aceleaşi trepte evolutive pe care le-a cunoscut şi Opalul cu deosebirea că fiinţele, când au ajuns la etapa formării organelor vizuale, au cunoscut toate, fără excepţie, STAGNAREA. În primul univers, de pildă, pe nume HAIUM, fiinţele când au ajuns să vadă, s-au complăcut în feeria culorilor şi a cânturilor, suferind un fel de micşorare a ritmului evolutiv, care a atras atenţia Opalului.

Trebuie să ne închipuim ce uluitoare vechime are Opalul, dacă putea să vadă de la mare distanţă evoluţia din universul Haium, care a însemnat prima lume apărută după Opal. Opalul era încă de pe atunci desăvârşit perfect

înscris în ZENTA OPALICĂ, zentă care prin cămăşile ei SIFOKETUARICE (vezi „efluviile zentice” din capitolul despre Opal) putea să vadă la distanţe imense, graţie giganticelor EFLUVII ZENTICE emise de Opal.

Aşadar, Opalul a observat stagnarea fiinţelor vizual – auditive. Analizând situaţia, Părintele Luminilor a avut ideea de a rupe în două acele fiinţe (din sistemul Haium) – două părţi, în care una să fie dominanta activă, gânditoare, văzătoare – masculinul – iar cealaltă parte să fie dominanta pasivă, afectivă, auditivă – femininul. În felul acesta era provocată mişcarea, deplasarea mai rapidă a discurilor masculine în căutarea discurilor feminine. S-a provocat adică înfăptuirea unui joc amoros – atractiv, în care discul exterior (masculinul) să caute să fie pe placul discului interior – femininul. Invenţia acestui joc sublim a dat rezultate. În lumea sistemului HAIUM au fost trimise razele TITIANICE de coloraţie VIOLETĂ, care au provocat fulgerător scindarea unei fiinţe asexuate, în două fiinţe sexuate. Sexele, bineînţeles, nu apăruseră ca organe separate şi distincte din punct de vedere anatomic. Era o scindare a esenţei unice în două esenţe care, în căutarea echilibrului, doreau să se contopească, doreau să fie o singură esenţă şi acest dor, această căutare avea să fie emblema întregii evoluţii ulterioare, tot ceea ce a urmat fiind bazat pe căutarea frumuseţii feminine şi, respectiv, a forţei masculine două entităţi ce se doreau reciproc şi continuu spre a se completa reciproc. Femininul emitea sunete înalte, melodioase, de înaltă frecvenţa, masculinul emitea sunete joase, de mică frecvenţă. Femininul dorea să vadă faţa celui dorit, masculinul dorea să audă glasul celei iubite. Femininul avea să se ocupe cu florile şi muzica, masculinul avea să se ocupe cu formele şi cugetele lumii în care trăia. Femininul avea să aibă o dominanta iubitoare, afectivă, masculinul o dominantă gânditoare, raţională, caldul şi recele încrucişat, violetul şi albastrul armonizat cu verdele şi roşul.

Dar să urmărim ce s-a petrecut în continuare.

În universul HATUM, în zona superioară s-a format şi

acolo un platou preţios un fel de Oraş de Aur, unde trăiau cei superiori. Acest platou preţios se continua în jos, în spaţiu, ca o spirală formată din cercuri pe care trăiau celelalte categorii de spirite ierarhizate pe trepte diferite de energie şi luminozitate.

Dar, spre deosebire de Opal. unde cercurile spiralei s-au strâns ca un arc, formând platoul unic opalic spirala din universul HATUM a rămas în continuare spirală din cauza spiritelor ce evoluau foarte greu, foarte încet Din pricina evoluţiei foarte lente, spiritele au ajuns să cadă pe planetele pozitive la nivelul cărora evoluaseră.

Trebuie să menţionam că fiecărui platou preţios situat în Zenit îi corespundea în Nadir un soare în jurul căruia se roteau planetele, fiecare planetă corespunzând, din punct de vedere calitativ, substanţei spirituale negative a spiritelor în cauză.

Să dăm exemplu sistemul nostru planetar. Oraşul de Aur corespunde din punct de vedere calitativ planetei Zefirius; Straturile VIII şi VII corespund din punct de vedere calitativ planetei Taitun; Staturile VI şi V planetei Tarnium, iar straturile IV, III, ÎI şi I corespund zonei planetei noastre.

Ei bine, formarea preţiosului platou care a devenit Oraşul de Aur – Zenitul – a a determinat în zona opusă – în Nadir – formarea Soarelui, ca şi a tuturor planetelor al căror material era din ce în ce mai nobil, pe măsură ce se apropiau de Oraşul de Aur. Aceasta înseamnă că Soarele, care reprezintă Nadirul, este alcătuit din cele mai inferioare elemente, în timp ce, pe măsură ce ne îndepărtăm de Soare, materiile din care sunt alcătuite planetele sunt superioare, din ce în ce mai active, mai nobile. În acest sens, planeta Zefirius este cea mai nobilă planetă – nu numai din punct de vedere spiritual – ci şi al materiilor pozitive din care este alcătuită planeta. Dovada clară este că Zefirius, ca şi celelalte două, nu se vede, radiaţiile ei fiind dincolo de ultraviolet – deci invizibile de pe Pământ.

Să revenim la evoluţia specifică sistemelor planetare.

Spuneam că, din cauza stagnării, spiritele din spirala negativă a universului HAIUM au început să cadă pe planetele cărora le aparţineau din punct de vedere calitativ. „Căderile” pe planetele pozitive au început de jos în sus. Astfel, în sistemul nostru planetar primele spirite ce au căzut au fost cele din straturile I-II venind pe planeta Pământ. Precizăm că sistemul nostru planetar este denumit de Opal LEHASTI şi a urmat din punct de vedere al genezei „imediat” după Haium, la o distanţă de timp de circa 4 milioane de ani.

Să urmărim firul evoluţiei în sistemul nostru planetar.

1. Aşadar, mai întâi, fiinţele au trăit pe Spirală în straturile negative, într-o armonie perfectă, necunoscând sexele (Adam, să ne amintim, a fost mai întâi singur în rai).

2. A urmat faza de stagnare, care a determinat Opalul să despartă în două fiinţele, provocând apariţia sexelor din punct de vedere al ESENŢEI (a fost „făcută” Eva din coasta lui Adam).

3. A urmat apoi lent evoluţia, până ce spiritele au început să stagneze, fapt care a determinat „căderea” lor din straturi pe Pământ (păcatul comis de Adam şi Eva care au fost „izgoniţi” din „rai”).

Pe Pământ, spiritele au avut de înfruntat duritatea materiei pozitive Ele au început să se pozitiveze treptat, formându-se odată cu acestea şi organele sexuale care, evoluând şi ele, au ajuns să asigure perpetuarea speciei, realizându-se astfel, într-un târziu, naşterea şi moartea corpului pozitiv.

Spiritele însă, când au căzut pe planete, nu au „căzut” singure. Ele au adus cu ele și flora şi fauna şi animalele şi plantele ce constituiau cicluri aparte de evoluţie apărute ulterior, aşa cum am văzut şi în lumea opalică. Dar, în timp ce ciclurile secunde şi terţe zămisleau în Opal fiinţe zburătoare, fiinţe muzicale şi fiinţe feeric colorate şi adânc mirositoare… zona Pământului a creat cicluri de făpturi mâncăcioase, rapace şi crude, care corespundeau culorilor spirituale ce le aveau spiritele umane.

Dacă în Opal fauna şi flora erau axate pe sunete, forme, culori şi miresme, Pământul – datorită eterogenităţii spiritelor – a adus deopotrivă lupi, şacali şi plante carnivore rapace, dar şi căprioare, iepuri, porumbei, ciocârlii, plante aromate şi flori.

Iată deci, că viaţa pe Pământ în corp pozitiv este un rezultat al STAGNĂRII. Lenea şi comoditatea au fost şi vor rămâne pentru totdeauna sursa tuturor nenorocirilor şi tragediilor. În Biblie se spune că Adam şi Eva ar fi fost blestemaţi de Dumnezeu să muncească din greu, să se nască şi să moară. Este un fel de a spune că „Dumnezeu i-a blestemat!” Realitatea este că oamenii singuri şi-au atras blestemul prin lenea şi comoditatea în care s-au complăcut. Apariţia sexelor este urmarea primei STAGNĂRI, căderea din straturi este rezultatul celei de-a doua STAGNĂRI, iar existenţa rătăcitorilor şi a straturilor întunericului este rezultatul celei de-a treia stagnări: refuzul omului de a-şi câştiga existenţa cinstit.

Necinstea a născut minciună, minciuna a născocit hoţia, iar hoţia a născocit ridicarea balei şi chiar a sabiei.

Trist corolar!!!…

Pământul este scena celor mai contradictorii „stiluri” de viaţă: există vietăţi cinstite, calde, harnice şi frumos mirositoare, dar există şi vietăţi rapace, reci, leneşe, trufaşe şi chiar active… în rău, în minciună, în furt şi-n crime. Cine va rezolva veşnicul conflict dintre aceste două lumi: Zenitală şi Nadirică? Tot Opalul! Tot El va interveni, dar nu cu forţa brutală pozitivă ca în Atlantida, ci cu apriga forţă negativă a radiaţiilor DURAN, TRITON şi TIRIN, care vor mistui coloraţiile spirituale întunecate şi negre. Dar să lăsăm în seama Opalului acestea şi să revenim la ultimele date furnizate de Heruvicle.

Spunea Heruvicle, în ultimul său cuvânt că, aşa după cum Opalul este polul zenital al universului negativ, respectiv, tot aşa soarele exprimă Nadirul aflat în universul pozitiv.

De asemenea, spunea Heruvicle, că el a avut legături cu spiritele doar în sistemul LEHASTI, adică a avut mereu

legături doar cu spirite din sistemul nostru planetar, necunoscând celelalte sisteme planetare, dar ne-a spus că şi Opalul însuşi – care reprezintă absolutul Zenit – însuşi Opalul are în Nadir un soare, ce se numeşte O-NEHS şi care a generat cele 4 sisteme planetare: HAIUM (primul), LEHASTI (al doilea), precum şi sistemele: MENZOH şi FAHTIS. Toate aceste patru sisteme planetare îşi au soarele lor, planetele lor. Dar nu numai atât: fiecare sistem planetar îşi are propriile straturi, propriile universuri spirituale negative, fiecare cu straturile lui, fiecare având un în vârf un Oraş de Aur, cu spirite care au ajuns androgine, adică sunt lipsite de sex.

Toate aceste patru sisteme planetare se rotesc lent în jurul soarelui Nadiric-O-NEHS.

Opalul şi cele patru spirale negative sunt aproape statice. Opalul însuşi are o lentă mişcare de rotaţie care se înşurubează lent în spaţiu. Asemenea şi celelalte spirale negative au o mişcare de rotaţie şi de înşurubare, dar „privite” la un loc cele patru spirale şi opalul aparent stau pe loc, în timp ce O-NEHS are o mişcare de revoluţie uriaşă, antrenând cu sine şi cele patru universuri: HAIUM, LEHASTI, MENZOH şi FAHTIS.

L-am întrebat pe Heruvicle dacă Opalul este conducătorul celorlalte patru spirale negative, ale celor patru sisteme planetare şi ne-a răspuns:

„NU CONDUCĂTORII CONDUC, CI LEGILE ORDONEAZĂ ŞI DESĂVÂRŞESC TOTUL, MARELE GUVERNATOR SUPREM – EL ÎNSUŞI ASCULTĂ DE LEGI, ESTE SUPUS LEGILOR ŞI ÎN ACELAŞI TTMP ESTE ÎNTR-O PERFECTĂ ARMONIE CU ELE, IDENTIFICÂNDU-SE CU ELE”.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

În încheierea acestei lucrări, noi, autorii, dorim să facem o sinceră mărturisire. Mărturisirea noastră se referă

la nivelul la care au fost prezentate toate cele ce această lucrare cuprinde.

Dacă „nivelul” îl considerăm mediocru, exprimările, limbajul nostru abia că este satisfăcător. Nu am reuşit să redăm decât prea puţine din câte ni s-au spus. Multe, noi înşine nu le-am înţeles. Altele, le-am înţeles doar parţial şi ne-am ferit să le prezentăm. Ne-am propus să descoperim „TAINELE”, dar acestea, în cea mai mare parte, tot ascunse au rămas.

Am încheiat această lucrare cu un profund sentiment de regret pentru neputinţa de a prezenta frumuseţea, sublimul din straturile superioare. Toate aceste mărturisite neputinţe sunt legate de modestul nostru nivel spiritual, cât şi de lipsa noastră de iniţiere în cele mai adânci taine legate de fenomenologia universului spiritual.

La toate acestea s-a adăugat intenţia noastră de a ne păstra pe o anumită linie de „normalitate”, de a evita prezentările din domeniul „fantasticului”, tocmai pentru a nu fi învinuiţi că acestea ar putea fi rodul fanteziei noastre. Am abordat o prezentare accesibilă, evitând, pe cât posibil, crearea de noţiuni noi. Sperăm ca, pe viitor, alţii mai evoluaţi, mai dotaţi, mai bine pregătiţi decât noi, să poată desluşi cu mai multă claritate detaliile axului pe care noi am încercat să-l conturăm.

Dacă totuşi încercăm un sentiment de mulţumire, acesta este că am reuşit să desluşim în mare ideile, legile, fenomenele fundamentale, cu caracter determinant.

Rămâne altora sarcina şi rolul de a dezvolta ceea ce noi am început. Cele ce noi am definit nu le putem considera „dogme”. Oricine are dreptul să le contrazică şi chiar să le nege. În acest caz, desigur, este necesar să aducă altceva în loc. Suntem dispuşi să fim combătuţi. Argumentele logice şi raţionale vor avea menirea să ne ajute la reconsiderarea acelor afirmaţii care par insuficient fundamentate.

Sarcina aceasta rămâne valabilă şi deschisă şi altor cercetători care să confirme, să combată sau să infirme autenticitatea celor aflate de noi.

Mediumnitatea este o fereastră deschisă, care se lasă greu întredeschisă. Noi am reuşit să o întredeschidem. Cei ce vor deschide desăvârşit această uşă, vor avea dreptul să depăşească cele ce noi am prezentat. Suntem convinşi că după noi vor veni alţii cu puteri sporite de pătrundere, care vor duce mai departe lucrul început de noi.

Suntem însă, şi rămânem convinşi, că temelia pusă de noi va rămâne valabilă dar, în acelaşi timp, ceea ce alţii vor clădi va putea fi cu mult mai frumos decât ceea ce noi am realizat.

Vă mulţumim!

AUTORUL
(23.01.1982)